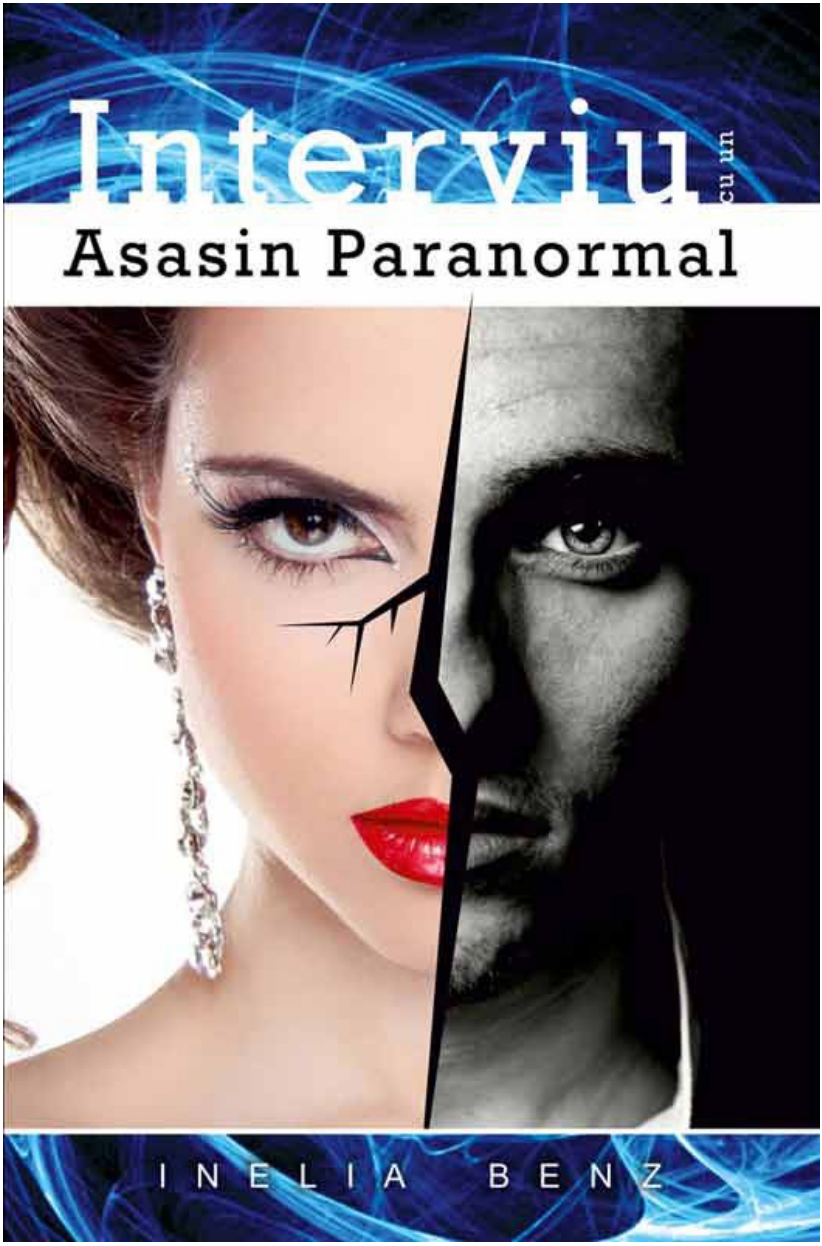

Inelia Benz

INTERVIU CU UN ASASIN PARANORMAL

Transmitem mulţumiri către Dorottya şi Cornelia care au tradus această carte în limba română.

Mulţumiri

Aş dori să-i mulţumesc lui Ilie Pandia care a făcut posibilă editarea, finalizarea, publicarea şi distribuirea acestei cărţi. Lui Lance White pentru incredibilele sale abilităţi de corector şi editor. Lui Larry Buzzell a cărui iubire necondiţionată, susţinere, mese gustoase şi sugestii editoriale acordate au făcut cartea de faţă ceea ce este astăzi. Băieţi, voi trei sunteţi îngerii mei! Vă iubesc mai mult decât se poate exprima în cuvinte.

De asemenea, mulţumesc fratelui meu Alex care a făcut ultima verificare a cărţii, precum şi tuturor băieţilor şi fetelor de la Walk With Me Now, alături de care fiecare călătorie se transformă într-o experienţă nemaipomenită.

Introducere

În 2009 am scris cartea, devenită acum foarte populară, *Interviu cu un extraterestru.* De atunci, prietena mea, pe care am intervievat-o în acea carte, s-a mutat altundeva, departe, şi şi-a continuat activitatea neştiută printre noi.

Cu două luni în urmă, mi-a trimis o scrisoare. Am găsit-o prinsă în uşa de la intrare când am ajuns acasă de la magazin. Scria aşa:

„Draga mea Inelia,

Precum ştii, nu mai pot să te contactez prin mijloace electronice sau detectabile. Ştiam de la început că aşa se va întâmpla, când am hotărât să facem interviul. Ţi-am spus atunci că te voi ajuta să mai scrii şi alte cărţi, motiv pentru care îţi scriu acum această scrisoare urgentă.

Aş vrea să cunoşti o femeie. Ceea ce are ea de spus, ceea ce reprezintă şi informaţiile pe care vrea să le împărtăşească sunt foarte relevante pentru Pământul de astăzi.

O cheamă Ramona şi este ceea ce s-ar putea numi un „asasin paranormal”.

Nu e nevoie să-mi dai de ştire ce decizi, voi şti răspunsul tău, la fel şi Ramona. Dacă te hotărăşti să faci acest interviu, te va contacta ea.

Te iubesc mult şi ştiu că într-o zi ne vom putea întâlni din nou în public, fără ca vreuna dintre noi, sau amândouă, să fim în pericolul de a fi deturnate de la calea noastră de împrejurări sau intenţii exterioare.

Prietena ta”.

Am citit şi recitit epistola, observând şi conectându-mă la energiile din ea.

Puteam să simt energia şi iubirea prietenei mele, deopotrivă cu energia mai multor indivizi care au adus scrisoarea pe un drum ce părea să se întindă peste mai multe state, şi în final, a celui care a prins-o în uşa mea de

la intrare.

Aş fi vrut să iau legătura cu prietena mea şi să-i spun că a avut dreptate: acum ţin seminarii şi tabere despre ascensiune. În 2009 ideea asta mi-a părut însă complet imposibilă şi săritǎ de pe fix. Aş fi avut atâtea să-i spun.

Apoi am simţit-o pe Ramona: energia ei era ca sticla neagră transparentă, întinsă ca cerul noaptea, şi totuşi, presărat cu stele. Mai era şi foarte feminină şi tinerească. Îmi amintea de o fetiţă nevinovată plină de furie pasională. Mi-a apărut o imagine: scundă, brunetă, piele măslinie, ochi imenşi, buze şi nas subţiri, toate trăsăturile delicate ca din cel mai fin porţelan. Mi-a trimis un salut şi aşteptarea unui răspuns.

Am răspuns imediat: „da”.

Această carte a debutat în stilul clasic de interviu, ca o serie de întrebări şi răspunsuri. Cu toate acestea, interviul a luat sfârşit înainte să se fi terminat, iar ceea ce a urmat a fost o aventură incredibilă cum nu am mai trăit niciodată.

Iar acum declaraţia de răspundere legală:

ACEST ROMAN ESTE O OPERĂ DE FICŢIUNE.

Capitolul întâi: Prima conversaţie

Biletul de avion a venit cu poşta obişnuită. Asta m-a surprins, pentru că nu am avut nicio veste, sub nicio formă, de la Ramona în afara prezentării iniţiale de când am primit scrisoarea prietenei mele.

Era un bilet dus-întors pentru un sejur de o săptămână în Costa Rica, într-o săptămână în care tot programul meu fusese în mod misterios anulat, cu cazarea la un hotel de 5 stele. Aveam la dispoziţie trei zile să împachetez.

Zborul până în Costa Rica s-a desfăşurat fără incidente. Mi-am anunţat abonaţii de la ascension101 şi publicul în general, dar n-am dat prea multe detalii despre care ar fi destinaţia finală, când urma să sosesc sau că urmează s-o cunosc pe Ramona.

Un şofer al hotelului mă aştepta la Aeroportul Internaţional Daniel Oduber din Liberia. Am fost plăcut surprinsă de câmpul lui energetic, de prietenia, buna creştere şi deschiderea lui. Când am sosit la hotel, am găsit şi personalul la fel, minunat de deschis şi prietenos. Era un început de „vacanţă" promiţător.

Ştiam că Ramona nu va fi acolo să mă întâmpine. Îmi dădea un răgaz să mă familiarizez cu locul şi cu noile energii. Urma să sosească la hotel a doua zi, iar personalul m-a anunţat că ne vom întâlni la prânz.

Am petrecut dimineaţa următoare înotând în ocean şi mâncând minunate fructe vii, proaspăt culese.

Eram foarte emoţionată de întâlnirea cu Ramona. Avea ceva care mă făcea să simt că mă întâlneam cu cineva deja cunoscut. La ora prânzului, am intrat în

restaurantul hotelului şi m-am instalat cu aparatura de înregistrare audio, caiet de notiţe, pixuri şi laptop.

Adâncită în propriile mele gânduri, n-am simţit-o pe Ramona când a intrat în încăpere, nici n-am sesizat prezenţa ei, până n-a ajuns chiar în faţa mea, cu un zâmbet larg şi mâna întinsă.

Am dat mâna, un gest neobişnuit pentru două femei în America de Sud şi am schimbat câteva amabilităţi. Accentul ei era nord-american, dar nu-mi dădeam seama din ce stat sau regiune. M-a rugat să nu fac fotografii, dar mi-a permis să înregistrez conversaţiile noastre, cu condiţia să-i promit că voi şterge totul după transcriere. I-am arătat aparatul portabil de înregistrare digitală şi un microfon wireless de rezervă pe care mi-l agăţasem de gât şi care trimitea informaţiile audio direct spre celularul meu. A fost de acord cu amândouă.

Mi-o imaginasem foarte exact. Avea în jur de 150 cm, o constituţie mignonă şi trăsături foarte fine, cu ochi imenşi. Semăna într-adevăr foarte mult cu o păpuşă de porţelan. După comportament şi haine, am estimat că are peste 50 de ani. Senzaţia că mă uit în spaţiul cosmic sau prin sticlă neagră transparentă s-a amplificat de zece ori.

Mai era ceva, avea clar o mină rezervată, ca un nor sau o mască ce îţi prezintă o persoană, în timp ce omul adevărat rămâne invizibil.

— Ai citit Interviu cu un extraterestru?

Da, l-am citit. Îmi place! Este foarte relevant şi atemporal. M-a ajutat să realizez de ce a apărut prietena noastră în viaţa mea atunci când a apărut, dar mai ales cred că mi-a trimis cartea tocmai ca să aflu de tine. Nu mi-e uşor să-mi povestesc viaţa. Sunt obişnuită să lucrez în umbră, în taină.

— Mi-ar plăcea să vorbim despre cum ai cunoscut-o, ce mai face şi ce aţi mai discutat. Dar simt că nu asta e povestea care se cere să fie spusă, nu-i aşa?

Aşa e. Nu pentru asta am venit aici.

— Aşa mă gândeam şi eu. OK, dacă-ţi mai aduci aminte, prietena mea vroia ca interviul cu ea să fie prezentat sub formă de roman. Ţi-ar plăcea ca şi această carte să fie prezentată ca roman sau ca un interviu real?

Mă gândesc că informaţiile acestea, precum şi ce vom discuta în zilele următoare, se prezintă cel mai bine sub formă de roman. Unul din motive este că datele nu sunt foarte obiective, iar altul, că oamenii le digeră mai bine dacă le citesc ca pe o ficţiune. Altfel, fracturarea realităţii este prea mare, sau se strârneşte ceva în cititor astfel încât renunţă pe la jumătatea cărţii, pierzând informaţii esenţiale.

— Există semne pe care cititorii noştri ar trebui să le urmărească pentru a-şi da seama dacă sunt împiedicaţi sau opriţi înainte de a termina cartea?

Da. Mai multe. De exemplu, când omul realizează brusc că nu mai ţine minte ce scria pe pagina precedentă, în paragraful sau capitolul de dinainte, sau poate simte că sunt prea multe informaţii într-o frază sau un paragraf, ca şi când textul ar fi prea dens. Alt semn ar fi teama că ceea ce urmează să citească este oribil, poluant sau periculos. Alteori, cititorul se poate simţi ameţit sau somnolent fără motiv.

— Şi ce ar trebui să facă în acest caz?

Să citească de mai multe ori ceea ce tocmai a citit. Dacă simptomele persistă, se poate gândi că „e doar un

roman”.

— Mulţumesc. E foarte clar şi simplu. Crezi că ceea ce vei povesti va schimba viaţa oamenilor?

Cred că vor înţelege mai bine ce se întâmplă în lume în zilele noastre, sau cel puţin le va oferi un nou punct de vedere care le va permite să ia decizii fiind mai bine informaţi.

— Mă uit la tine şi-mi pari atât de... inofensivă şi inocentă. Şi totuşi, simt că emani o forţă enormă, iar prietena mea te-a numit „asasin paranormal”. Asasin înseamnă „ucigaş”, un cuvânt foarte dur pentru a descrie un om... Vreau să te întreb, de ce e contradicţia asta între ceea ce faci şi felul cum arăţi?

Zâmbi.

Interesantă întrebare de început. Credeam că mă vei întreba câţi ani am şi unde m-am născut. Bine. Aşa e. Am omorât oameni. Nu este ceva cu care mă mândresc, sau de care-mi pare rău. Nu sunt capabilă să simt aşa ceva. Şi totuşi, mi-am dat seama recent că nu este ceva corect. Înfăţişarea mea este ca un fel de camuflaj, dezarmează oamenii. De fapt, cei mai mulţi nici nu mă văd când trec pe lângă ei.

Când a spus acestea, am simţit foarte clar în câmpul ei senzaţia de autoprotejare. Se proteja pe sine, dar în acelaşi timp proteja şi pe un altul sau pe mai mulţi. Şi-a dat seama că observ această energie în ea. M-a privit cu capul înclinat într-o parte, energia ei s-a preschimbat în cea a unui şarpe cu clopoţei gata să atace, apoi atacă cu toată forţa. Am putut chiar să aud zornăitul clopoţeilor în minte. A fost fascinant. Şi-a reluat poziţia normală şi s-a uitat în ochii mei, încruntată.

Nu ţi-e frică.

— Hmmm… nu. Crezi că ar trebui să-mi fie? Dacă da, de ce? Ce s-a întâmplat adineaori?

Ştii, până la urmă cred că n-a fost o idee atât de strălucită. Adică, interviul ăsta. Poţi să rămâi aici şi să te bucuri de restul sejurului în Costa Rica. Mulţumesc că ai făcut atâta drum şi-mi cer scuze pentru că ţi-am irosit timpul.

S-a ridicat şi mi-a întins mâna. În 2010 am fost rugată să devin o persoană publică. Mi-a luat luni de zile să mă hotărăsc, iar de atunci au existat aspecte din mine însămi pe care nu le-am mai ţinut doar pentru mine. Am simţit energii similare şi în Ramona. Şi eu mi-am asumat un rol total diferit faţă de 2009 când am scris cartea Interviu cu un extraterestru.

Nici acesta nu urma să fie un interviu obişnuit, ci mai degrabă o explorare. I-am luat mâna şi i-am permis să Existe pur şi simplu. Am făcut asta cu sute de oameni în toată lumea. Este o permisiune completă de a exista – fără judecată… de a fi văzut şi conectat la Unul fără niciun fel de aşteptări. De fiecare dată a dus la schimbări şi transformări uluitoare.

A deschis nişte ochi largi şi înlăcrimaţi. Şi-a smucit mâna şi s-a întors să plece. Când s-a apropiat de uşă, s-a oprit brusc, s-a întors şi s-a aşezat din nou.

Ce naiba eşti tu???

— Poţi să te gândeşti la mine ca la un blip, o neregulă în program. Un fir de conştiinţă. Un mijloc de a disemina mesajul împuternicirii. Sau că nu exist deloc. Sau poate chiar sunt o mamă şi soţie din Sacramento, California, SUA… Tu alegi.

Am stat în linişte câteva minute. O simţeam cum mă

scanează, mă rescanează, apoi mă mai scanează odată... Lua o decizie.

Te-am simţit în câmpul meu, în zone în care nicio fiinţă umană nu poate intra. Urma să te omor, dar n-am fost în stare. Era ca şi când aş fi lovit în gol, sau ca şi cum aş fi ratat ţinta înainte chiar de a trage. E foarte ciudat, din moment ce nu mi s-a mai întâmplat niciodată... Şi-n acelaşi timp părea ca şi cum tu ai simţit că „arma" te nimereşte, şi totuşi n-ai făcut nimic. Spune-mi: de ce nu pot să te omor, nici măcar să te atac?

— *Mă gândesc că a lipsit acordul meu. Pentru mine, timpul în care îmi voi părăsi trupul este mult în viitor, nu astăzi. Dar şi dacă ar fi astăzi, nu e ceva de care să mă tem. Când ne temem de ceva, în mintea şi în trupul nostru, noi suntem cei care ne spunem că acel ceva se poate întâmpla. Astfel suntem de acord cu orice lucru care ne înfricoşează, sau cu evenimentul de care ne temem că se va întâmpla. Dar pentru tine e normal să faci asta? Să încerci să omori un om pe care nu-l cunoşti şi de-abia l-ai întâlnit?*

Nu. A fost o reacţie necontrolată. Ceea ce este iarăşi foarte neobişnuit pentru mine, întrucât am fost antrenată să nu acţionez niciodată din frică sau din orice alt sentiment. Aşa cum văd acum, pare mai mult un program decât o reacţie emoţională, ceva a fost implantat în câmpul meu ca să ucid pe oricine are vibraţia şi abilitatea ta, capacitatea de a ajunge în zonele mele închise. Mă gândesc că are sens dacă o iau ca pe un program de a elimina anumite elemente de pe planetă, ceea ce am şi făcut timp de mai multe decenii.

— *Ca un mecanism de siguranţă pentru a îndepărta din viaţa ta pe toţi cei ca mine, dinainte de a ne cunoaşte. Aşa se explică. Ai mai avut până acum contact cu alte persoane cu frecvenţa mea de vibraţie şi abilităţile mele?*

Nu, nu pot să spun asta. Oricum, am descoperit programul – cel care m-a făcut să te atac – şi-l voi dizolva înainte de a ne reîntâlni. Situaţia asta chiar mă deranjează. Mi-am petrecut ultimii trei ani încercând să-mi redobândesc puterea asupra propriei mele persoane şi acum uită-te şi tu ce se întâmplă. Mă întreb ce alte programe mai sunt pe acolo care pot fi folosite împotriva altora fără consimţământul meu. Sunt foarte supărată acum.

— Cred că cheia este „fără consimţământul tău”. Cei mai mulţi oameni reacţionează şi iau decizii din programe inconştiente. Chiar dacă cele mai multe decizii sau reacţii nu sunt mortale pentru noi sau alţii, totuşi sunt decizii. Cred că nu întâmplător sunt eu prima persoană pe care o întâlneşti cu aceste abilităţi şi vibraţii. Tu ai decis deja că puterea ta şi capacităţile tale letale nu vor fi folosite fără consimţământul tău. Întâlnindu-mă pe mine prima, te-ai asigurat că de fapt nu vei omorî pe cineva acţionând inconştient dintr-un program răuvoitor ţesut în câmpul tău... Vezi acum? Programul a fost activat, dar tu nu m-ai ucis.

Da. Văd legătura. E o perspectivă care mă face să mă simt mai puternică.

Nu sunt foarte sigură ce să fac acum. Să fiu sinceră, mă simt penibil pentru ceea ce s-a întâmplat. De-abia ne-am cunoscut, iar atitudinea ta de a nu judeca cele întâmplate mă încurcă un pic. Cinstit, nu ştiu ce să spun.

— Aş spune să facem acest interviu şi să arătăm lumii cum poate cineva să ajungă în situaţia în care tocmai te-ai găsit prin uneltirile altora. Să începem cu instructorul tău, cu profesorul tău. Povesteşte-mi despre această persoană.

Bine, de acord... hai s-o facem. Numele lui era Elwin.

A apărut în viaţa mea când aveam şase ani.

Trăiam cu familia într-un sătuc nu prea departe de aici. Nu aveam multe, dar ne aveam unii pe alţii, familia mea şi cu mine. Podelele casei noastre erau din pământ bătătorit, aveam fântâna noastră, ceea ce era un lux acolo şi nu aveam curent electric.

Elwin a sosit într-o mare maşină neagră cu alte două persoane. Purtau costume cenuşii şi păreau nişte uriaşi pentru noi. Nişte yankei palizi şi umflaţi. Elwin, încă un bărbat şi o femeie. Unul din ei vorbea spaniola cu un accent hazliu.

Le-au spus părinţilor mei că reprezintă o organizaţie religioasă mondială care oferă burse complete pentru copii supradotaţi la şcoli de elită din SUA, pe toată durata studiilor, inclusiv programe universitare de specializare. În bursă era inclusă şi o alocaţie fabuloasă de 50 de dolari pe lună, plătibili lună de lună direct familiei mele. Au afirmat că recrutează din toată America Latină şi că au fost contactaţi de şcoala mea, indicând că învăţătorul meu m-a înscris în competiţia pentru bursă.

Părinţii mei erau copleşiţi şi recunoscători. Oamenii ăştia importanţi dădeau fiicei lor o şansă imensă în viaţă, iar familiei o rentă imensă care-i scotea din sărăcie.

Noi ţăranii suntem încrezători, iar părinţii mei veneau dintr-o cultură uşor de impresionat, dar care în acelaşi timp susţinea şi protejarea maximă a copiilor. Aceşti trei indivizi cu costumele lor cenuşii şi maşina cea mare şi neagră s-au străduit timp de mai multe luni să-i convingă pe părinţii mei să mă lase să merg în SUA. De fapt, tata a insistat să i se permită să vină cu mine să viziteze şcoala înainte de a lua hotărârea definitivă.

Vizita l-a impresionat profund pe tatăl meu. Şcoala

părea un palat în ochii noştri. Un conac imens plin de dormitoare, săli de clasă excelent echipate, o sală de sport şi o cantină care semăna cu un restaurant de patru stele. Era ca şi când am fi păşit într-un decor luxos de film, întrucât în viaţa reală nu văzusem nimic măcar asemănător. Elwin a venit cu noi în SUA şi a dus la bun sfârşit sarcina de a-l convinge pe tatăl meu că acesta era cel mai bun lucru pentru mine. După ce tata a văzut şcoala cu internat, n-a fost greu. Chiar şi mie mi-a plăcut. Tata a semnat hârtiile prin care-l desemna pe Elwin drept tutore legal al meu.

— *Înainte de a continua povestea despre Elwin, poţi să-mi spui dacă era o şcoală adevărată? Te întreb pentru că sună ca un loc în care am fost şi eu dusă în copilărie, când am locuit în Anglia, dar aceea nu era o şcoală adevărată.*

Da, era o şcoală adevărată. Majoritatea copiilor erau simpli elevi interni din clasa bogată, dar avea şi un subsol unde numai câţiva dintre copii erau duşi în fiecare zi. Adulţii îl numeau „laboratoare de cercetare”, dar noi îi ziceam „Temniţa”. În Temniţă avea loc instruirea paranormală.

— *Deci asta se întâmpla când aveai şase ani. Ţi-au lăsat o perioadă de acomodare sau te-au dus direct la antrenamente?*

Tatăl meu a stat cu mine o săptămână, iar în clipa în care a fost condus la aeroport, Elwin m-a luat pentru un „interviu” iniţial cu o persoană pe care o vom numi Lord R. Nu era la şcoală, ci într-un oraş din apropiere. Biroul lui Lord R. se găsea într-o clădire veche cu miros de tutun şi ceară de mobilă. Încă plângeam după plecarea tatălui meu, aşa că Elwin m-a dus în braţe. M-a aşezat în faţa unui birou vechi din stejar şi am aşteptat sosirea lui Lord R.

În clipa în care Lord R. a intrat, am simţit cum se schimbă energia din cameră. Veniseră încă doi oameni cu el – oameni mai tineri şi cu arme ascunse. Elwin a luat poziţie de drepţi şi l-am simţit că-şi doreşte ca eu să-i fac o impresie bună lui Lord R., ca şi când ar spune „Ia te uită ce am găsit”, tânjind cu disperare după aprobarea celuilalt.

Lord R. s-a aşezat de cealaltă parte a biroului în timp ce mă privea atent… aş putea spune că „mă studia”. Şi-a aprins un trabuc. Simţeam clar că era un om puternic, că nimeni de acolo nu avea mai multă putere decât el. După puţin timp mi-a arătat prin gesturi, căci pe atunci nu vorbeam încă englezeşte, să vin şi să stau în poala lui.

Am spus „nu”, mi-am încrucişat braţele şi m-am încruntat. Elwin a încercat să mă convingă, dar am refuzat. Era ceva la acel om care nu-mi plăcea. Şi atunci le-am simţit… erau „tentacule energetice” care-mi penetrau simţurile. Le-am recunoscut imediat ca ceva ce am simţit şi când Elwin a intrat în casa noastră pentru prima oară. Dar la Elwin senzaţia nu avea nimic „roşu”. Nimic răuvoitor. Am urmărit semnalul roşu îndărăt până la Lord R. şi am reuşit să văd ce era. Era frică. Era ca şi cum el încerca să-mi arate cât de puternic este, câtă autoritate are, şi-n realitate îi era frică de mine. A fost foarte ciudat.

— *Ai aflat vreodată de ce îi era frică de tine?*

Era ca şi când cineva era obişnuit să ţină focul în palme pentru a-i arde pe alţii, dar în realitate nu exista nimic care să împiedice focul să-l ardă şi pe el, iar el ştia că ar putea fi pârlit dacă focul şi-ar da seama că de fapt nimic nu-l opreşte să ardă chiar persoana care îl ţine. Totuşi, timp de mulţi ani n-am realizat că-i era frică de mine. La momentul respectiv era doar o senzaţie de disconfort.

— Ce s-a întâmplat după aceea?

Lord R. s-a ridicat şi s-a arătat foarte mare şi înfricoşător. M-a apucat bocitul şi am fugit la Elwin, ceea ce a reuşit să-l facă pe Lord R. să se simtă suficient de puternic, şi aşa ni s-a permis să plecăm.

— Pare a fi un om rău.

Privind înapoi, pot să spun că a fost un lucru bun că m-a displăcut, sau că i s-a făcut frică de mine. Au fost mai multe fete şi băieţi care erau luaţi din şcoală în miez de noapte, iar când se întorceau miroseau a trabuc, alcool şi ceară de mobilă. Abuzurile sexuale erau un fenomen extins în acele cercuri ale puterii, inclusiv abuzarea propriilor copii, copiii elitelor.

— Am auzit şi eu. David Icke vorbeşte mult despre asta, iar acum apar martori care implică Vaticanul, monarhiile europene şi politicieni de rang înalt. Ca şi copil, ai fost abuzată sexual?

Am observat că se încrunta, ca şi când încerca să-şi aducă aminte de ceva.

Îmi amintesc că odată am fost îmbrăcată cu o rochie albă cu roz, foarte frumoasă. Avea şi dantelă, şi panglici, mă făcea să mă simt ca o prinţesă. Mi s-a spus că am să mă duc să cunosc nişte oameni importanţi şi că sunt foarte deosebită. Era foarte târziu noaptea, dar după aceasta tot ce-mi amintesc este un bărbat care-mi spunea să plec. Am fost dusă înapoi la şcoală, iar adulţii erau foarte supăraţi. Aveam senzaţia că aş fi făcut ceva rău, sau că nu eram suficient de deosebită. Bineînţeles, când am mai crescut, mi-am dat seama că din cine ştie ce motiv am fost scutită de o experienţă scârboasă. Dar am goluri mari în memorie. Poate că am ales să uit lucruri pentru că era prea greu sau prea dureros să le ţin minte. Aşa că răspunsul la

întrebarea ta cred că ar fi: „nu-mi aduc aminte de aşa ceva”.

În acest punct am decis să luăm o pauză. Uneori, când cercetăm ceva, e nevoie de timp ca să lăsăm un gând, o amintire sau un moment de revelaţie să se aşeze, cât timp facem alte lucruri.

Hotelul îşi înconjura oaspeţii cu lux şi frumuseţe, aşa că am hotărât să înotăm în piscină şi să ne răsfăţăm cu orchestra invitată pentru acea zi.

Capitolul doi: A doua conversaţie

M-am întâlnit cu Ramona la micul dejun, o minunată bogăţie de bucătărie costaricană, de fructe şi legume proaspete. După micul dejun ne-am mutat în hol şi ne-am continuat interviul.

— Ieri ai început să-mi povesteşti despre cum ai făcut cunoştinţă cu Temniţa. Poţi să-mi spui ce a urmat după prima întâlnire cu Lord R.? Lua şi el parte la instruire?

Nu se implica activ în experimente sau în instruire, dar vizita şcoala cam odată la şase luni. Toată lumea era foarte supărată şi nervoasă când sosea el. Ca adult, am aflat că tot personalul era controlat prin vinovăţie. Omul este sedus sau forţat să comită un lucru atât de mârşav încât nu poate convieţui cu conştiinţa lui decât dacă se convinge mental că este ceva „normal”. Şi întrucât fiecare persoană de acolo e în aceeaşi situaţie, pentru om chiar devine ceva normal. În adâncul fiinţei ştie că nu este în regulă, şi că energia asta e folosită ca să-l manipuleze, ca să-l facă să muncească acolo fără să comenteze. Este vorba de o formă extremă de abuz de putere. Prin urmare, chiar dacă Lord R. nu participa direct la instruire, era prezent tot timpul. Când am început munca de teren, el fiind şeful agenţiei pentru care am lucrat, aveam de-a face cu el aproape în fiecare săptămână.

Instruirea mea a început în aceeaşi zi în care l-am cunoscut pe Lord R. Dacă poţi să-i spui instruire. Elwin m-a dus înapoi în Temniţă unde mi s-au făcut tot felul de analize medicale. Analizele obişnuite, ştii, de sânge, raze X, plămâni, inimă, tot tacâmul.

Apoi m-au pus într-o cameră cu alţi copii şi ni s-a servit prânzul, sau cina. Era greu de spus ce oră era în Temniţă, pentru că nu erau ferestre. Ceilalţi copii aveau între trei şi doisprezece ani. Niciunul dintre ei nu vorbea

spaniola, aşa că n-am putut vorbi cu ei, totuşi ne-am simţit foarte bine. După care am fost prezentată viitoarei mele clase şi învăţătoarei. Era încântătoare... dar nu-mi aduc aminte numele ei.

Zilele au devenit foarte confuze în următoarele luni. Eram luată de la clasă la ore aleatorii, pentru a face exerciţii de telepatie, telekinezie sau alte abilităţi aplicate. Adesea mă trezeam a doua zi în pat fără să-mi aduc clar aminte dacă am fost acolo. În primul an sau cam aşa, treaba a mers chiar excelent, engleza mea deveni fluentă. Îmi aduc aminte că îmi plăcea mult şi în cele din urmă am încetat să mai plâng după părinţii mei din Costa Rica.

Acesta este unul dintre lucrurile care mie mi se par foarte dificile: faptul că aceşti oameni au fost foarte buni cu mine. Am primit tot ce are nevoie un copil: iubire, hrană, grijă, educaţie, atenţie drăgăstoasă şi multe altele. Personalul a devenit familia mea, iar copiii – internii – fraţii şi surorile mele.

În afară de vederea copiilor abuzaţi şi descoperirea faptelor adulţilor, în viaţa mea de atunci şi după aceea nu au existat semne evidente că ceva ar fi fost în neregulă.

De fapt, am fost crescută să cred în sanctitatea planetei, în protejarea inocenţilor, să cred că trebuie să ne asigurăm că societatea serveşte oamenii, şi că...

Se oprise. Puteam să-mi dau seama că am ajuns la ceva care a schimbat regula jocului pentru ea. Lucrul care a făcut-o să „schimbe tabăra”.

... şi că eliminarea a şase miliarde şi jumătate de oameni de pe planetă este în interesul omenirii.

— *Stai puţin, pe asta am mai auzit-o. Există un monument, Pietrele-îndrumar din Georgia („Georgia Guide*

stones”) (Monument de granit care se găseşte pe unul din cele mai înalte dealuri din Elbert County, Georgia, pe care scrie în zece limbi următorul text: 1. Menţineţi omenirea sub 500.000.000, în echilibru permanent cu natura. 2. Îndrumaţi înţelept reproducerea – îmbunătăţiţi sănătatea şi diversitatea. 3. Uniţi omenirea într-o nouă limbă vie. 4. Controlaţi pasiunea – credinţa – tradiţiile – şi toate lucrurile prin raţiune stăpânită. 5. Protejaţi oamenii şi naţiunile prin legi drepte şi tribunale cinstite. 6. Lăsaţi naţiunile să conducă în interior şi să-şi rezolve disputele externe într-un tribunal internaţional. 7. Evitaţi legile neînsemnate şi oficialităţile inutile. 8. Echilibraţi drepturile personale cu îndatoriri sociale. 9. Preţuiţi adevărul – frumosul – iubirea – căutaţi armonia cu infinitul. 10. Nu fiţi cancerul pământului – Lăsaţi loc naturii – Lăsaţi loc naturii), pe care este scris despre menţinerea omenirii la 500 de milioane pe planetă.

Oamenii care te-au instruit sunt din grupul care a înălţat monumentul?

Chiar nu ştiu. Cunosc pietrele şi ştiu că multe din sentimentele acelea mi-au fost inoculate pe măsură ce creşteam. Trebuie să mai înţelegi ceva. Majoritatea oamenilor pe care-i numeşti „Illuminati” sau „puterile care au fost”, cred cu adevărat, sincer, că ceea ce fac, fac pentru binele omenirii şi al planetei.

— *Nu vreau să deviem de la povestea ta personală spre o discuţie politică, dar spui că lucruri de genul războaielor multiple sau falselor scenarii de groază pe care „Illuminati” le-au pus în practică în deceniul trecut, au fost făcute pentru binele nostru?*

De fapt, da. Dacă te gândeşti mai bine şi foloseşti propriile tale cuvinte, nimic nu se întâmplă fără consimţământul nostru. Dacă ducem ideea asta la extrem, am putea spune că oricine este de acord să fie victima unui guvern răuvoitor care aruncă oamenii în războaie, îi

otrăveşte prin dâre chimice sau le injectează vaccinuri care le omoară descendenţii, va fi ucis. Nu este vorba de supravieţuirea celui mai sănătos, ci de pieirea celui mai slab, care este şi adevăratul model de lucru al naturii. În natură nu supravieţuieşte doar cel mai puternic, ci şi cel mediocru şi cel nu prea slab. Numai cei mai slabi sunt eliminaţi în natură.

Dacă aplicăm asta la ce fac „Illuminati" acum, din punctul lor de vedere, ei asigură eliminarea celor mai slabi. Şi dacă priveşti mai departe lucrurile în felul acesta, cei mai puternici şi cei mediocri sunt cei care s-au trezit şi contracarează activ şi dezaprobă ceea ce fac „Illuminati". Ei sunt cei care refuză vaccinarea lor şi a copiilor lor. Cei treziţi îşi distilează sau filtrează apa înainte s-o bea, refuză să mănânce animale crescute în cuşti de mari corporaţii şi plante modificate genetic.

— Pot să înţeleg acest punct de vedere, dar cunosc şi cazurile unor persoane care au fost ucise de aceleaşi grupuri, prin cancer sau alte boli, sau împuşcaţi, oameni care deschideau calea în domenii ca energia liberă, tehnologie şi conştientizare spirituală, care ne-ar fi putut catapulta de-a dreptul în următoarea paradigmă.

Cred că totuşi am ajuns la o discuţie politică!

Am izbucnit amândouă în râs.

Există un motiv şi pentru asta: „cei care iau decizii" simt că noi ca societate nu suntem pregătiţi să digerăm acele tehnologii sau conştientizări, pentru că îi cărăm pe cei foarte slabi care nu vor să-şi redobândească propria putere. Asta este cauza pentru care acei deschizători de drumuri au murit, pentru că ei au fost de acord că vremurile încă nu se copseseră pentru ei. Plus că aveau slăbiciunile lor, simţindu-se victime sau fiindu-le frică. Oricine care crede că poate fi rănit, va fi rănit. E ca în Catch 22.

— Trebuie să mă gândesc la asta. Tu personal eşti de acord cu aceste convingeri?

Am fost, timp de mulţi ani. De fapt, o mare parte a vieţii mele. Dar de curând mi-am dat seama că exista o fisură în teorie. Fisura era că dacă acesta este adevărul, de ce majoritatea persoanelor care sunt în vârful piramidei, respectiv „Illuminati”, guvernul din umbră şi alţii asemănători, au ajuns acolo unde sunt prin abuzarea copiilor, culpabilizarea interioară şi terorizarea adulţilor, pe care nu doar o perpetuează, ci o şi poartă cu ei tot timpul? De ce sunt ei înşişi propria lor definiţie de „om slab” care trebuie anulat? Şi totuşi, cum pot să creadă că sunt în acelaşi timp şi în vârful piramidei?

Când am început să-mi pun aceste întrebări, mi-am dat seama că totul este o sală a oglinzilor, oglinzi care ascund ceva mult mai mare, şi că de fapt nu putem reduce totul la o astfel de ecuaţie simplificată.

Chestiunile de genul energiei libere sunt doar primul pas către o tehnologie care este de fapt de bază, iar mulţi dintre cercetători le fac să pară mult mai complicate decât este necesar să fie.

— Cum de ştii lucrurile astea? Cu ce tehnologie o compari?

Ştiu că eşti la curent cu felul în care guvernul din umbră a tratat cu specii extraterestre şi şi-a însuşit tehnologie extraterestră. Ei bine, la baza tehnologiei lor stă tocmai energia liberă, iar când spun „liberă”, vreau să înţelegi că vine din potenţialul nostru infinit, nu dintr-un combustibil sau dintr-o sursă fizică; nici măcar de la Soare sau din mediul nostru.

— Oh, Doamne. Am atât de multe întrebări pe tema

asta. Multe despre tehnologie în sine, dar şi despre contactele guvernului cu extratereştrii. Cred că putem să începem cu energia liberă. Spuneai că nu vine din mediul nostru. Deci, de unde vine?

OK, hai s-o luăm aşa. În toate relatările parţial publicate despre contacte cu extratereştri era mereu vorba de un fel de obiect tehnologic, o navă spaţială, şi de fiinţe vii care se găseau în navă, nu-i aşa?

— Da, deocamdată n-am auzit de vreo navă spaţială telecomandată. Una care să nu fi avut piloţi înăuntru.

Da. Trebuie să mă gândesc cum să exprim asta în termenii timpului liniar. Cumva să aibă sens.

Deci, avem maşinăria şi fiinţele conştiente, umanoide, înăuntru. Cumva sunt capabile să călătorească prin timp şi spaţiu repede şi eficient, fără să lase urme de combustibil radioactiv sau de altă natură.

— Dar am auzit de radioactivitate detectată la persoane răpite sau radioactivitate păstrată la sol sau în arborii din jurul locurilor de aterizare.

Cel mai probabil acelea au fost aparate create de oameni în încercarea de a reface tehnologia extraterestră. Au încercat să îmbine tehnologia extraterestră cu combustibili convenţionali... nu funcţionează prea eficient. E ca şi când ai încerca să porneşti un avion prin forţa cailor. Dacă ai destui cai, poţi să tractezi avionul pe pistă, dar nu poţi cu adevărat să-l ridici de la sol. Dar şi convingerea oamenilor că acele nave umane sunt nave extraterestre poate servi la ceva.

— OK, hai să nu discutăm despre oameni care pretind că sunt extratereştri, asta ar fi o carte în sine! Să ne întoarcem la energia liberă şi la cum se foloseşte.

Ai dreptate. Ai avut vreodată experienţa de a vedea becurile devenind mai luminoase când ai o emoţie puternică, să zicem furie sau fericire, sau chiar explodând, sau poate televizoare, celulare sau radio-uri care se opreau, calculatoare care se ardeau?

— *Da, unele din chestiile astea chiar mi s-au întâmplat. De vreo câteva ori circuitele dinăuntrul obiectului s-au topit. De asemenea, am învăţat foarte de timpuriu să nu ating comutatoare sau prize când aveam sentimente puternice, pentru că îmi trimiteau un şoc electric dureros în braţ... şi nu-mi plăcea deloc!*

Acestea sunt exemple de cum se transformă propriul tău câmp energetic în electricitate sau căldură în aparatul sau circuitul din apropiere. Câmpul energetic al unui om variază în intensitate, vibraţie şi frecvenţă, în funcţie de ce face, simte sau intenţionează. În realitate, totul este energie, iar energia poate fi captată şi exprimată în multe feluri. Noi pe planetă suntem cantonaţi în a gândi că singurul mod de a genera energie utilă este prin rotirea unui aparat mecanic sau cinetic pentru a produce electricitate. Chiar şi când captăm energie solară, de obicei încălzim ceva care apoi roteşte un generator, care produce electricitate. Suntem blocaţi în gândirea asta, chiar şi generatoarele de energie liberă cărora li s-a permis să funcţioneze au acelaşi principiu de funcţionare. De ce? Pentru că este un model vechi şi ne ţine în cursa unui ciclu de co-dependenţă energetică. Ca şi când am încerca să ridicăm un avion prin forţa cailor. Noi încă spunem că motoarele au *cai-putere*!

Tehnologia extraterestră foloseşte în realitate câmpul energetic al umanoizilor, captat nemijlocit de materialul din care este construită nava. Cele două devin una... se creează o relaţie de simbioză între navă şi pilot sau piloţi. În acest caz, efectul mecanic sau cinetic este rezultatul final, nu un pas către a crea o formă utilizabilă de energie,

cum ar fi electricitatea.

— Asta ridică întrebarea de unde vine acest câmp energetic. Din corpul nostru emoţional sau din corpul fizic? Ar putea fi din suflet?

Ei bine, gândeşte-te aşa: dacă te simţi stresată sau tristă, trupul tău se va simţi foarte curând obosit. Când te simţi fericită şi inspirată, fizic ai putea să tot mergi înainte la nesfârşit. Îndrăgostiţii îşi pierd adesea pofta de mâncare şi nici măcar nu au nevoie de mâncare pentru a se întreţine.

— Deci, cu cât e mai înaltă vibraţia omului, cu atât e mai puternic câmpul său energetic?

Cam aşa ceva, dar e vorba mai degrabă de un flux de energie; e nevoie de mai puţine resurse fizice pentru a-l genera. Vezi diferenţa?

— Nu prea.

Când suntem furioşi, trişti, sau supăraţi generăm un câmp energetic imens, dar susţinut cu combustibil în principal de la corpul fizic. De aceea furia, stresul sau tristeţea, de obicei, obosesc fizic omul. Întreabă pe oricine care a suferit de depresie, de-abia dacă se poate da jos din pat. Nu e doar pentru că nu poate face faţă lumii, ci este epuizat fizic. De aceea, uneori mănâncă prea mult. Încearcă să se alimenteze cu combustibil.

Când o persoană este foarte fericită, îndrăgostită sau inspirată, în general, are o energie imensă. Poate să-i dea înainte timp de multe ore fără somn, hrană, uneori chiar şi fără apă.

— Chiar aşa. Asta are legătură şi cu consumul de alimente pentru a ne menţine în viaţă, nu-i aşa?

Da. Există o legătură între emoţiile noastre, nivelul de vibraţie şi corpul fizic, sub aspectul nivelului de energie şi gestionării acesteia. Supravieţuirea prin ingestia de energie din mediu are o foarte mare legătură cu asta.

— *Informaţia asta are implicaţii enorme. Dacă am investiga mai departe acest filon, asta ar schimba felul în care vedem mâncarea şi toate formele actuale de consum de resurse fizice.*

Da. Şi mai gândeşte-te la un lucru. De ce crezi că se cheltuiesc atâţia bani pentru păstrarea oamenilor la niveluri joase de vibraţie în societate?

— *Păi, ca să li se limiteze câmpul de conştientizare. Pentru că în teama lor pentru supravieţuire, unii devin bucuroşi sclavi ai voinţei altora. Aşa pot să continue joaca de-a victima şi agresorul şi nu-şi vor redobândi puterea proprie. Astfel ei nu-şi vor crea o realitate fără cătuşe.*

Da, iar „redobândirea puterii proprii” s-ar întâmpla şi în sens literal. Oamenii ar avea efectiv energie să-şi alimenteze trupul şi toată aparatura aferentă. Înrobirea funcţionează doar pentru că oamenii sunt blocaţi în nevoia de a consuma materie pentru supravieţuire şi generarea de energie. Este realmente un cerc vicios care se auto-alimentează. Oamenii cred că au nevoie de hrană ca să supravieţuiască fizic şi acelaşi model este perpetuat cu fiecare „tehnologie” pe care o folosesc – de la automobile până la calculatoare sau cărţi, chiar şi citirea acestei cărţi – toate acestea „au nevoie” de resurse materiale pentru a exista. Dar ce-ar fi dacă adevărul ar fi tocmai contrariul? În cazul în care câmpul energetic al unei persoane ar putea alimenta în realitate corpul fizic şi obiectele din mediul său?

— *Ceea ce chiar poate.*

Aşa este.

— Dar navele extraterestre, tehnologia lor, este tot din materii prime. Am ţinut odată în mână o bucată de metal şi era solidă. Şi în acelaşi timp, îmi cerea instrucţiuni.

Păi, folosirea materiei pentru a crea obiecte – fie ele case, haine sau nave spaţiale – este altceva decât folosirea obiectelor pentru a crea energie. Materialele se pot folosi în scopuri diferite. Sunt curioasă cum era metalul pe care l-ai atins. Spui că cerea instrucţiuni. Iată încă un lucru pe care încă nu-l înţelegem prea bine.

N-au existat nave extraterestre doborâte de arme convenţionale. Ceea ce s-a întâmplat în toate cazurile pe care le-am cercetat eu, este că un fel de tehnologie de comunicare sau detecţie de-a noastră a bruiat comunicarea dintre piloţi şi nava lor.

Cei mai mulţi, inclusiv oamenii de ştiinţă care se spetesc să reconstruiască după model aceste nave, cred automat că nava îi transportă pe piloţi. Dar de fapt, piloţii sunt cei care transportă nava.

— De ce ar vrea piloţii să transporte nava? Sună absurd.

De ce cari cu tine un portofel sau un rucsac? Imaginează-ţi că ai putea călători prin lume în casa ta. Că ţi-ai putea lua casa oriunde te-ai duce. Casa ta poate fi folosită în multe scopuri, dar deocamdată, de dus nu te duce nicăieri.

— Sună drastic. Schimbă complet ideile pe care le avem despre călătoriile în spaţiu şi despre ce avem nevoie pentru a călători efectiv. Cum este posibil ca oamenii de

ştiinţă şi guvernele să nu folosească această cunoaştere pentru a construi nave spaţiale care să şi funcţioneze?

Presupun că cineva vrea să păstreze viu consumerismul. Dacă dispare nevoia de a consuma resurse, tot sistemul de prăbuşeşte. În acelaşi timp, ei sunt conştienţi că suntem o specie colectivă, că ceea ce o persoană învaţă se răspândeşte rapid în toată comunitatea. A-i învăţa pe oameni să-şi regăsească propria putere interioară, să-şi folosească câmpul energetic nu doar pentru a se alimenta pe ei înşişi, ci şi pentru a pune în funcţiune o navă, este foarte periculos pentru ei. Orice l-ar face pe om independent de mediu, de combustibili sau de resurse de supravieţuire este controlat, ridiculizat sau ţinut în cel mai mare secret. Cu toate acestea, există o mulţime de poveşti de-ale „iniţiaţilor" care spun că aceste tehnologii au fost aplicate cu succes şi sunt utilizate în taină de decenii. Se joacă pe o linie foarte subţire între folosirea şi dezvoltarea acestor tehnologii, pe de o parte, şi ridiculizarea lor publică, pe de alta... Iar din moment ce noi două purtăm această conversaţie, aş zice că modelul lor de consumerism se prăbuşeşte oricum, exact lucrul de care se temeau, şi tocmai pentru că ei înşişi au renunţat la el „în secret"...

— *Înţeleg. Sunt curioasă cum ai aflat toate lucrurile astea despre extratereştri şi tehnologia lor?*

Am întâlnit câţiva. Cu majoritatea speciilor extraterestre care au avut contacte directe cu noi se poate comunica exclusiv telepatic. Însă motivul real pentru care mi s-a permis să-i întâlnesc nu a fost ca să devin un mijloc de comunicare pentru guvernul din umbră, ci pentru că ei vroiau să le folosească tehnologia ca armă. În loc să genereze combustibilul de care am avea nevoie pentru necesităţile noastre, agenţia vroia să afle cum poate fi folosit câmpul energetic al trupului nostru pentru a ucide anumite ţinte eficient şi la cerere.

— *Asasini paranormali.*

Da.

— *Bănuiesc că au reuşit.*

Da.

Capitolul trei: A treia conversaţie

Ceea ce-mi împărtăşise Ramona avea implicaţii uriaşe. Erau multe de digerat. Sincer, nu m-a surprins că guvernul a ales să creeze arme folosind cunoştinţele privind câmpul nostru energetic, dar aveam nevoie să mă gândesc la implicaţiile pe care redobândirea puterii noastre le are pentru reţeaua energetică din prezent. Ştiu şi am văzut cum corpurile noastre emoţionale sunt cheia generării energiei şi a creării realităţii fizice, dar niciodată nu m-am gândit că ar putea fi şi combustibil.

Ne-am hotărât să luăm o pauză şi să ne vedem din nou la prânz.

— Azi dimineaţă mi-ai povestit cum câmpul energetic uman a fost transformat în armă. Ceea ce nu înţeleg este de ce guvernul din umbră nu se teme de acest lucru? De ce v-ar permite ţie şi altora ca tine să înveţe cum să-şi folosească câmpul energetic pentru a ucide oameni, dacă această cunoaştere s-ar putea răspândi în conştiinţa colectivă umană?

Crearea omului-armă a fost o cercetare întinsă de-a lungul mai multor decenii. Ingineria genetică, programele de hibridizare, transhumanismul, programele de control psihic şi mental, toate au fost gândite să creeze soldatul uman perfect: „supersoldatul”. Unele dintre aceste programe au avut succes. Eu însămi am fost un soldat de succes, iar motivul pentru care abilităţile mele nu se răspândesc este că ele funcţionează la nivelul culpabilităţii, fricii, distrugerii altor fiinţe umane. Conştiinţa noastră colectivă pare să fie configurată în aşa fel încât numai cunoştinţele care vizează supravieţuirea şi înflorirea noastră se răspândesc rapid şi eficient prin lume, în câţiva ani, uneori luni de-a dreptul. Pe de altă parte, orice lucru care micşorează şansele noastre de

supravieţuire trebuie introdus cu forţa.

Folosirea unei abilităţi naturale ca armă are două efecte. Primul este că guvernul din umbră are o armă eficientă. Celălalt efect este că omenirii îi parvine mesajul că această capacitate este letală sau periculoasă, iar oamenii încep să-şi pună bariere şi blocaje în calea sa, făcând tot mai dificilă activarea sa la mase. Un alt efect secundar, pe care guvernul din umbră îl încurajează, este că oamenii ajung să se teamă să-şi dezvolte sau să se asocieze cu cei care şi-au dezvoltat capacităţi paranormale.

— *Mă întreb ce am putea face să contracarăm asta.*

Cel mai mare blocaj pe care-l au cei mai mulţi oameni de pe planetă este frica de propria putere, urmată îndeaproape de frica de puterea celorlalţi oameni.

— *Asta înseamnă că am avea nevoie de o campanie masivă de prelucrare a fricii (Pe pagina mea de web ascension101.com, la meniul Tools, există un foarte bun exerciţiu de prelucrare a fricii. Textul complet este acolo, gratuit), care ar pune în prim plan frica oamenilor de propria putere.*

Asta ar rezolva problema.

— *Tot acesta este motivul principal pentru care teleportarea, biolocaţia şi alte abilităţi sunt şi ele blocate în conştiinţa noastră colectivă?*

Da, iar programarea care ne blochează poate fi întipărită în conştiinţa colectivă umană prin torturarea şi uciderea persoanelor care au aceste abilităţi. Acesta este motivul principal pentru care de-a lungul istoriei atât de mulţi oameni au fost etichetaţi drept vrăjitori şi supuşi unor chinuri groaznice înainte de a fi ucişi încet şi dureros.

De aceea au fost arşi de vii. Dacă într-o viaţă anterioară omul a fost torturat, violat şi omorât în chinuri datorită capacităţii de a folosi mijloace paranormale, cu siguranţă îşi va cenzura curiozitatea naturală pe care mulţi dintre noi o simţim acum pentru aceste talente şi capacităţi. Chiar şi dacă... nu, mai ales dacă persoana nu-şi mai aminteşte circumstanţele din acea viaţă anterioară.

Asistarea la uciderea altora din cauza acestor abilităţi a indus şi ea o frică inconştientă de a avea acele abilităţi, iar în timpurile noastre, încarcerarea şi drogarea a milioane de oameni de pe toată planeta care au manifestat capacităţi paranormale deoarece au fost etichetaţi ca având tulburări psihice are acelaşi efect. Nu spun că toţi cei care au nevoie de asistenţă psihiatrică sunt paranormali, unii dintre ei chiar au nevoie de ajutor medical.

— *Aceste informaţii ne vor revoluţiona planeta. Odată ce oamenii vor conştientiza de ce le este frică de propria putere şi în ce mod pot s-o folosească, nimic nu ne va putea opri.*

Cam aşa ceva. Încă nici n-am început să ne dăm seama cât de multe am putea face cu ajutorul câmpului nostru energetic în viaţa cotidiană. Extratereştrii cu care am avut contacte oficiale au aceste abilităţi, da, dar pot să-ţi spun că sunt limitaţi, sau nu ne arată decât o mică parte din ce pot să facă.

— *Uau, ce idee palpitantă... Să ne întoarcem la extratereştri. Mă întreb dacă ai întâlnit fiinţe de pe alte planete faţă în faţă sau legătura cu ei a fost exclusiv telepatică?*

I-am întâlnit faţă în faţă.

— *Uluitor! Ce specie?*

Am întâlnit indivizi din specia cunoscută publicului după prăbuşirea lor la Roswell în 1947, sub numele de Cenuşii. Am întâlnit şi o specie de reptilieni, cărora, dacă mă întrebi pe mine, li se acordă mult prea mult credit că ar fi dirijori ai guvernului din umbră. Dar mai sunt şi alţii... mulţi alţii. I-am întâlnit doar pe cei cu care am avut legături datorită muncii, însă am auzit că există circa 72 de specii cunoscute şi documentate care interacţionează fizic cu Pământul în zilele noastre.

Toate comunică telepatic, dar reptilienii şi Annunaki fac şi altceva: controlează şi subjugă alte specii, dar şi pe a lor, folosindu-se de capacităţi paranormale. Reptilienii au trezit un interes deosebit pentru că pot induce groază sau orice alt sentiment în trupul unei persoane, oricând vor, şi pot chiar să-l determine pe celălalt să facă anumite lucruri, cum ar fi să plece de acolo, să omoare pe cineva, sau chiar să se sinucidă. Capacitatea de a-i controla pe alţii este proprie şi unor indivizi din populaţia noastră umană, iar eu am fost învăţată s-o folosesc foarte eficient.

— *Prin urmare, aceste specii extraterestre te-au învăţat să faci toate lucrurile astea?*

Nu. Mi s-a permis să petrec un timp cu ei ca membru al unei echipe de comunicare paranormală. Însă în timp ce comunicam, îi şi scanam, şi am învăţat privind cum fac ei lucrurile. A fost uşor să învăţ şi să descopăr câteva din propriile noastre talente „ascunse”, văzând ce pot ei să facă. Dacă ei pot, şi noi putem. E simplu...

— *Da, sunt conştientă că noi, oamenii, învăţăm cel mai repede urmărind pe alţii cum fac lucrurile. Ne ghidăm după alţii, cum s-ar spune. Ai învăţat şi cum să contracarezi capacitatea lor de a te controla, „vedea” şi scana metafizic?*

Da, sunt două moduri de care ştiu eu de a contracara aceste acţiuni, una este să nu reacţionăm automat la groaza şi frica trupului nostru, iar cealaltă este să nu urmăm orbeşte ordinele. Este esenţial să învăţăm cum să nu ne supunem ordinelor doar pentru că o persoană sau fiinţă ne spune că ne este superioară. Să realizăm că senzaţia sau credinţa că cealaltă fiinţă este superioară sau atât de puternică încât vom face automat ceea ce ne spune este falsă. Să ştim că ideea că ne-ar fi superiori este doar o iluzie. Nu este reală. Este de obicei un acord dat inconştient, din frică. Automat. Un acord programat şi stimulat de instinctul arhaic de supravieţuire. Suntem programaţi încontinuu să acceptăm ordine fără să întrebăm de la cei despre care am fost învăţaţi că au autoritate asupra noastră.

— În consecinţă, procesarea fricilor şi necedarea puterii şi autorităţii proprii sunt mijloacele primordiale pentru a ne păstra propria autonomie, suveranitate şi capacitate de a funcţiona nestânjeniţi şi neinfluenţaţi de alţii...

Exact.

— Tocmai ăsta este mesajul pe care-l transmit maselor de ani de zile.

Nu mă surprinde. Tot nu-mi dau seama încă ce eşti, dar pot să-ţi spun că eşti pe calea cea bună. Ar fi foarte greu să fii oprită.

La ultimele ei cuvinte am simţit o înţepătură în câmpul ei, ca un subprogram care rula în fundal. Am ştiut imediat că întâlnirea noastră se va termina într-unul din două moduri: ori o voi intervieva cu succes şi voi scrie cartea aceasta, ori unul din subprogramele Ramonei îmi va găsi un călcâi al lui Ahile şi mă va ucide. Nu exista cale de mijloc... I-am scanat câmpul de conştienţă să aflu dacă era

la curent cu acest subprogram, dar nu era. Eram prea curioasă să văd cum se va termina săptămâna noastră împreună, aşa că nu m-am deranjat să-i pomenesc că i-am simţit subprogramul. În plus, eram foarte interesată de cum s-a desfăşurat instruirea ei şi ce s-a întâmplat cu ocazia întâlnirilor ei cu extratereştrii, ca să abandonez în acest punct.

— *Când ai întâlnit primii extratereştri şi din ce specie erau?*

Aveam zece ani. Erau opt copii în echipa mea, plus în jur de treizeci de adulţi. Ni s-au arătat filme şi ni s-au dat multe informaţii până să ni se permită să-i vedem pe extratereştrii sau să interacţionăm cu ei.

— *Copiii şi adulţii erau toţi din şcoala voastră?*

Nu, de fapt acolo nu era nimeni din şcoala mea. Eram singura. Nu e ceva surprinzător totuşi, majoritatea copiilor „supradotaţi" din şcoala mea erau făcuţi praf până să ajungă la vârsta mea.

— *Ce înţelegi prin „făcuţi praf"?*

Instruirea presupunea foarte multă teroare, frică şi durere fizică. De asemenea, zile întregi de depravare senzorială în rezervoare mari pline cu un lichid dens, în care eram suspendaţi cu doar un aparat respirator care ne proteja faţa. Adesea, copiii se prăbuşeau total sau sufereau de o amnezie constantă. Nu m-ar fi recunoscut chiar dacă am fi trăit împreună timp de ani de zile. Cei mai mulţi erau luaţi şi nu-i revedeam niciodată. Cred că unii erau reprogramaţi sau transformaţi în adormiţi. În acest caz prin „adormiţi" înţeleg oameni care pot fi activaţi să comită crime sau să facă altceva atunci când sunt activaţi printr-un anumit sunet sau imagine cheie, sau cu alte

metode tehnologice avansate.

— Ca în filmele în care apare un om rostind un cuvânt anume la telefon, iar adormitul se apucă să omoare pe cineva?

Cam aşa, dar din câte ştiu eu, e nevoie de un şir complex de cuvinte, sunete şi imagini ca să fie activaţi. Altfel, dacă ar fi doar un cuvânt, s-ar activa ori de câte ori o persoană ar spune acel cuvânt, ceea ce ar fi prea riscant. Oricum se mai întâmplă chiar şi aşa „accidente” care îi bagă pe instructori în bucluc. Ca parolele de la conturile de internet, stimulii de declanşare au devenit tot mai sofisticaţi pe măsură ce accidentele se înmulţeau.

— Câţi copii au reuşit să absolve şcoala ta şi de câte alte şcoli ştii? Trebuie să fie destul de multe dacă n-ai recunoscut pe nimeni, nu-i aşa?

Păi, eu am reuşit, desigur, deşi am mari goluri în memorie. Şi mai ştiu de încă o fată şi un băiat care au reuşit să termine şcoala. Amândoi sunt în viaţă şi încă lucrează pentru guvernul din umbră. Cât despre câte şcoli ar mai fi? Ştiu că există şi altele, dar nu ştiu unde şi câte. Nu-mi imaginez că ar fi prea multe. Aş crede că acum au metode ceva mai sofisticate, ca să fie mai puţine victime colaterale; mai puţini copii transformaţi în legume.

— OK, să ne întoarcem la interacţiunea cu extratereştrii. Poţi să ne povesteşti pas cu pas cum a fost?

Cei cărora le spunem Cenuşii au fost primii pe care i-am cunoscut îndeaproape. Chiar şi aşa, nu erau toţi Cenuşii pur-sânge, mulţi arătau ca nişte hibrizi umano-cenuşii.

Ne-au pus, pe mine şi pe ceilalţi copii, într-o cameră cu jucării, cărţi şi gustări, apoi l-au adus pe unul dintre

Cenuşii. Sfinte Sisoie, avea nişte capacităţi telepatice formidabile! M-am oprit instantaneu din ce făceam, la fel şi un alt copil, un băiat. Celorlalţi copii le-a luat câteva secunde să realizeze că în încăpere era un extraterestru. Eu zic că Cenuşiul era un el, deşi de fapt nu se vedea niciun indiciu privind sexul.

Am conştientizat experienţa existenţei lui pe măsură ce el se acorda la experienţa existenţei mele... sau la gândurile mele. Era un pic ca atunci când cauţi un post de radio, când mergi înainte şi înapoi, până prinzi cel mai clar sunet, doar că aici nu era vorba de sunet. Am auzit... am simţit trăiri. Era ca şi când ai împărtăşi o poveste prin senzaţii, imagini, muzică, nu în cuvinte. Brusc, unul dintre copii a ţipat şi s-a scăpat pe el în cameră. Extraterestrul a fost luat de acolo, la fel şi noi.

Următoarea dată când l-am întâlnit eram doar eu şi celălalt băiat care a simţit imediat Cenuşiul în cameră. Extraterestrul a fost adus într-un scaun cu rotile. De data asta părea foarte slăbit. Ne-am jucat cu jucării, noi trei, băiatul, extraterestrul şi cu mine, ne-am povestit despre cum trăim şi cum e la noi acasă, folosind acea metodă telepatică de experienţă împărtăşită, şi în general ne-am simţit bine. Dar după ce s-a terminat, cei care coordonau experimentul m-au dus într-o altă cameră şi m-au chestionat timp de ore întregi. A fost îngrozitor. Chiar dacă se purtau frumos cu mine, continuau să-mi pună aceleaşi întrebări din nou şi din nou şi în plus simţeam suferinţa extraterestrului undeva în clădire; a fost cu adevărat oribil. Atunci mă gândeam că cineva îl torturează, încercând să-l facă să ne spună despre tehnologia şi armele lor.

S-a dovedit că erau mai mulţi Cenuşii în bază. Veniseră să stea, dar nu apucau să trăiască mult. Atmosfera şi mâncarea noastră erau incompatibile cu biologia lor. Următoarea dată când l-am întâlnit pe extraterestru mi-a spus că e doar bolnav, de aceea îi simt

suferinţa. I-am pus toate întrebările pe care supraveghetorii mă puseseră să i le pun, dar ştiam răspunsurile dinainte de a mi le fi dat. Erau aici pentru a stabili contacte şi schimburi interculturale, chiar aduseseră câteva din navele lor la bază pentru a fi dezasamblate şi analizate cu scopul de a fi reproduse. Nu aveau arme la ei.

Aşa a continuat timp de două săptămâni. Într-un final, mie şi celuilalt băiat ni s-a permis să petrecem timp şi cu alţi membri ai acelei specii. În lunile pe care le-am petrecut acolo, cred că am întâlnit cel puţin zece Cenuşii diferiţi.

— *Ştii cumva de ce aceşti extratereştrii au ales să stabilească contacte şi schimburi interculturale cu organizaţii militare mai degrabă decât cu unele educaţionale, sau chiar cu culturi diferite care ar fi fost mai înclinate spre colaborare decât spre exploatare?*

Deşi nu mi-au confirmat-o niciodată, am avut senzaţia că i-au ales anume pe cei mai violenţi şi agresivi din specia noastră pentru a face schimburi fizice cu ele. Care putea fi scopul lor, şi dacă acesta era malefic sau benefic la adresa noastră, nu mi-am dat niciodată seama.

— *Îţi aduci aminte în ce an i-ai întâlnit pentru prima oară şi unde?*

N-aş putea să-ţi spun unde, doar că am mers cu avionul de la şcoală, apoi am călătorit ore întregi prin tuneluri subterane. Am cercetat ulterior şi cred că era în New Mexico. Anul era 1968.

— *Asta e specia care răpeşte oameni şi le recoltează material genetic?*

Probabil. Întrebarea asta nu s-a pus niciodată. Dar

arătau foarte variat, de la complet diferiţi de noi până la unii care păreau nişte copii cu capul mare, aşa că aş spune că au muncit mult la capitolul hibridizare, folosind ADN uman.

— Contactele tale cu ei au încetat sau au continuat pe termen nedefinit

Eram acolo, aveam contacte zilnice cu ei timp de luni de zile. N-aş putea să-ţi spun cât a durat, pentru că exceptând o oră pe zi în care ni se permitea să ne jucăm în aer liber, restul timpului stăteam sub pământ.

— Îţi aduci aminte de ce s-au oprit întâlnirile cu ei?

Într-o zi mi s-a spus că o să mă întorc la şcoală şi asta a fost tot. Nu mi s-a permis să-mi iau rămas bun sau să-i revăd pe extratereştrii sau pe băiat. Dar pe atunci eram deja bine instruită să nu mai pun întrebări apropo de ordine.

— Ce ai învăţat de la aceşti Cenuşii?

O formă foarte bogată de telepatie, una foarte eficientă. Şi cam atât.

— I-ai revăzut vreodată?

Nu i-am revăzut până când am avut un accident de maşină. În clipa impactului, am fost trasă din automobil şi m-am trezit într-una din navele lor. Cel puţin cred că era o navă, dar putea foarte bine să fie şi o bază subterană.

— Ţi-au salvat viaţa?

Da. S-ar părea că m-au monitorizat toată viaţa şi, dintr-un motiv oarecare, bănuiesc că încă nu eram pregătită să mor, aşa că au apărut ei şi au intervenit.

Ca să-ţi spun adevărul, am condus maşina spre buza falezei dinadins. Cel puţin m-am asigurat că nu sunt case sau drumuri la baza falezei, doar stânci şi mare.

— *Vrei să spui că ai încercat să te sinucizi?*

Aşa e. Mă săturasem. Şi la vremea respectivă părea că nu pot pur şi simplu să le întorc spatele şi să plec, ştii? Mă ameninţau cu familia şi prietenii mei. Mi-au dat clar de înţeles că dacă nu fac cum mi se spune, prietenii şi familia mea vor fi eliminaţi.

— *Mda, am fost şi eu ameninţată cu asta.*

Cum i-ai împiedicat să-şi pună ameninţările în aplicare?

— *Nu i-am împiedicat. Pur şi simplu am realizat că fiecare prieten şi membru de familie are un sine superior, iar dacă ei au venit să se joace de-a victima şi agresorul, în realitate nu pot să fac nimic să-i scot din acest rol, decât să nu fiu de acord să joc în aceeaşi piesă cu ei. Şi am avut dreptate.*

Ehei, asta m-ar fi scutit de ani de frământări şi suferinţe emoţionale. E atât de reconfortant să aud asta.

— *Tu ce ai făcut să-i opreşti?*

I-am ucis pe toţi cei din agenţie care ştiau unde se găsesc prietenii mei şi familia mea.

— *Presupun că din punctul de vedere al unui asasin, funcţionează.*

Nu tocmai, mereu apar persoane noi care reuşesc să sape suficient încât să afle. E o bătălie care nu se termină

niciodată. Nu sunt sigură că aş putea face ca tine, mi-e cu adevărat foarte greu să nu-i protejez. Şi dacă greşesc? Dacă sinele lor superior vrea să aibă experienţa ciclului victimă – agresor, iar ei sunt torturaţi şi omorâţi? N-ar fi şi vina mea? Cred că mai am de lucru la aspectul ăsta.

Mulţumesc că mi-ai arătat un nou mod de a vedea lucrurile. Văd că este foarte eficient, numai să pot să-mi depăşesc eu însămi teama.

— *Nicio problemă. Spune-mi, ce s-a întâmplat după ce te-ai trezit între Cenuşii după incidentul de pe faleză.*

Îmi place cum sună... „incidentul de pe faleză”. Ce descriere drăguţă. Am s-o împrumut!

Bine, păi eu eram acolo şi ei erau acolo. Cinstit, n-aş putea spune dacă l-am întâlnit pe vreunul personal până atunci, pentru că minţile lor individuale par să se întrepătrundă. E ca şi când ai privi un copac, apoi pădurea, apoi din nou copacul. Asta face foarte dificilă recunoaşterea fiecăruia drept un anume individ după o vreme, probabil pentru că nu reprezintă o singură minte individuală.

În ciuda dorinţei mele de moarte de atunci, aveam o mulţime de întrebări să le pun, dar am sfârşit prin a mă lăsa distrasă de dorinţa lor de a-mi arăta împrejurimile. Parcă m-ar fi aşteptat, dorind să-mi arate anumite lucruri, tehnologie, persoane, planeta, un fel de istorie a planetei noastre şi multe altele. După câteva ore m-am găsit stând la marginea drumului de pe care mi-am condus maşina în prăpastie.

— *Primesc o mulţime de mesaje de la persoane care au avut experienţa de a fi răpite de Cenuşii. Chiar şi în familia mea există cel puţin cinci indivizi care sunt luaţi în mod regulat. Unii spun că Cenuşiii sunt cele mai*

groaznice, crude şi nepăsătoare creaturi din Univers, că fac experimente, forţează sarcini, fură spermă, ovule şi fetuşi, că torturează literalmente oamenii. Alţii îmi povestesc că Cenuşiii i-au îngrijit şi i-au hrănit de când erau bebeluşi şi că au familii întregi pe navele lor, dintre care mulţi sunt rude de sânge. Deci, cum stau lucrurile? Cum sunt ei în realitate, în experienţa ta?

Eu am avut experienţe pozitive cu ei, dar pot să înţeleg că unii oameni au trăit anumite proceduri ca neplăcute, în special dacă au devenit semiconştienţi în timpul lor. Cred că această specie are nevoie de ADN-ul altei specii pentru a-şi asigura sănătatea genetică. Recoltează ADN şi creează bebeluşi hibrizi pentru propria supravieţuire şi necesităţile lor reproductive. Sunt sigură că nu abuzează de copiii rezultaţi şi nu torturează oamenii din răutate, deşi uneori, cred că e posibil s-o facă din ignoranţă. De fapt, ei fac toate astea de sute de ani, însă în ultima vreme, şi în special acum, oamenii devin tot mai conştienţi şi îşi aduc aminte de lucruri pe care în trecut le uitau cu cea mai elementară programare telepatică.

— *Deci crezi că această specie este binevoitoare faţă de omenire?*

N-am spus asta. Dar nu cred că sunt răuvoitori. De fapt, ştiu că nu sunt răuvoitori faţă de noi. Nu sunt de o parte sau alta, probabil de asta îi vedem Cenuşii, adică nici negri, nici albi.

Oamenii nu par să-şi dea seama că dacă Cenuşiii ar fi fost răuvoitori, având în vedere capacităţile şi tehnologia lor, ne-ar fi putut şterge de pe faţa pământului de mult. Fără nicio îndoială. Dar nu sunt nici binevoitori. Pur şi simplu nu au vreo intenţie faţă de noi, în afară de propriile lor necesităţi, fie ele bune sau rele. Trăiesc pur şi simplu alături de noi şi-şi iau ce au nevoie. Dacă mai şi dau înapoi? Ei bine, în cazul meu au făcut-o şi am mai auzit de

oameni care au fost vindecaţi de boli în stadiu terminal sau au fost trataţi de boli pe care medicii umani nu le puteau trata. Or fi ca ţăranii care-şi îngrijesc vacile? Nu prea cred, dar nici nu i-am întrebat. Când eram acolo sus, sau jos, cu ei în orice caz, n-am simţit decât iubire şi grijă din partea lor.

În mod clar m-au reîncărcat cu gândire pozitivă şi înţelegere – „un tratament" pentru epuizarea emoţională suicidală. Din ziua aceea, nu m-am mai simţit niciodată singură. E ca şi când ceva familial s-ar fi reconectat.

— *Crezi că eşti înrudită cu ei? Ar putea să fie familia ta stelară?*

Ştiu că nu-i aşa. Nu asta e. Este mai degrabă ca şi când ar fi reparat ceva care se rupsese în câmpul meu energetic. Ceva care mă leagă de restul omenirii, de familia mea.

— *Oh, da. Acum înţeleg.*

Am remarcat că turnase nişte zahăr pe masă şi acum desena în el un simbol al infinitului cu degetul. Din nou şi din nou.

Acest simbol mă linişteşte ori de câte ori o idee sau o temă devine copleşitoare. Mă readuce la centru. Îmi aduc aminte că atunci când am fost cu ei data trecută, am avut senzaţia că în mai multe linii temporale, dar şi în afara timpului liniar, poate într-un loc pe care-l vedem ca viitorul nostru, chiar noi am creat Cenuşiii. Am văzut că ei sunt de fapt copiii noştri, creaţia noastră. Am senzaţia că ei încearcă să găsească drumul înapoi la noi. E foarte greu să înţelegi o asemenea poveste care este atât de departe de realitatea noastră şi de felul în care înţelegem timpul.

Iniţial am fost adusă la ei ca să învăţ să comunic

telepatic ca lumea, dar şi ca să văd dacă pot afla informaţii despre armele lor... niciun om de acolo nu şi-ar fi putut imagina o specie care să umble neînarmată. Oamenii aceia erau convinşi că Cenuşiii deţineau arme de distrugere în masă. Dacă îi privim ca pe proprii noştri stră-stră-strănepoţi, atunci da, la un moment dat şi Cenuşiii au avut arme de distrugere în masă.

Dar nu sunt foarte sigură dacă am înţeles bine, dacă noi i-am creat pe ei, adică dacă noi oamenii i-am creat, sau dacă noi în calitate de creatori iniţiali ai universului, care acum se joacă de-a oamenii limitaţi, i-am creat.

— *Când ai spus asta, se simţea aproape ca şi când ar fi de fapt un fel de inteligenţă artificială. Ca şi când nu ar avea suflet, aşa cum au oamenii. Ca şi când ar fi nişte computere biologice foarte avansate sau poate suflete care au rămas blocate într-un calculator. Ca şi când trupurile Cenuşiilor sunt nave biologice, asemănătoare navelor metalice care călătoresc prin spaţiu. Ceva care să poarte o conştiinţă, un suflet care de fapt se găseşte într-un trup existent într-o altă dimensiune sau pe o altă planetă. Nu ştiu.*

Pinocchio încearcă să fie un băiat adevărat.

Am stat în tăcere.

Capitolul patru: A patra conversaţie

Ramona a hotărât să petreacă restul zilei singură. Asta mi-a dat timp să ies pe plajă şi să plutesc în ocean pentru un timp. Aveam multe de gândit şi de digerat.

În ziua următoare ne-am întâlnit la micul dejun, iar Ramona mi-a spus că ar vrea să cunosc pe cineva într-un sat din apropiere. Nu ieşisem de pe teritoriul hotelului-staţiune, aşa că am fost foarte bucuroasă să văd mai mult din Costa Rica.

Am mers cu maşina vreo două ore spre interiorul insulei până la un sătuc de lângă Parcul Naţional Guanacaste. Ramona a parcat maşina şi am mers mai departe pe o stradă pietonală. Case mici se aliniau pe ambele părţi ale străzii, cu uşi şi ferestre deschise. Grădinile îngrijite şi detaliile caselor erau absolut nemaipomenite. Mă uimea frumuseţea şi grija care se vedea până şi la cea mai umilă căsuţă: uşile erau sculptate, podelele de pământ măturate, nici urmă de murdărie sau gunoi.

A observat că admir frumuseţea din jurul meu.

În multe ţări din lume sărăcia este sinonimă cu urâţenia, mizeria, graffiti şi decăderea umană, degradarea relaţiilor interumane şi alunecarea în infracţiuni violente. Totuşi, sărăcia şi aceste aspecte ale realităţii umane de fapt n-au legătură.

Oricum, am ajuns.

Ne-am oprit în faţa uneia dintre căsuţe, iar Ramona a strigat un salut. Deşi greu de detectat, am simţit înăuntru o disonanţă. În casă era ceva care n-avea ce căuta acolo. Se simţea rece şi lichid, ca un robinet care picură într-o

baie veche, jilavă, faianţată. Când primesc indicii sub formă de imagini, ele nu trebuie înţelese literal. Sunt reprezentări a ceea ce înseamnă imaginile respective pentru mine personal, iar un robinet care picură într-o baie veche, jilavă, faianţată, cu mirosurile aferente, înseamnă ceva care cândva fusese bine pus la punct, avea legătură cu curăţenia, dar acum era abandonat şi pierdea energie. Sunetul picăturilor de apă ricoşând din plăcile de faianţă crăpate putea reprezenta o reverberare a unei energii reziduale pure.

O bătrână ieşi şi-o salută călduros pe Ramona, apoi ne invită înăuntru. Ne-a spus s-o luăm înainte spre grădina din spate, până ne va face un suc de fructe proaspăt.

Grădina din spate era bine ferită de căldura zilei, cea mai mare parte a micului spaţiu era în umbra pomilor fructiferi şi a viţei de vie. Acolo stătea el. Un bărbat alb înalt, probabil la 40 şi ceva de ani, într-un tricou albastru, blugi, pantofi sport, cu picioarele acoperite cu o pătură; ochii lui se întoarseră încet spre noi.

El este Chad.

— Înţeleg. Ramona, de ce m-ai adus aici? Cine este Chad?

A fost ultima persoană pe care am „ucis-o” pentru ei.

Ramona mă privi în tăcere până sosi bătrâna cu o tavă cu trei pahare colorate de plastic pline cu suc de fructe proaspăt stors. După ce ne-am luat paharele, bătrâna s-a aşezat lângă Chad, ajutându-l să bea. Ramona şi cu mine stăteam cu ei şi o ascultam pe băbuţă care ne povestea despre progresele lui Chad, care păreau să fie inexistente.

Era o misiune de rutină. Chad făcea progrese înspre

conceperea unor comunităţi sociale bazate pe valori umane şi relaţii fără legătură cu munca sau înrobirea. Când am primit însărcinarea, tocmai îşi contura ideile. Explora căi prin care s-ar putea forma o comunitate în care creativitatea umană să fie cu adevărat şi complet folosită, unde tehnologia, natura şi fiinţele umane sunt deopotrivă preţuite şi puse la treabă ca să susţină şi să hrănească pe toată lumea.

Era de-abia la nivelul cercetării conceptuale. Nici măcar nu apucase să-şi împărtăşească sau să-şi discute ideile cu prea multe persoane, doar cu o mână de prieteni. Deocamdată nimeni nu realizase unde bate, ce se contura în mintea lui.

Erau idei noi şi periculoase despre comunitate, atât de diferite de realitatea noastră prezentă încât cei mai mulţi nu puteau nici să conceapă aşa ceva. Încearcă şi tu să-ţi imaginezi un mod de convieţuire în care nimeni nu are vreun rol sau vreo sarcină sau în care acestea nu sunt importante.

— *Dacă încă nu reuşise să închege un model de lucru sau măcar să-şi discute ideile cu oamenii, cu oricine, cum de voi aţi ştiut de el? Cum a aflat agenţia ta despre el?*

Avem o tehnologie, o metodă de a asocia mai mulţi indivizi printr-un calculator biomecanic, care creează un sistem de monitorizare cu inteligenţă artificială, care se poate conecta la mintea fiecărei persoane în viaţă. Aparatul este programat să detecteze neregularităţile, blipurile care ar putea să ameninţe sistemul actual, blipuri care pot să arunce societatea noastră într-o linie temporală diferită, care pot schimba felul în care ne percepem pe noi înşine şi felul în care acceptăm ce este real şi ce nu.

Funcţionează ca un aparat Geiger care detectează diferite tipuri de radiaţie. Odată detectată, neregularitatea

poate fi repede localizată. Majoritatea sunt blipuri mici: o conversaţie, cineva citeşte o carte şi-i vine o idee nouă, sau îşi aduce aminte de ceva, sau întrevede o nouă linie temporală. Aceste blipuri sunt şterse uşor de maşinărie. Omul îşi dă seama brusc că nu-şi aduce aminte ce a citit adineaori, ultimul paragraf sau pagină, sau uită o idee care i-a venit sau despre ce vorbea. Uneori omul uită tema complet şi repetă conversaţia din nou, doar ca s-o mai uite o dată. Uneori ai senzaţia că nu mai vrei să urmăreşti un gând sau să citeşti un text mai departe, sau te opreşti din a privi la ceva, sau nu mai discuţi despre o temă pentru că te temi că nu vei mai putea scăpa de ea, ca şi cum te-ar murdări sau ar fi periculoasă, aşa că te opreşti.

Dacă maşinăria nu poate dizolva blipul, unul din noi este trimis să facă treaba.

*— Gândurile lui Chad erau un blip. ****

Da. Ideile lui erau un blip imens.

*— De ce nu l-ai ucis? ****

Nu trebuia să ne întâlnim. N-ar trebui să-mi întâlnesc niciodată ţintele în viaţa reală. În mod normal, mi se desemnează o persoană, o scanez şi decid dacă e nevoie să mă mut geografic mai aproape de ea sau dacă are suficientă frică sau vreo dorinţă astfel încât să pot elimina blipul de la distanţă.

— Aşteaptă, înainte de a continua, spune-mi exact cum faci să declanşezi moartea omului?

Ei bine, în primul rând, eliminarea sau lichidarea unei neregularităţi nu înseamnă uciderea omului. N-avem nevoie decât să dispară blipul, radiaţia. Uneori asta înseamnă şi uciderea omului, dar cel mai des înseamnă doar eliminarea fizică a gândurilor, încetarea perseverării

în neregulă.

De fapt, este vorba de îndepărtarea energiei, a capacităţii sau cunoaşterii care au potenţialul de a ne deraia pe noi ca specie într-o societate sau cultură diferită. Dacă omul rămâne în viaţă sau este ucis – n-are importanţă.

— Deci îndepărtezi radiaţia. Bine. Cum faci asta şi cum alegi cine este ucis fizic şi cui i se permite să trăiască?

Nu există două cazuri la fel, dar majoritatea oamenilor au o frică sau o nevoie sau îşi doresc ceva foarte mult; au o teamă, o dorinţă, o intenţie, sau o nevoie. Odată ce am descoperit care e punctul slab, îl activăm sau îl stimulăm. Dacă omul continuă să urmărească blipul, îi atacăm trupul fizic. Uneori ameninţările pot să-l oprească, sau poate fi ispitit spre alte dorinţe, sau putem activa în trupul lui o boală care fie îl va distrage complet, fie îl va ucide.

— Poţi activa boli de genul cancerului?

Păi, cancerul este una din bolile care au frecvent legătură cu emoţii de gen furie sau frică. Aşa că da.

A fost un caz în care am reuşit să eliminăm mai multe persoane care aveau un interes comun, determinând îmbolnăvirea de cancer a unuia singur dintre ei şi lăsându-i pe ceilalţi să înţeleagă că noi am cauzat cancerul la acea persoană. Vestea s-a răspândit ca... un cancer. Dar, de cele mai multe ori este vorba doar de câte o persoană.

Însă nu determinăm boli foarte des.

— Ce alte metode folosiţi pentru a ucide persoana vizată?

Căutăm slăbiciuni fizice. O inimă slabă, plămâni, vene în creier, cheaguri în trup, orice altceva asemănător poate fi utilizabil. Apoi, folosim telekinezia sau un şoc electric transmis din corpul nostru energetic pentru a exploata slăbiciunea.

— Ce se întâmplă dacă omul nu are puncte vulnerabile utilizabile fizice, emoţionale sau mentale?

Când nu putem să ajungem la un om pur şi simplu pentru că nu are frici, nevoi, intenţii sau dorinţe care să fie suficient de puternice pentru a putea fi manipulate, chestie care se observă mai ales imediat după naştere sau cât timp este copil, îi luăm în vizor pe ceilalţi copii sau adulţi din preajma lui. În esenţă, folosim persoanele adormite din jur ca să le facem viaţa un iad, după care alimentăm sentimentul de „am obosit şi m-am săturat" la adresa vieţii şi muncii şi pe cel de „e prea mult, prea dureros; mi-a ajuns" faţă de viaţă în general. De asemenea, alimentăm şi sentimentul de alienare, ca şi când omul ar fi complet singur pe lume. Uneori chiar trimitem un adormit să-l omoare fizic. Dacă am reuşit să-l facem îndeajuns de sătul de viaţă, va muri.

Folosirea oamenilor adormiţi este ceva ce am învăţat de la acea specie extraterestră de reptilieni. Ei bine, de fapt nu sunt chiar atât de extratereştri. În acest caz, prin oameni adormiţi nu mă refer la cei programaţi de guvernul din umbră, ci vorbesc de oamenii care trăiesc conform spiritului de turmă, cei care au ales să nu se trezească, oameni blocaţi în drame şi care experimentează existenţa umană la un nivel vibraţional scăzut.

— Da, am văzut cum funcţionează asta, cum pot fi manipulaţi acei oameni de la distanţă ca să facă lucruri. Înainte să trecem la extratereştrii reptilieni, poţi să-mi povesteşti ce s-a întâmplat cu Chad?

Ramona a suspinat din rărunchi şi s-a întins să-l ia de mână pe Chad.

N-ar fi trebuit să ne întâlnim niciodată.

Mi l-au repartizat acum cinci ani. Cercetările preliminare au arătat că nu are slăbiciuni majore care ar fi putut fi exploatate, nu erau destul de serioase ca să le detectez complet sau să le folosesc de la distanţă.

Locuia la Bruxelles, aşa că am zburat în Franţa.

Era la Bruxelles de doi ani şi trăia cu un grup de indivizi într-o casă dintr-o veche zonă istorică. Era o comunitate cu probleme: se fumau multe droguri, unii erau vegetarieni, erau multe conflicte interne, un alcoolic şi chiar şi nişte acte reprobabile. Aveau în comun amărăciunea faţă de societate şi lume, iar în grup erau multe energii pe care le puteam folosi cu uşurinţă pentru a-l ataca pe Chad.

Dar Chad era de neatins. Chiar şi când am declanşat un episod dramatic major legat de alcoolic, Chad plutea prin casă cu săptămânile fără să fie atins de tragedie. Parcă mă uitam la un balet, un dans, în care haosul se retrage pur şi simplu din calea primului balerin pe măsură ce înaintează în dansul său.

Chad era arhitect de meserie, şi, spre deosebire de alţi membri de breaslă, era angajat cu salariu mare. Aşa că următorul pas era să găsesc ţinte la locul de muncă.

Fusese un efort mort din faşă. Am zgândărit competiţia, gelozia profesională, teama de pierderea locului de muncă sau a contractelor în favoarea colegilor, i-am pus să folosească calculatoarele pentru activităţi ilegale, virusându-le astfel încât tot sistemul s-a prăbuşit,

am încercat orice şi cu oricine am putut găsi – chiar şi cu proprietarul clădirii de birouri şi cu omul de serviciu. Nimic nu-l atingea pe Chad.

Când tot ce am încercat a eşuat, m-am mutat mai aproape... la Mons, în Belgia, cam la patruzeci de mile de Chad.

— *Poţi să explici de ce distanţele fizice îţi afectează munca?*

Ai putea crede că e o chestiune de distanţe geografice dar, de fapt este vorba de numărul de persoane dintre tine şi ţintă.

— *Vrei să spui de câţi oameni locuiesc între tine şi ţintă?*

Da, sau care lucrează acolo.

— *Dar din experienţa mea, când te conectezi cu cineva, e ca şi când ar fi lângă tine. Nu contează unde se află pe planetă sau câţi oameni se interpun între tine şi acel om.*

Aşa este, când te conectezi cu o persoană, când ai o legătură conştientă cu ea, atunci distanţa sau numărul oamenilor dintre voi sunt nerelevante. Însă, noi nu ne conectăm cu ţinta, ceea ce facem noi este să eliminăm blipul. Chiar dacă poate să pară acelaşi lucru, şi da, pot să scanez şi să citesc şi eu o persoană de pe partea cealaltă a planetei oricând, atunci când încerc să influenţez o persoană, sau pe cei din jurul său, e ca şi când aş avea mai multe radiouri sau DVD playere date la maximum nonstop timp de luni de zile.

— *Adică oboseşti. Te copleşeşte.*

Da, şi nu mai dau randament. Când suntem geografic mai aproape de o persoană, putem să intrăm şi să ieşim din câmpul său mai uşor. De aceea oamenii care se îndrăgostesc se mută adesea împreună. De aceea oamenii continuă să facă naveta la locul de muncă şi de aceea firmele au un sediu central în care-şi adună angajaţii. Avem tehnologia care ne-ar permite să nu avem nevoie de birouri pentru firme, angajaţii ar lucra de la distanţă. Şi totuşi, munca la distanţă nu a devenit preponderentă în modul nostru de a lucra. Motivul este că oamenii care lucrează într-un birou sau în aceeaşi clădire intră într-un câmp specific legat de munca prestată. Tranziţia la modul de lucru acasă este mai grea, nu sunt mulţi care pot s-o facă, pentru că oamenii au alte energii acasă, fără legătură cu munca.

De aceea unele oraşe par să susţină sau să se specializeze pe anumite meserii sau ramuri. Există oraşe universitare, de exemplu, unde sunt cele mai renumite sau de succes facultăţi sau şcoli. Alte oraşe sunt cunoscute pentru sprijinirea artelor, acolo vin buluc artiştii. Altele sunt specializate pe muzică, sau pe mâncare şi lista poate să continue.

Locul în care ne aflăm şi oamenii care se află acolo ne afectează câmpul personal şi eficienţa cu care intrăm în câmpul altei persoane.

— *Cred că înţeleg ce spui. Mutarea mai aproape de Chad a avut vreun efect?*

De câte ori mă mut într-un loc nou, îmi ia timp să mă acomodez. Îmi iau timp să mă familiarizez cu energiile locului, îmi găsesc un loc liniştit să lucrez, la nevoie închiriez un apartament. Un exerciţiu bun este să privesc oamenii. Mă duc în cafenele şi stau acolo, prefăcându-mă că citesc o carte sau mă holbez la un laptop şi urmăresc oamenii, câmpurile lor, energiile lor, chestii din astea. Deja

mă ocupam de acest caz de un an şi jumătate şi-mi luasem o pauză să mă obişnuiesc cu Mons-ul, lucru de care aveam mare nevoie.

— *Un an şi jumătate! Credeam că în meseria ta intri, lichidezi omul şi ieşi. Presupun că mă gândeam la asasinul tradiţional, cu puşcă, ce apare şi dispare foarte repede.*

Ei bine, chiar şi acel gen de asasin petrece uneori săptămâni sau chiar luni de zile punând la cale atentatul, în funcţie de cât de bine este păzită ţinta.

— *Probabil. Deci e normal să pierzi mai bine de un an cu o singură persoană?*

Ştiu de cazuri în care s-a lucrat la o persoană cu deceniile, fiindcă nimic nu părea să aibă efect prea mult timp.

— *De ce nu puteau să trimită pe cineva cu o puşcă?*

Asta se poate doar în unele cazuri. Nu sunt sigură de ce, dar există oameni pe care nu este permis să-i ucizi în acest fel. Permis de cine? Habar n-am. În plus, când eliminăm blipul odată cu umbrele personale ale omului, adesea asta înseamnă că *acel* şir de gânduri se poluează. Această poluare face ca gândurile respective să nu mai reapară la altcineva. Când omori pe cineva cu gloanţe, mai degrabă atragi atenţia asupra lui şi tot mai mulţi se vor conecta la şirul de idei neregulamentare ale omului.

— *În plus, pot fi oameni care pur şi simplu nu sunt de acord să fie împuşcaţi sau ucişi pe această cale, nefiindu-le teamă sau având convingerea că gloanţele n-ar putea să-i omoare.*

Lipsa acordului. Aşa este.

— Spuneai că te obişnuiai cu noul oraş.

Da. Eram acolo de vreo trei săptămâni şi mă decisesem să mă mut într-un apartament. Era într-o marţi dimineaţa; primăvară, puzderie de flori în ghivece peste tot. Era o zi însorită, dar încă destul de rece. Mi-am luat cafeaua, am ieşit să mă aşez pe terasă, dar acolo am simţit că e totuşi prea frig, deci m-am întors să intru din nou şi m-am izbit tocmai în el. Era Chad!

— Cum de nu l-ai simţit că era acolo? Şi oricum, ce treabă avea el acolo?

Ambele întrebări, foarte bune, mi-au trecut imediat prin minte. Amândoi aveam hainele pline de cafea fierbinte, eu am căzut pe spate din cauza şocului şi m-am ciocnit de scaunul cuiva, apoi de masa lor care s-a răsturnat pe jos. În tot acest timp îl vedeam cum trece de la surpriză la furie, apoi la îngrijorare, dând din mâini degeaba în încercarea de a-mi opri căderea. Geanta lui de laptop zbură în direcţia opusă. Oamenii din jur se trăgeau din calea noastră ţipând – a fost groaznic. M-am lovit la cap foarte tare, iar şocul energetic de a-mi întâlni ţinta a fost atât de grozav de puternic, încât mi-am pierdut cunoştinţa.

*— Ţi-ai pierdut cunoştinţa. ****

Da.

— Adică ai leşinat.

OK, bine, am leşinat. Oh, Doamne. Am leşinat ca o floricică delicată. A fost cel mai jenant moment din viaţa mea. Am rămas complet descoperită.

— Te-a şocat mai mult contactul fizic sau cel personal

cu Chad?

A intrat în câmpul meu, deci a fost ceva personal. Când m-am trezit, mă ţinea în braţe pe podea ca un disperat, îngrozit că a ucis pe cineva. O femeie mă tampona cu un şerveţel umed pe faţă, iar altcineva a spus că ambulanţa e pe drum.

— Oh, Doamne! Că tot vorbeam despre ce înseamnă să manifeşti un incident dramatic.

N-am fost eu. Nu eu l-am produs. Nu-mi întâlnesc niciodată ţintele în viaţa reală. Niciodată. Şi niciodată nu-i ating fizic.

— Dar cumva ţi-ai permis să fii în situaţia asta.

Păi da, toată intenţia mea era să fiu fizic mai aproape de Chad. Însă el nu avea clienţi sau prieteni în Mons, deci nu ar fi avut niciun motiv să vină vreodată acolo. N-am avut de gând să-l întâlnesc.

— Ce s-a întâmplat mai departe?

A continuat detensionarea comică. Am ţipat şi am încercat să fug, dar eram atât de ameţită, iar podeaua era plină toată de cafea şi mâncare, încât m-am zvârcolit acolo ca o meduză, ca o muiere isterică şi neajutorată pe jos.

Femeia îmi tot spunea să mă liniştesc, că eram bine, că totul era în regulă, iar Chad se uita la mine de parcă m-ar fi omorât, nu altceva. Avea ochii plini de lacrimi.

Am început să înţeleg că era prea târziu, că nu mai puteam s-o şterg şi dacă mă port mai departe ca o nebună, lucrurile pot deveni şi mai nasoale. Aşa că am jucat rolul domnişoarei la ananghie. M-am liniştit şi am întrebat ce s-a întâmplat, unde sunt, chestii din astea. Mă simţeam ca un

copil descoperit cu mâna în borcanul cu bomboane, care nu înţelege cum de s-a putut întâmpla aşa ceva. Mă simţeam expusă, ca şi când toată lumea ştia de ce sunt acolo şi ce făceam.

Iar Chad mi-a mângâiat faţa şi m-a sărutat pe frunte, spunând: „Eşti bine, eşti bine, slavă Domnului că eşti bine”.

Vreau să spun, cine ar săruta o persoană total străină pe frunte!

Ochii Ramonei s-au umplut de lacrimi şi începu să-şi muşte buza ca să nu plângă.

— Te-ai îndrăgostit.

A dat din cap. Eram consternată.

M-a privit ca un copil pierdut, prea speriat ca să ceară ajutor. Bătrâna i-a dat un şerveţel şi a mângâiat-o pe braţ. „Pobrecita mi amor”, spunea, „Sărăcuţa mea dragă”.

Puteam să văd că scena asta anume s-a consumat de nenumărate ori, ca o buclă fără ieşire; toată lumea îşi cunoştea rolul, reacţiile, rezultatul final fiind retrăit din nou şi din nou. Nimic nu se schimba. Doar că acum apăruse un element nou. Eram eu acolo. Ca şi când prezenţa mea ar putea schimba lucrurile cumva. Dar nu aveam ce face. Chad era făcut praf, iar Ramona... era scoasă din uz.

— Te-ai gândit vreodată că există oameni care fac o muncă opusă celei pe care o faci tu? Că de fapt tu erai cea distrasă? Că blipul tău a fost eliminat?

Cuvintele mele n-au avut niciun efect asupra ei. Ca şi când nici nu le-ar fi auzit. Erau prea în afara realităţii ei ca

măcar să le perceapă. Asta în sine mi-a confirmat ideea. Cineva îi făcea Ramonei exact ce a încercat ea să-i facă lui Chad. Dar cine? Cât de aproape era respectivul? Făcea parte dintr-o agenţie? Un calculator biomecanic?

Oglinzi reflectate în oglinzi. Cuvintele Ramonei îmi ricoşau prin cap, făcându-mă să mă întreb cât de departe mergeau oglinzile şi ce căutam eu acolo, în mijlocul întregii poveşti. Va trebui să-mi joc rolul ca să văd cum se va încheia scena.

— Deci te-a sărutat. Ce s-a întâmplat după aceea?

Ramona şi-a şters lacrimile şi a inspirat adânc.

Nimic deosebit. A venit salvarea, m-au dus la un spital să vadă dacă n-am făcut vreo comoţie. Chad a sosit la spital la câteva minute după mine şi am stat de vorbă. De fapt, el a vorbit. Eu doar mă holbam la el. N-aveam idee că sunt îndrăgostită. Mă uitam la el şi mă întrebam ce să fac. Era ca şi cum aş fi aterizat într-o ţară străină goală puşcă!

Până să mă dezmeticesc, mă urca într-un taxi să mă ducă la hotel, apoi îmi făcea cinste cu prânzul.

Era peste tot în câmpul meu, în pielea mea, în mintea mea, iar eu înotam în câmpul lui ca un peşte fără minte care dă ture în acvariu şi face bulbuci.

Mi-am dat seama că pagubele sunt prea mari, că altcineva va fi desemnat pentru el şi m-am panicat la acest gând. Atunci m-am hotărât să-l ascund. Am să mă asigur că blipul dispare şi că nimeni nu-l va găsi din nou. Dar asta putea să mai aştepte. Puteam să văd clar că gândurile lui legate de o societate mai bună erau absente când era cu mine. Vedeam că sunt sursa unei distrageri enorme pentru el şi nu simţea doar grijă pentru binele meu, sau vinovăţie

că m-a răsturnat. Ceea ce de fapt nici nu făcuse, am căzut pentru că încercam să fug. Îi plăcea de mine.

Distragerea unui om prin iubire şi sex este o practică comună. Există oameni programaţi să creadă că au un suflet pereche, că au nevoie să îl întâlnească şi odată la câteva zile sistemul le va activa nevoia de a-şi găsi perechea pentru a fi compleţi şi fericiţi. Bingo. Îşi vor petrece majoritatea zilelor şi nopţilor cu obsesia singurătăţii lor şi căutarea „unicei perechi”.

Altora li se trimite o persoană care seamănă cu un suflet pereche. Nu e un rol dificil şi este uşor de jucat de acei copii şi adulţi făcuţi praf de la agenţie, adormiţii. Caută şi seduc ţinta. La început se folosesc de amor şi de relaţie pentru a o păstra distrasă. Când luna de miere se termină, se apelează la abuz psihologic şi câteodată şi fizic pentru a dezactiva ţinta, ţinând-o cât mai mult în conflicte de vibraţie joasă astfel încât niciun blip pozitiv să nu-i intre în minte, darmite să genereze aşa ceva.

— *Asta aveai şi tu de gând cu Chad?*

Nu. Ei bine, într-un fel, da. Credeam că pot trage de timp dacă-l fac să creadă că sunt amorezată de el, că poate s-ar îndrăgosti şi l-aş putea ţine astfel departe de idei mult şi bine. Între timp, aş putea să găsesc o cale să-l protejez cu adevărat.

Nu ştiu ce era în capul meu. Nici măcar nu ştiam cum e să fii îndrăgostit, deci n-am realizat că deja eram îndrăgostită de el. Credeam că gândesc raţional.

M-am uitat la Chad şi ecoul picăturilor devenea mai sonor. Ceva se schimba. Prezenţa mea schimba scena.

Ştiu. Vrei să-ţi povestesc cum l-am făcut să ajungă aşa.

— Cred că ar trebui să plecăm, Ramona.

Da. Ai dreptate. Nu gândesc limpede când îl văd în starea asta. În plus, nu poţi să faci nimic să-l ajuţi, nu? Pentru o clipă am crezut că pentru asta te-a trimis prietena noastră la mine, că ai putea să-l ajuţi pe Chad; sau să mă ajuţi pe mine să-l ajut.

Ecoul se auzea tot mai tare. M-am ridicat şi am înşfăcat braţul Ramonei.

— Hai să mergem.

În timp ce plecam, m-am întors şi mi s-a părut că văd o minusculă sclipire de lumină în ochii lui Chad. Am întors privirea în altă parte şi m-am concentrat s-o scot pe Ramona de acolo.

Capitolul cinci: A cincea conversaţie

Am mai fost atrasă în trecut în săli ale oglinzilor, pe vremea când eram implicată activ în lucrări mistice, dar să găsesc o sală a oglinzilor în viaţa reală, legat de viaţa de zi cu zi a oamenilor, asta era ceva nou pentru mine. Unul din lucrurile pe care le-am învăţat a fost că oglinzile se folosesc fie pentru a atrage oamenii într-un labirint, fie pentru a ascunde pe cineva într-un loc foarte greu de găsit. Oglinzi în oglinzi. Cine erau băieţii buni, cine erau cei răi? Pentru cine lucra de fapt fiecare dintre noi? Cine juca pe cine? Era o capcană? Sau o ascunzătoare?

Mai aveam două nopţi de stat în Costa Rica. Venisem să iau un interviu unui asasin paranormal, să aflu cum poate fi făcută o persoană să devină aşa ceva. Din ce am văzut, Ramona era ultradotată şi în multe privinţe unică. Aş fi vrut să aflu mai multe despre instruirea ei, tehnologia folosită şi agenţia pentru care lucrase.

Dar acum a apărut Chad.

Era ca unul dintre acele obiectele pe care nu vrem să le vedem. Credem că dacă privim repede în altă parte ne putem preface că nu există. Dar cine sau ce nu vroia ca eu să-l văd? Era Chad însuşi? El era cel care o distrăgea pe Ramona? Sau erau zidurile protectoare ale Ramonei din jurul lui, cele pe care le-a ridicat ca să-l ascundă, care mă făceau să-l evit? Sau era o terţă parte care ar fi vrut ca eu să renunţ şi să plec? Sau poate chiar o terţă parte care ar fi vrut să mă apropii să privesc mai îndeaproape?

În ziua următoare, Ramona a sunat la uşa mea, spunându-mi că mă aştepta. Am făcut un duş şi m-am grăbit să cobor în salonul de mic dejun.

Vreau să-mi cer scuze. N-a fost corect din partea mea

să te duc la Chad sau să mă aştept să-l vindeci sau să faci ceva. Ştiu că nu faci chestii din astea.

Mi-am dat seama că vreau să aflu ce se întâmplă şi că informaţiile pentru care venisem aici nu mă mai interesau atât de mult. Mă întrebam dacă distragerea era cheia misterului lui Chad. Misterele pot fi capcane conştiente. Misterele au fost folosite ca mijloc de a ne ademeni şi distrage şi uneori erau calea către capcane mai mari. Dar eram aici, iar povestea se voia auzită.

Ecoul îndepărtat al unui robinet care picura devenea tot mai puternic. Chad se trezea.

— Spune-mi cum a ajuns în starea asta, Ramona. Ce s-a întâmplat cu Chad?

Planul meu de a-l seduce a funcţionat excelent timp de vreo patru luni. Am închiriat un apartament lângă un parc, iar el venea acolo zilnic. Practic s-a mutat cu mine. Niciodată în viaţă n-am fost atât de fericită ca atunci. Simţeam că ce fac este în regulă, pentru că nu mă prefăceam că-l iubesc, ci chiar îl iubeam.

— Ai dat raportul la agenţie să anunţi schimbarea de tactică?

Nu. Nu facem aşa ceva. Nu dăm raportul până când nu terminăm o misiune sau renunţăm s-o ducem la bun sfârşit.

— Bine. Şi ce s-a întâmplat după cele patru luni?

A început din nou să se gândească la noile comunităţi. De data asta a fost groaznic, era ca şi când relaţia noastră făcea şuvoiul gândurilor lui să fie mai bogat şi mai strălucitor ca niciodată. Transmitea ca apucatul – era imens!

Am încercat totul, am încercat cu sexul, cu scene, am încercat chiar să rămân însărcinată. Dar cu cât încercam mai mult, cu atât blipul lui creştea. Începuse să deseneze hărţi, scheme cu mecanica noilor structuri sociale.

Începuse să contacteze oameni pe tot mapamondul. Iubirea noastră părea să alimenteze blipul. Şi atunci am simţit: apăruse un alt asasin paranormal.

Trimiseseră întăriri.

Ramona şi-a ridicat ochii spre mine şi preţ de o secundă am auzit şarpele cu clopoţei.

— *L-ai omorât pe asasin?*

Da.

E mai simplu să omori un asasin decât ai crede. Imaginează-ţi un vânător care pândeşte un cerb. E atât de concentrat pe cerb, e atât de grijuliu să nu-şi trădeze poziţia, să nu-l sperie înainte de a fi pregătit să tragă, atât de concentrat să se asigure că nu ratează ţinta, că nu nimereşte victima într-un punct greşit şi să-o rănească doar, încât conştienţa lui se îngustează foarte mult. Este complet focalizat pe cerb, pe armă şi pe propriul trup. Este, cum s-ar zice, floare la ureche să te furişezi şi să-i tai gâtul.

— *Un atac pe furiş.*

Într-un fel, da. Era imposibil ca asasinul să ştie că mă apropiam.

— *Nu te-a simţit în câmpul lui? Nu te-a detectat când l-ai scanat?*

Nu. Nu ştiu dacă ştii, dar când scanăm pe cineva, lăsăm o urmă energetică identificabilă. Propria noastră semnătură vibraţională. Această semnătură conţine informaţii despre personalitatea noastră, vederile noastre filosofice, chiar şi materialul nostru genetic. De aceea ai şi activat un program când m-ai scanat, de exemplu. Scopul programului nu era să te ucidă pe tine personal, ci pe oricine cu o vibraţie anume, pe care o ai şi tu în semnătura ta.

— Ce anume poţi să identifici din ce conţine semnătura vibraţională a individului?

Examinând vibraţia specifică ce a activat în mine programul de a te ucide, am dedus că era o combinaţie dintre intenţia neabătută de a împuternici masele şi o anumită secvenţă genetică.

— Hmm, hai să ghicesc. Ai detectat o anumită secvenţă genetică legată de descendenţa unor familii conducătoare din Europa.

Da. Ştiai de treaba asta?

— Faptul că indivizi neidentificaţi care se trag din aceste neamuri se găsesc pe toată planeta sperie anumite facţiuni din elita conducătoare. Îi sperie faptul că există jokeri capabili să conducă, cum ar veni. Aşa că nu mă surprinde că au creat un baraj pentru combinaţia acelei secvenţe genetice anume şi intenţia de a împuternici masele.

Deci eşti conştientă că eşti înrudită cu aceşti monştri?

— Absolut. Doar că eu personal nu i-aş numi monştri.

Nu mai ştiu ce să cred. Uneori mă uit la tine şi văd

cea mai strălucitoare lumină din câte mi-a fost dat să văd pe planetă. Dar acum, când mă uit în ochii tăi, îi văd pe ei. Văd întunecime totală. Îi văd în ochii tăi. Îi văd pe acei oameni ca şi cum s-ar uita la mine direct prin ochii tăi...

Dacă n-aş avea atâta încredere în prietena noastră comună, m-aş întreba de partea cui eşti. Ce facţiune reprezinţi, susţii şi împuterniceşti.

— *Hai să spunem că sunt de partea ascensiunii globale şi a redării puterii către mase. Asta în sine nu are o culoare, nu e vreo parte. E doar ceva care schimbă regulile jocului. Dar nu suntem aici ca să vorbim despre mine. Spune-mi, cum ai reuşit întâi să-l scanezi, apoi să-l localizezi şi să-l ucizi pe asasin fără să fii detectată.*

Nu, nu, nu, ia stai puţin. Felul cum m-ai ignorat, cum încerci să-mi măturи întrebarea de pe masă, este o metodă tipică pentru ei, oamenii care lucrează în umbră. Vreau să-mi răspunzi fără ocolişuri. Lucrezi sau nu pentru elitele de la putere care încearcă să ţină rasa umană în sclavie?

Am privit-o pe Ramona. Uneori când o persoană este adânc implicată într-o parte a unei discuţii, îi este foarte greu să perceapă că există o lume întreagă în afara discuţiei.

— *Nu lucrez pentru elitele conducătoare, Ramona.*

Nu sună ca un răspuns complet. Dacă nu lucrezi pentru elite, pentru cine lucrezi?

— *Nu lucrez pentru nicio parte. A lucra pentru una din părţi înseamnă că dai putere părţii adverse, astfel încât dualitatea ecuaţiei devine mai „reală”. Când o persoană îşi extinde conştiinţa suficient încât să poată face alegeri conştiente, nimeni nu mai are putere asupra alegerilor pe care le face. Omul poate s-o ia în multe*

direcţii şi aceasta este frumuseţea liberului arbitru. Nu sunt aici ca să impun sau să susţin crearea unei lumi a luminii sau a uneia a întunericului. Sunt aici ca să susţin capacitatea fiecăruia de alege conştient şi nu din programe, frici sau intenţiile altora. Ce face fiecare om cu şansa asta e treaba lui. Pot să se îndrepte spre „lumină" sau spre „întuneric" sau pot să facă ceva complet diferit, nici luminos, nici întunecat.

Şi ce se întâmplă dacă o persoană nu vrea să devină conştientă? Atunci de partea cui eşti?

— *Mulţi ani am lucrat presupunând că fiecare fiinţă umană ar dori să devină o persoană pe deplin conştientă, dotată cu putere la nivelul realităţii fizice. În 2011 vibraţia şi nivelul de conştientizare a întregului colectiv uman a atins un nivel suficient de ridicat încât fiecare om a putut să ia o decizie privind felul în care vrea să-şi trăiască realitatea fizică. Fiecare om a avut capacitatea de a alege; chiar dacă în viaţa de zi cu zi putea să pară adormit, la nivel vibraţional era suficient de conştient încât să decidă cum vroia să trăiască. Se putea alege între intrarea într-o realitate în care omul îşi asumă întreaga putere proprie, în care ştie că are control total asupra experienţelor fizice, sau o lume în care omul trăia o viaţă de limitări, deposedat de putere şi condus de oameni puternici de undeva din altă parte a lumii. O bună parte a omenirii a ales să continue în iluzia lipsei de putere. Încă nu terminaseră cu ea. Asta m-a şocat complet, pentru că presupusesem că oricine ar alege în mod firesc să fie mai treaz, mai conştient şi mai autodeterminat.*

Ca să-ţi răspund la întrebare, nu sunt de partea nimănui. Am fost creată de colectivul uman pentru a asigura corectitudinea jocului. Un joc în care alegerea colectivului şi a fiecărui individ în parte se realizează în plan fizic, care la rândul lui este doar un vis, o iluzie. Aş putea să spun că eu sunt o parte din vis, o parte din

visător sau o parte din camera în care visătorul doarme. Ce face fiecare în visul lui nu mă priveşte, n-ar trebui să mă privească niciodată.

La nivelul Unimii, chiar şi într-o realitate a lipsei de putere şi a sclaviei, omul este prezent în toate, în deţinut, în gardian şi în puşcărie... şi în insula pe care s-a construit puşcăria.

Am aşteptat câteva minute, ştiam că această conversaţie are atâtea straturi încât în curând va fi ştearsă din mintea Ramonei şi vom putea să ne întoarcem să aflăm cum poate un om să intre în câmpul altuia fără să fie detectat. Şi exact cum am bănuit... a continuat.

Vroiam să spun ceva, părea important. Dar acum nu mai ştiu ce era. Sunt sigură că o să-mi reamintesc. Despre ce vorbeam?

— Îmi povesteai despre asasinul care venise să se ocupe de blipul lui Chad. Urma să-mi spui cum ai intrat în câmpul asasinului fără să fii detectată.

E din cauză că vibraţiile noastre conţin atâţia indicatori comuni. Când suntem instruiţi să facem ceea ce facem, apar anumite similarităţi. Metoda de instruire ne transmite, de exemplu, capacitatea de a ne face treaba, abilităţile, dar şi sentimentul de „corectitudine” a ceea ce facem.

Altă vibraţie comună este acceptarea ascultării de ordine, ceea ce înseamnă o îndoctrinare a etosului, a sistemului nostru de credinţe.

Ca să intru în câmpul altui om fără să fiu detectată, e de ajuns să trec prin vibraţiile care sunt la fel cu ale mele. Alinierea la câmpul vibraţional al altui asasin este firească şi simplă pentru mine... chiar şi intenţia de a elimina ţinta

este identică vibraţional. Amplificând vibraţiile comune şi făcându-le pe celelalte foarte slabe, pot să intru nedetectată în câmpul altei persoane.

— Ai ucis fizic asasinul?

Da, am făcut-o. Avea o dispoziţie genetică pentru atacuri cerebrale. Avea o arteră deteriorată în creier, cu un perete subţiat care putea să se spargă oricând. I-am dat un mic impuls, artera s-a spart şi ţesutul cerebral a fost inundat de sânge, presând asupra creierului. A murit în câteva minute. Fără dureri.

Se uita spre gâtul meu, apoi spre cap.

— Aşa ai încercat să mă omori şi pe mine, ei?

Am râs. Ea a zâmbit şi a dat din cap.

E o minune că mai eşti în viaţă, ai atâtea puncte slabe în trupul fizic.

— Păi da, am murit deja de vreo câteva ori. Dar voinţa colectivului ca eu să fac această muncă, să răspândesc acest mesaj este mai puternică decât capacitatea trupului meu fizic de a muri. Nu pot să fiu de acord cu adevărat cu decizia asta, cu moartea, până când nu-mi văd treaba terminată. Ceea ce ne readuce la Chad. L-a scos asasinul pe tuşă înainte să-l fi putut omorî?

Nu. Nici nu s-a apropiat propriu-zis de Chad. Dar odată ce a dispărut semnătura asasinului de pe planetă, s-a dezlănţuit iadul! Simţeam agenţia încercând să-şi dea seama ce s-a întâmplat. Fusesem foarte precaută, aşa că n-au reuşit să-mi detecteze acţiunile. Dar ştiau că ceva e putred, aşa că am hotărât că e mai bine să-l ascund pe Chad. I-am indus o stare comatoasă. Ar fi trebuit să fie ceva temporar, fără avarii pe termen lung, dar ceva a mers

foarte prost.

— *Ce s-a întâmplat?*

Chad era în comă, aşa că l-am internat într-un spital belgian obişnuit. M-am întors la agenţie în State. Plănuiam să-mi depun demisia şi să mă întorc în Belgia. L-aş fi adus pe Chad aici, în Costa Rica, l-aş fi scos din comă, i-aş fi explicat totul, după care urma să trăim fericiţi până în adânci bătrâneţi. Simplu, nu?

Când m-am întors la agenţie, Elwin se purta cam ciudat. Era îngrozit de ceva; şi nu era singurul. I-am spus că mă retrag, a spus doar „OK" şi asta a fost tot. S-a întors a doua zi la şcoală fără măcar să-şi ia la revedere.

M-am dus să-l văd pe Lord R., iar când i-am înmânat demisia, nu s-a mişcat din scaun, doar a râs. Râdea şi râdea... „Mereu ai fost oaia neagră, Ramona", mi-a spus, „dar nu mi-am dat seama niciodată că era din cauză că erai atât de tâmpită, atât de înceată. Eşti probabil cea mai jalnică şi idioată creatură care a intrat vreodată pe uşa aia. Mă mir că ai supravieţuit până la vârsta adultă şi e un mister cum de nu te-ai frânt ca majoritatea acelor penibile pretexte umane pe care le-am crescut aici".

Apoi sări la mine, traversă camera aruncând din cale scaunele şi tot ce-l despărţea de mine, era absolut turbat... Eu doar stăteam acolo, siderată. Mi-a apucat faţa în timp ce-l simţeam pe celălalt om din birou înşfăcându-mă de braţe. Mi-a îndesat scrisoarea de demisie în gură şi continua să urle obscenităţi la mine încercând brutal să mă facă să mănânc bucata de hârtie.

— *I-ai lichidat ca pe asasinul care venise după Chad?*

Pot să mă mişc foarte discret şi eficient în starea de conştiinţă modificată în care intrăm atunci când lucrăm la

nivel paranormal. Dar un atac fizic este brutal, trupul meu a intrat în stare de groază. Mi-am adus aminte de această oroare crescândă, durerea fizică a torturii, panica ce se instalează după câteva ore sau zile în rezervoarele de deprivare senzorială. Ştia exact cum să mă dezarmeze.

Şi totuşi, brusc s-a întâmplat ceva. Am văzut acea roşeaţă în câmpul lui Lord R., teama de foc pe care am sesizat-o pe când eram copil şi ne-am întâlnit prima oară. Era ca un îmblânzitor de lei cu o biciuşcă, o biciuşcă pe care o folosea de când leul era un pui, dar colţii şi ghearele leului puteau acum să facă zdrenţe în câteva secunde bici şi îmblânzitor deopotrivă.

Lord R. a simţit schimbarea în mine şi l-am văzut făcând un semn din cap către omul care mă ţinea, pe care l-am simţit dându-mi drumul la braţ şi pipăind calea spre cap şi gât. Ştiam că urmează să-mi rupă gâtul. Şi atunci s-a activat. O abilitate pe care am învăţat-o de la reptilieni. Felul în care puteau să facă un trup să le urmeze ordinele. Dintr-o dată, am „devenit" omul care urma să-mi rupă gâtul. I-am scos pistolul cu propria lui mână şi l-am împuşcat pe Lord R. drept în cap. Mi-a dat drumul, iar eu m-am întors către omul pe care-l posedam. Era un pion, atât. Un soldăţel. A căzut în genunchi într-o poziţie de supunere. „Îmi ofer serviciile ţie," a spus, întinzând arma cu mânerul spre mine.

„Scoate-mă de aici," i-am spus, şi s-a conformat. Oamenii se retrăgeau pur şi simplu din calea noastră pe coridoare. Era mâna dreaptă a lui Lord R. Odată ieşiţi din bază, i-am spus că e liber să plece oriunde doreşte. În mod ciudat, a rămas pironit locului în timp ce eu plecam cu maşina.

Următoarele câteva zile au fost o nebunie totală. M-am dus la şcoală, dar Elwin mi-a spus categoric că familia mea va fi omorâtă om cu om dacă nu fac exact cum mi se

spune. Aşa că l-am ucis şi am distrus toate însemnările referitoare la mine din şcoală, precum şi rapoartele celorlalte două persoane care îmi cunoşteau familia şi locul unde trăia.

— Ceilalţi doi care au venit cu Elwin să te ia din Costa Rica.

Aşa este. Dar în ultimii trei ani au tot apărut alţii. Au fost alţii care au încercat să ajungă la mine, mi-au ameninţat familia.

— Mă întreb, Ramona, de ce vrei tu ca povestea ta să fie publicată, dacă secretul existenţei tale, a lui Chad şi a familiei tale sunt de o importanţă capitală pentru supravieţuirea lor.

Prietena noastră comună m-a convins că cel mai bun loc de a ascunde ceva este la vedere. În plus, planul meu n-a funcţionat cum trebuie. Nu doar că nu au încetat să mă vâneze, dar Chad pare să sufere de vătămări cerebrale ireversibile. Nu este tocmai „fericirea până-n adânci bătrâneţi”.

— L-a găsit până la urmă cineva, un alt asasin?

Tocmai asta e, nu detectez lucrătura unui alt asasin. E ca şi când ceva l-a lovit cât era în comă. Parcă ar fi venit ceva şi l-a transformat într-o legumă. Nu ştiu nici până în ziua de azi ce sau cine putea să fie. Am scanat şi am rescanat. Nicio semnătură vibraţională. Nimic.

M-am întrebat dacă sesizează ecoul apei picurând. Dacă s-ar fi auzit tot timpul, în ultimii trei ani, ar fi funcţionat ca un semnal de localizare pentru oricine l-ar fi căutat pe Chad. Şi totuşi, eu însămi nu l-am detectat decât când eram deja în faţa căsuţei, iar acum îl auzeam numai pentru că îl cunoşteam. Dintr-un motiv oarecare, Ramona

nu-l detecta, altminteri mi-ar fi pomenit despre el. Dacă explicaţia ei despre cum detectăm vibraţiile era corectă, asta însemna că ecoul era dat de o semnătură care era parte integrantă din semnătura proprie a Ramonei. Ce putea să fie?

În timp ce observam ecoul, simţeam cum se trezeşte conştienţa lui Chad. M-am uitat la Ramona, dar n-am observat nicio schimbare în comportamentul ei. Probabil că îi dăduse bătrânei un celular pe care să-l folosească oricând va vedea o schimbare în starea de sănătate a lui Chad.

Estimam că în câteva minute telefonul va suna.

Aveam o senzaţie puternică privind cum şi de ce era Chad în starea în care era, dar nu era ceva care s-o bucure pe Ramona. Trebuia să procedez cu grijă.

— Ramona, îţi mai aduci aminte ce mi-ai spus despre prima dată când te-a sărutat Chad? După ce l-ai întâlnit fizic?

Că eram şocată? Că a venit la spital cu mine?

— Cuvintele în sine, după ce te-a sărutat pe frunte.

OK… hmm. Am spus, „cine ar săruta o străină pe frunte”.

— Şi-ţi aduci aminte ce spunea când ţi-ai revenit?

Spunea „Slavă Domnului că eşti bine”.

— Şi te ţinea în braţe.

Da. Şi ce-i cu asta? De ce trecem în revistă detaliile astea?

— E vorba de cuvintele pe care le-ai ales. Spune-mi, cine sărută o persoană total străină pe frunte, în timp ce-o ţine în braţe”.

Nimeni n-o face. Dar tocmai ăsta e Chad, aşa este el, atât de bun, de iubitor, de generos. Dacă ar crede că a ucis un trecător nevinovat, exact asta ar face. Ar săruta o străină pe care credea că o omorâse.

Unde baţi? Nu înţeleg.

— Privind din afară, Ramona, mie mi se pare că Chad nu doar te cunoştea, ci era deja îndrăgostit de tine când v-aţi întâlnit.

Dar e imposibil. Nu ştia că exist înainte de acel moment.

Telefonul era pe punctul de a suna.

— Înainte de a răspunde la telefon, Ramona, te rog să înţelegi că nu e nimic personal. Chad este un pion la fel ca tine.

Care telefon? Despre ce naiba vorbeşti? Te rog să vorbeşti mai concret, mai clar.

Telefonul sună.

I-am susţinut privirea cât de mult am putut. Întârziam cât puteam de mult conversaţia pe care urma s-o aibă, să-i ofer timpul necesar să-şi însuşească întrebările pe care le-am pus înainte să afle de revenirea miraculoasă a lui Chad.

Erau două moduri în care ar fi putut reacţiona. Unul era să lase totul baltă şi să alerge la Chad, celălalt era să

fie suficient de deschisă să înţeleagă că Chad era mai mult decât un blip privind vieţuirea comunitară.

A ridicat telefonul şi a purtat o scurtă conversaţie în spaniolă. A închis şi m-a privit nemişcată. Apoi a sorbit din ceai.

Cine ar săruta o persoană total străină pe frunte.

A murmurat. Apoi şi-a răspuns singură la întrebare.

Nimeni nu sărută o persoană total străină pe frunte.

Inelia, înţeleg ce vrei să spui. Că Chad mă cunoştea. Că ştia exact cine eram şi ce făceam. Că s-a apropiat să mă vâneze când mă uitam în altă parte, când am încetat să-l observ şi mă familiarizam în schimb cu Mons-ul. Spui că este şi el un asasin paranormal care lucrează pentru partea adversă, nu?

— Este o concluzie posibilă având în vedere dovezile. Nu este singura concluzie, dar e una foarte probabilă. Ceea ce ar trebui examinat este dacă cineva a încercat poate să vă scoată din joc pe amândoi, dacă ţinta reală ai fost tu, sau a fost într-adevăr Chad tot timpul, sau agenţia însăşi. Până la urmă, ai lichidat câţiva jucători cheie la agenţie. Oameni la care nimeni din afară nu ar fi avut acces.

Ca să înţelegi care a fost scopul final al întregii poveşti, ieşi din poziţia de victimă sau de vânător şi vezi ce a reieşit din toată tărăşenia. Ce s-a întâmplat. Ce se întâmplă chiar şi acum.

Trebuie să plec. Trebuie să-l văd. Mă strigă pe nume, dar încă nu e pe deplin conştient. Îmi pare rău, dar acest interviu a luat sfârşit. Trebuie să mă ocup de situaţia asta.

— *Vin cu tine.*

Era pe punctul de a spune „nu, rămâi aici”, dar apoi a încuviinţat din cap. În timp ce ieşeam, a insistat să-mi spună că interviul s-a terminat, dar că pot continua să înregistrez evenimentele atâta timp cât nu-i stau în cale şi nu intervin. Eram curioasă să văd tot câmpul ei energetic schimbându-se, focalizându-se, devenind tăios ca briciul, iute ca glonţul.

Capitolul şase: În căutarea lui Chad

Capitolele care urmează vor fi scrise sub formă de povestire, nu de interviu. Ramona a refuzat pur şi simplu să se lase „deranjată cu întrebări" din clipa în care am părăsit hotelul să-l revedem pe Chad. Ce a urmat a fost o experienţă care a aruncat în aer mulţi parametri ai realităţii, atât pentru mine cât şi pentru Ramona.

Începutul povestirii:

Până să ajungem la maşină, telefonul Ramonei a sunat din nou, se părea că Chad a reuşit să evadeze de la bătrână şi nu era de găsit.

Ramona opri maşina şi încercă să se calmeze îndeajuns încât să-l poată căuta. Eram în mijlocul pustietăţii, în jur numai câmpuri, căldura umedă a zilei lovindu-ne fără milă.

M-am gândit la observatorul care influenţează obiectul observaţiei ca la o posibilă explicaţie a revenirii lui Chad, dar nu era prea probabilă. Energia de tip robinet picurând pe care am observat-o era acolo dinainte de sosirea mea în Costa Rica. De aceea am simţit-o ca pe un loc vechi, robinetul picura demult.

Ramona a început să lovească cu mâinile de volan, „Nu-l pot găsi! Nu pot... calmează-te".

Eu însă îl simţeam. Era acolo, la marginea câmpului meu de conştientizare. Totuşi, dacă aş fi intrat în câmpul lui, asta ar fi schimbat calea celor doi, oricare ar fi fost aceea. Să devin o parte a poveştii nu se potrivea cu ideea mea de interviu bun. Şi totuşi, cărţile mele sunt orice altceva decât explorări pasive. Când mi-am intervievat prietena în legătură cu hibrizii umano-extratereştri pe Pământ, nu doar vieţile noastre s-au schimbat dramatic în

urma explorării temei în carte, ci şi vieţile altor mii de oameni s-au schimbat în urma citirii cărţii. Acum, pe măsură ce exploram instruirea şi capacităţile unui asasin paranormal, nu mai era vorba doar de expunerea maşinaţiunilor guvernului din umbră pentru dominarea lumii – se găseau deja destule informaţii despre asta în spaţiul public – trebuie să fi fost ceva legat şi de persoanele implicate, inclusiv de mine ca scriitor, Ramona şi Chad drept canale de comunicare şi cititorul ca observator. *Observatorul influenţează obiectul observat.*

Nu vroiam să-l găsesc pe Chad, dar ştiam că trebuie s-o fac.

Am coborât din maşină, am închis portiera şi m-am rezemat de ea. După scurt timp ieşi şi Ramona şi se postă lângă mine.

„E foarte cald şi umezeală pe aici”, am spus.

Ramona şi-a pus ochelarii şi a răspuns, „Păi... dacă eu nu-l pot găsi, cel puţin cred că nici cei de la agenţie nu vor putea. Te rog, ajută-mă. Spune-mi unde este”.

„Ca să-ţi spun adevărul, nu prea vreau”, i-am răspuns.

„De ce nu? Ce se întâmplă cu tine?”

„Nu sunt sigură. Parcă ar fi o scindare a liniilor temporale. Dacă o iau în direcţia asta şi-l căutăm pe Chad, deschid o poartă către o linie temporală pe care n-o mai pot închide după mine. Şi nu doar noi, tu, eu şi cu Chad vom păşi pe calea asta, ci şi alţii, sute de mii, poate milioane, care vor parcurge drumul citind cartea, poate chiar cuvintele pe care le spun acum”.

„Dar... dacă va fi o linie temporală rea, poţi pur şi

simplu să laşi cartea în sertar. S-o ştergi. Ai mai şters cărţi înainte, alte linii temporale, nu-i aşa?” întrebă.

„Da. A fost o carte pe care n-am terminat-o şi n-am publicat-o. Poarta aceea am putut s-o închid. Dar nu sunt atât de sigură că şi asta va putea fi închisă. Va influenţa totul”.

Se opri pentru o clipă. „Ah. Povestea ta, călătoria ta, sunt în sine un blip pe care alţii îl vor putea percepe. Ceva care va virusa conştiinţa colectivă umană. Dacă aşa stau lucrurile atunci cu siguranţă merită s-o luăm pe aici. Numai blipurile care promovează evoluţia şi bunăstarea omului se răspândesc ca viruşii. Orice altceva trebuie impus cu mult efort şi forţă”.

Am zâmbit. „În mod cert n-am făcut niciun efort ca să te intervievez. Spune-mi, de ce ai ales să-ţi stabileşti cartierul general în Costa Rica, Ramona? E clar că nu pentru că te-ai născut sau ai rude aici. Dacă vroiai să-ţi ştii rudele în siguranţă, era ultimul loc pe care să-l fi ales să te stabileşti”.

„Motivul este acelaşi pentru care nu există o armată în Costa Rica. Există nişte tratate, diplomatice şi de altă natură, care asigură un nivel de suveranitate nemaiîntâlnit în nicio altă ţară din lume. Şi de asemenea...”

„... de asemenea, ce?” am întrebat.

„Nimic. Nimic care să aibă legătură directă cu noi. E ceva legat de existenţa pe Pământ a unui loc a cărui semnătură vibraţională nu conţine teama de invazie sau de apărare. Şi nu este doar locul geografic, ci şi populaţia care nu subscrie la nevoia de a avea o armată”.

Am căutat energia în timp ce vorbea despre ea. „Se simte ca o ancoră peste timp şi spaţiu. Ca o ancoră

energetică din viitor în trecut, pe care noi o trăim ca timp prezent. Hmm, până la urmă e o ancoră care e complet în afara timpului şi spaţiului. În afara nebuniei cu victime şi agresori. Intangibilă pentru guvernul din umbră. Un nivel de sănătate care este clar înainte de timpul său".

„Nu sunt sigură de ultima afirmaţie, Naţiunile Unite sunt un instrument al guvernului din umbră, iar aici există o Universitate pentru Pace a Naţiunilor Unite", a spus.

Recunosc că această informaţie m-a luat prin surprindere. Până acum n-am mai auzit de vreo Universitate pentru Pace.

„Chiar aşa? ONU are o organizaţie satelit aici? Şi este axată pe tema păcii? Ar fi fascinant să văd cum arată universitatea, cum sunt oamenii. Ce cercetează, ce studiază, lucruri din astea. Un avanpost aici ar putea fi o încercare de a învăţa ceva, sau ar putea fi un mijloc de a încerca vampirizarea sau poluarea energiilor de aici".

Am închis ochii. „Nu ştiu ce legătură are asta cu găsirea lui Chad.

Nu ştiu încă. Dar ştiu că are. Dintr-un motiv oarecare, de câte ori îl simt pe Chad, simt ancora din afara timpului şi spaţiului. Ascultă: dacă investigăm tema asta şi oamenii vor citi despre ea, atunci va deveni un factor conştient la nivel colectiv. Am putea să ne întoarcem la hotel şi să ne continuăm conversaţia despre experienţa ta personală, instruirea ta şi misiunile pe care le-ai îndeplinit, sau am putea să cercetăm legătura dintre Chad şi această ancoră din afara timpului şi spaţiului. Dacă alegem a doua variantă, toţi cei care vor citi textul vor participa activ la dezvăluirea unui lucru care va schimba regulile jocului pentru specia noastră".

„Se poate întâmpla aşa ceva? Se poate ca nişte

oameni care citesc ceva în viitor să aibă influenţă asupra unui eveniment care se desfăşoară în trecut? Asta n-ar însemna că ceea ce e scris nu e bătut în cuie, chiar dacă a fost scris în trecut?”

„Ei bine, mie mi s-a întâmplat să citesc o carte de două ori, iar a doua oară parcă aş fi citit o cu totul altă carte. Dar şi mai important în situaţia de faţă e că simt că cititorii noştri vor afecta finalul experienţei noastre… vor influenţa dacă ieşim vii şi cartea se publică, sau murim şi cartea ajunge să fie văzută doar pe jumătate. Asta în fond determină profunzimea informaţiilor transmise, cu alte cuvinte… ce putem să descoperim şi să împărtăşim: dacă ne întoarcem la hotel şi continuăm discuţia despre experienţa ta personală, sau vedem unde ne conduce Chad. Totul”.

„Înregistrezi toate astea? Am senzaţia că în câteva minute s-ar putea să uităm această conversaţie”.

„Absolut. Am aparatul pornit”.

Am arătat spre microfonul pandantiv pe care în ziua aceea îl prinsesem de bluză, „da, microfonul e pornit, iar telefonul e în buzunarul din spate, receptând înregistrarea audio”.

[Notă] Acum când transcriu conţinutul înregistrării, conştientizez că circa două treimi din discuţia noastră dispăruse din memoria mea.

Am închis ochii, asta mă ajută uneori, când e prea mult bruiaj pentru a afla ceva. Acum era zgomot de jur-împrejur, parcă venea din viitor, dar şi din mediul nostru. „Simt foarte tare energia asta, când mă uit la faptul că suntem aici, că Chad s-a trezit şi la relaţia noastră cu Costa Rica, simt că trebuie să ne ferim”.

„Ce vorbeşti tu acolo? Să ne ferim?”

„Da, adică să ne dăm la o parte. Mă gândesc că în curând vor zbura gloanţe, energetice sau nu, şi noi trebuie să ne ferim din calea lor. Iar dacă vom fi nimeriţi, nu e ceva personal. Nu va fi pentru că suntem cine suntem, ci pentru că suntem unde suntem”.

Conexiunea cu Chad deveni dintr-odată stabilă. „Se pare că păşim în linia temporală cea interesantă până la urmă. Îl vom căuta pe Chad. Acum îl văd clar”.

Am arătat spre sud-est. Ne-am întors în maşină; Ramona conducea, iar eu o direcţionam.

Energia lui Chad era albă ca zăpada şi luminoasă ca soarele, ca o sticla albă, transparentă, prin care priveşti la cel mai sclipitor peisaj înzăpezit, într-o zi scăldată în soare. Era clar că o iubea pe Ramona din toată inima.

Apoi am sesizat o altă energie.

„Ramona, Chad nu este singur”.

A ascultat energia, „da, simt pe cineva. Mai mult de o persoană. Nu-i simt ameninţători. Sunt în câmpul nostru, dar încă nu-l văd pe Chad. E cu ei?”

„Da. Sau cel puţin, e pe drum către ei, sau cineva îl duce la ei”.

Dădu din cap. „Văd clar că sunt neutri. Vor să ştie dacă şi eu voi rămâne neutră şi nu-i voi ataca. Nu sunt sigură că pot să le răspund la întrebare”.

„Cred că vor să audă intenţia. Vii cu intenţia de a-i răni sau nu”, am spus.

Ramona răspunse, „Intenţia mea este să-l găsesc pe Chad şi să-l duc acasă. Dacă cineva îmi va sta în cale, voi lua măsurile necesare ca să-mi duc la bun sfârşit misiunea”.

Mă cam aşteptam să aud motorul murind când a spus cuvintele astea. Dar n-a murit. Am presupus că oricine îl avea pe Chad, nu are intenţia să-i stea Ramonei în cale.

Am condus timp de mai multe ore, ziua se apleca spre seară. A trebuit s-o forţez pe Ramona să oprească pentru o pauză de masă şi de baie într-un orăşel. Pe strada principală era un bar şi câteva magazinaşe.

Ne-am aşezat la una din mese în ceea ce părea o cantină ţinută de o familie. După câteva minute apăru un bărbat cu două farfurii de supă de pui, pâine şi veselă, urmate de un bol de salată şi o tavă de orez cu fasole. M-a surprins foarte tare faptul că nu am fost întrebate ce dorim să mâncăm sau că nu exista un meniu. Ramona mi-a explicat că birturile astea sunt obişnuite în Costa Rica şi sunt pentru hrănirea muncitorilor locali. Mănânci ce s-a gătit în ziua respectivă.

M-am întors spre Ramona şi am întrebat: „Încă îi mai simţi pe cei care l-au luat pe Chad?”

„Da, foarte clar. Par... cenuşii. Nu ca specia de extratereştri... deşi ar putea fi extratereştri, dar mai coloraţi. De asemenea, îi simt bătrâni. Foarte bătrâni. Sau tineri. Încă nenăscuţi. Avansaţi”.

„Este atemporalitatea. Aspectul lor de dinafara timpului liniar”., am adăugat.

„Ah, da. Aşa se explică. Crezi că dacă vorbim de asta şi că ne dezvăluim zona geografică în care suntem va crea

sau atrage un aflux de indivizi treziţi spre Costa Rica?”

Nu eram sigură. „E posibil. Dar până la urmă cred că oamenii ajung definitiv sau în vizită exact acolo unde trebuie să ajungă. Informaţiile ajung la ei pentru a putea alege dintr-o sumedenie de direcţii, iar dacă ei aleg o direcţie sau alta, este cu adevărat o decizie foarte personală”.

„Simţi că nu mai e atât de urgent să-l găsim pe Chad acum?” întrebă ea.

„Doamne, chiar aşa este. Da, o simt”.

A închis ochii şi a devenit foarte tăcută. Apoi zâmbi. „Este interesant. S-a dus graba de a-l găsi pe Chad, iar asta se întâmplă sau pentru că l-am găsit, sau pentru că e în siguranţă, sau pentru că nu mai suntem împiedicate să-l găsim, sau, dar asta ar însemna nişte capacităţi fenomenale, suntem încetinite prin sentimentul că nu mai este urgent să-l găsim”.

„Ştii cum să-ţi dai seama care e adevărul? Care e motivul pentru care nu mai purtăm energia urgenţei?”

„Da. Chiar asta fac acum, acord timp fiecărui motiv posibil. Îi permit să vibreze prin corpul meu fizic şi văd dacă apare vreo disonanţă. Singurul care este complet în acord cu mine este că l-am găsit. E aici, în acest oraş, sau foarte aproape”.

Ne-am terminat masa, ne-am împrospătat şi am ieşit să aşteptăm lângă maşină. Nu eram sigură ce aşteptam, dar cumva ştiam amândouă că trebuie să aşteptăm.

Limuzina neagră sosi cam după o jumătate de oră. Avea ferestre fumurii, părea foarte gen „Bărbaţi în negru”. Contrasta complet cu oraşul, oamenii şi mediul în care ne

găseam. Pentru început, era mult prea sclipitoare. Maşina noastră era acoperită cu praf de la călătoria de peste zi, dar limuzina era straniu de curată. Se opri în faţa maşinii noastre, dar nu ieşi nimeni.

„Cred că ar trebui să urcăm”, am spus.

„Da. În mod normal, n-ar fi tocmai o idee strălucită... Hai s-o facem totuşi”.

Am râs: era o nebunie. Ne-am apropiat de maşină, Ramona a deschis portiera din spate şi a urcat. Eu am deschis portiera pasagerului din faţă şi am urcat. Şoferul s-a uitat la noi, a dat din cap şi a pornit.

„Hei, de ce nu m-am gândit să stau eu în faţă!”

„Probabil că ai sânge regesc în vine, eşti obişnuită să fii dusă de colo-colo, nu să stai alături de personal”.

Am continuat să râdem.

Am încercat să leg o conversaţie cu şoferul, iar el mi-a răspuns politicos la toate întrebările, în afară de destinaţia noastră. Vorbea de angajatorii lui ca de „los señores”, ceea ce nu are o traducere foarte exactă, dar în acest context ar putea să însemne „stăpânii”.

Am mers încet pe drumuri mici de pământ preţ de vreo douăzeci de minute. Oraşul rămăsese mult în urmă, nu era nicio lumină în afară de farurile maşinii. În jur erau doar copaci, niciun câmp lucrat. Am ajuns la o poartă foarte înaltă din fier forjat care bloca drumul. Poarta părea abandonată şi neîngrijită, dar s-a deschis automat când ne-am apropiat.

„E aici”, afirmă Ramona.

Îl simţeam pe Chad foarte aproape. „Da, este”.

După câteva minute copacii s-au rărit, lăsând să se vadă o clădire pătrăţoasă bine luminată. Erau câţiva oameni care se plimbau pe lângă casă, dar erau şi înăuntru. Maşina a tras în faţa a ceea ce părea intrarea principală, iar şoferul ne-a urat o seară frumoasă. Am înţeles aluzia, am coborât din maşină şi am intrat în clădire.

„Pe aici”. Ramona o luă pe unul din coridoare şi începu să fugă. Eu o urmam îndeaproape.

Năvăli într-o cameră. Înăuntru era Chad care încă nu era complet conştient, insista că trebuie să plece, iar un tânăr încerca să-l calmeze. De cum a văzut-o pe Ramona, Chad se repezi spre ea şi o îmbrăţişă ca şi când n-ar fi văzut-o de ani de zile. Vorbea încă foarte greu, dar se puteau înţelege cuvintele: „Trăieşti, iubirea mea, trăieşti. Nu mă părăsi. Să nu mă mai părăseşti niciodată”.

Ramona îl ţinu în braţe şi se dizolvă în câmpul lui. O vedeam văd plângând în tăcere, confuză, incapabilă să facă orice altceva decât ar face orice fiinţă total înamorată care-şi vede iubitul salvat din ghearele morţii.

Tânărul reuşi s-o convingă pe Ramona să-l aşeze pe Chad într-un scaun, unde începu să-i ia tensiunea şi temperatura.

Câmpul energetic din jurul lui Chad era foarte diferit acum. Încă era disonant, dar elementul care suna ca un robinet stricat într-o baie veche, picăturile răsunând dintre pereţii crăpaţi, devenise acum mai degrabă ca nişte lumini concentrice care se extindeau spre exterior, strălucitoare, puternice.

M-am aşezat lângă Chad şi i-am luat mâna. S-a întors

să se uite la mine, lumina din ochii lui ba era, ba nu era. Trupul îi tremura foarte uşor, aşa cum se întâmplă adesea la oamenii care suferă de stres posttraumatic.

Tânărul care îl examina s-a oprit, s-a întors cu faţa spre uşă şi a coborât ochii în podea. Ramona şi cu mine am privit spre uşă.

Uşa se deschise şi intră un bărbat mai vârstnic. Energia lui era neutră, zâmbea.

„Bine aţi venit, amândouă," spuse.

Energia Ramonei se potoli brusc. Se ridică şi privi spre mine. Se vedea că este în afara sferei ei de cunoaştere. Energia acestui om nu era nici luminoasă, nici întunecată. Nu era inamic, dar nici prieten – cele două feţe ale realităţii pe care le cunoştea. Nici eu nu mă dumiream ce-i cu el, dar ştiam că oricum aş reacţiona, asta va dicta ce se va întâmpla mai departe. Ei erau clar mai mulţi, posibil energetic mai puternici, aşa că frica sau lupta nu erau opţiuni valabile.

I-am zâmbit la rândul meu şi l-am întrebat: „Cu cine avem plăcerea?"

„Puteţi să-mi spuneţi Alaster".

„Îmi pare bine să te cunosc, Alaster," am spus îndreptându-mă spre el şi întinzând o mână în semn de prietenie. „M-aş prezenta, pe mine şi pe prietena mea, dar bănuiesc că ştii exact cine suntem".

„Ştiu ce reprezentaţi amândouă," mi-a zâmbit strângându-mi mâna, „sunteţi deschizătorii de porţi. Cei care aduceţi ochii lumii cu voi".

„Tu pari să fii cel care a deschis poarta, Alaster. Noi

doar am trecut prin ea ca să ajungem la Chad”, am răspuns, întorcându-mă la Chad şi Ramona.

„E una din situaţiile acelea în care rolul fiecăruia dintre noi a fost hotărât dinainte de a ne naşte, şi, în acelaşi timp, a fost hotărât astăzi, când.... a fost încălcată neutralitatea”, a spus.

Vedeam că se luptase să găsească termenul potrivit pentru a descrie exact ce anume fusese încălcat. Folosise cuvântul „neutralitate”, care însă părea neadecvat pentru ce vroia să spună. Ce vroia să spună era, simţeam, era o stare dincolo de lumină şi întuneric. O stare în care niciuna nu exista.

„Eu...” se opri, privindu-mă curios, „nu ştiu ce eşti tu”.

„Bine ai venit alături de noi”, spuse Ramona, pe jumătate glumind.

Aşa cum se întâmplă adeseori când cineva de lângă mine încearcă să-şi dea seama ce sau cine sunt, pot să mă conectez la întreaga sa semnătură energetică. L-am scanat, dar nu am găsit nimic cunoscut ca să explic ce percepeam. Îmi era complet străin.

„Tu nu eşti în ecuaţie”, declară el. Mi-a luat câteva secunde ca să realizez că nu-i văzusem buzele mişcându-se şi că vocea lui se auzea clar, direct în percepţia mea auditivă şi în zona de traducere a creierului. Cu alte cuvinte, am auzit vocea lui în capul meu.

„Uau! Cum ai făcut asta?”

„Ce a făcut?” întrebă Ramona.

„Hmm, a vorbit cu totul şi cu totul în creierul meu.

Nu ca în telepatie; erau cuvinte audibile folosind vocea lui”.

Ramona se uită la Alaster: „Ce i-ai spus?”

Alaster se uită de la Ramona la mine, apoi înapoi la Ramona; era clar că nu se aştepta la reacţia asta din partea nici uneia.

„Am... spus... că ea nu face parte din ecuaţie”.

„Care ecuaţie?” am întrebat amândouă.

„Asta de aici. Tu, Ramona, eşti ceea ce am putea numi un soldat de vibraţie joasă: violenţă, război, conflicte, luarea de vieţi, abuz de putere, frică, teroare, întuneric. Chad este opusul, el este pace, colaborare pozitivă, energie hrănitoare, folosirea puterii, fericire, lumină. Eu sunt absenţa ambelor poziţii vibraţionale opuse. Dar tu,” spuse uitându-se la mine, „tu nu eşti nimic din toate astea. Nu eşti în ecuaţie. Şi totuşi, iată-te, stând cu noi în camera asta”.

Nu eram sigură dacă era o întrebare, dar dacă era, nu aveam un răspuns. Până la urmă, ce căutam eu acolo? Dând la o parte curiozitatea şi dorinţa de a vedea cum evolua povestea Ramonei, nu mă interesa cine era Alaster şi ce făcea aici cu oamenii lui. Dar ar fi trebuit să mă intereseze. M-am concentrat din nou să-l citesc pe Alaster. Imaginea lui deveni tremurată, ca o imagine pe care o priveşti prin apă vălurită.

„Arăţi ca un om obişnuit, Alaster, dar oamenii de aici vă spun stăpâni. Şi poţi să proiectezi informaţii auditorii direct în creierul meu. N-am văzut până acum ca un om să facă asta fără ajutorul unor aparate. Bănuiesc că şi înfăţişarea ta e tot o proiecţie şi de fapt nu arăţi aşa?” am întrebat.

„Da, presupui bine. Înfăţişarea noastră este umanoidă, dar necunoscută speciei umane, ceea ce îngreunează orice fel de interacţiune cu oamenii când suntem în forma noastră firească”.

Aş fi vrut să văd cum arată cu adevărat, dar ştiam că trupul meu s-ar fi panicat. Aşa că m-am abţinut să-l rog să-mi arate forma lui reală.

Răspunsul a venit din nou direct în capul meu: „Eşti înţeleaptă că nu vrei să-mi vezi forma naturală. Te-ar zăpăci şi nu ţi-ar fi deloc de folos”.

M-am gândit: „Deci poţi să îmi auzi chiar şi gândurile”.

„Da, sunt doar o formă mai subtilă de unde sonore. În prezent oamenii sunt foarte buni la a gândi cuvinte propriu-zise şi nu prea buni la a şi le păstra pentru ei. Tu porţi un trup uman şi te porţi ca un om”.

M-am uitat la Ramona care mă privea intens; m-a întrebat: „Oare vreau să ştiu ce discutaţi voi, în capetele voastre?”

„Sunt doar curioasă de capacitatea lui de proiecţie auditivă”, am spus, „îmi place să înţeleg cum funcţionează lucrurile şi de ce”. M-am întors înapoi spre Alaster: „Hai să revenim la această ecuaţie, cea în care sunt Ramona şi Chad şi cu tine. Ce înseamnă? De ce există? Care ar trebui să fie rezultatul?”

A râs. Simţeam că s-ar putea să avem de aşteptat, că încearcă să găsească o cale să ne explice în mod simplu şi inteligibil. Era un pic ca şi când cineva ar încerca să comunice cu un nou-născut.

„Planeta, adică societatea voastră, intră acum într-un stadiu al experienţei în care pacea şi războiul au nevoie să se consolideze. Vedeţi, pacea nu poate exista în război, iar războiul nu poate exista în pace. Amândouă sunt absenţa celuilalt. Aşa se definesc. De aceea, unele zone ale planetei sunt în război, altele în pace. Fiecare se raportează la celălalt.

Eu sunt membru al unei specii care nu există în război sau în pace, nu avem nici conceptele, nici energia, nici realitatea nici uneia din cele două”.

„Când spui de specie, vrei să spui extraterestră?”

„Nu. Noi locuim pe Pământ de foarte mult timp. Am văzut specia voastră născându-se, crescând şi evoluând în diferite forme şi dimensiuni. Folosim acest spaţiu drept loc de întâlnire al mai multor realităţi diferite în cadrul planetei. E ca un pământ al nimănui”.

„E planeta voastră?”

„A noastră, a voastră şi a noastră... păi de tine personal nu sunt sigur, dar a oamenilor şi a noastră şi a multor alte specii deopotrivă”.

Eram curioasă să văd ce ştie despre Pământ, despre Gaia, şi cum se compară cu ce ştiu eu despre el/ea. Dar nu vroiam să schimb subiectul de la ce era mai important – chestia cu ecuaţia şi cum a luat naştere.

Mi-a venit brusc o idee, şi am verificat, era a mea: „Ramona şi Chad n-ar fi trebuit să fie împreună niciodată, nu-i aşa? Amândoi au fost trimişi să-l elimine pe celălalt, să-l facă să dispară, dar în schimb s-a întâmplat să se unească într-un câmp energetic şi nu s-au exterminat. Din punct de vedere energetic pare imposibil ca ambele câmpuri, întuneric şi lumină, să existe în acelaşi spaţiu, şi

totuşi, ei au făcut-o”.

Alaster s-a apropiat de noi, trupul lui devenind şi mai tremurător în ochii mei; acum îmi era mai greu să păstrez proiecţia iluzorie a înfăţişării lui umane şi percepeam cum forma adevărată a trupului său transpare în simţurile mele, deşi încă nu puteam să-mi dau seama cum arată. Situaţia era de-a dreptul înnebunitoare. Mi-am verificat trupul şi am observat că simţea puţină frică, am procesat-o repede, iar ea a fost de acord să rămână calmă. Evocând momentul strângerii noastre de mână, atingerea lui părea mai degrabă rece şi netedă. O fi reptilian? Nu, nu chiar.

A sesizat disconfortul trupului meu, şi-a dat seama că proiecţia lui vizuală nu funcţionează la mine, şi s-a mutat de partea cealaltă a patului, lângă Ramona. Se simţea prost că nu reuşeşte să-şi păstreze imaginea stabilă în ochii mei. Am simţit o energie de scuză şi de surpriză că nu reuşeşte să-mi asigure confortul.

Chiar nu ştiam cum să-i răspund.

„Da”, dădu din cap, „Ramona şi Chad au cauzat o defecţiune, un câmp, o vibraţie, ca un impuls care s-a auzit de jur-împrejurul planetei, dar apoi a dispărut pentru câţiva ani. Vibraţia a reînceput acum câteva luni şi de atunci devine tot mai intensă. Iniţial am identificat sursa şi am văzut că este de natură umană. Am capturat mintea celui care era mai deschis dintre cei doi pe care ne concentram şi l-am ghidat să vină încoace. Ştiam că celălalt om îl va urma în scurt timp”.

„Nu înţeleg, de ce ai nevoie de ei aici? De ce vroiai să-i aduci încoace?”

„E o oportunitate. Data trecută câmpul a funcţionat doar câteva luni şi era mai slab. Apoi a dispărut. Când l-am detectat din nou, mai ales că venea de la oameni care se

aflau fizic atât de aproape de noi, am ştiut că trebuie să-i aducem aici. Altfel cu siguranţă ar muri. Unul din ei sau amândoi ar muri”.

M-am uitat din nou la Ramona şi Chad, întrebându-mă de ce era atât de important să-i ţină în viaţă, şi în ce fel erau atât de unici pe planetă încât această specie stranie i-a adus aici. Care era natura acelui câmp şi de ce s-a manifestat acum, şi tocmai prin ei?

„Atâta timp cât ei există în câmpul pe care l-au creat”, începu să explice Alaster, „specia umană este capabilă să-l absoarbă şi să înveţe despre acest câmp nou. Un câmp în care întuneric şi lumină există ca una. Nu coexistă, nu non-există, ci realmente, pur şi simplu, există ca o vibraţie diferită, nici întunecată, nici luminoasă, ci ambele în acelaşi timp – un fel de consolidare, ceea ce am simţit ca fiind o linie temporală alternativă pentru multă lume pe Terra, nu doar pentru oameni”.

„Dar nu este asta imposibil? Nu contrazice toate legile şi regulile realităţii noastre?” întrebă Ramona.

„Păi da. La fel de imposibil era să vă găsiţi calea până la noi, până aproape de locul nostru. Şi totuşi, iată-vă aici. Iar noi n-avem habar cum sau de ce aţi ajuns aici”.

Cu toţii ne-am gândit, brusc, că ar putea exista o terţă parte, neidentificată, care face coreografia pentru tot, care mişcă oamenii, inclusiv pe Ramona, pe Chad şi specia lui Alaster, după cum are interes. Alaster şi Ramona s-au holbat la mine, teama scânteia în ochii lor.

Mi-am ridicat braţele în semn de non-ameninţare universală: „Hei! Nu vă uitaţi la mine, eu… şi eu sunt unul dintre pioni în acest caz. Sunt aici doar ca să spun oamenilor ce se întâmplă. Nici eu, nici cititorii mei nu avem nimic de-a face cu toate astea – suntem martori, atât. Dacă vreţi să daţi vina pe cineva, daţi vina pe EA,” am spus

arătând spre podea.

Alaster şi Ramona s-au uitat amândoi spre podea, apoi au schimbat o privire, apoi s-au uitat din nou la mine.

„Gaia! Daţi vina pe ea, sau pe colectivul uman, n-am idee. Eu doar am obiceiul să fiu… nu pot să spun în locul potrivit la momentul potrivit, mai degrabă la locul cheie în momentul cheie. De ce? Nu ştiu. Dar se întâmplă. De multe ori. Şi doar ca să ştiţi, de fapt nu judec în niciun fel şi nu mă interesează ce faceţi cu realitatea voastră, cu planeta sau cu orice altceva. Sunt aici numai ca să mă asigur că voi toţi puteţi să alegeţi *conştient* ori de câte ori vă confruntaţi cu mai multe linii temporale care se deschid pentru voi”.

„Noi toţi?” întrebă Alaster.

Mi-am dat seama că da, asta include şi specia lui. Am dat din cap.

Ramona a dat şi ea din cap şi s-a relaxat.

Conturul lui Alaster s-a schimbat brusc pentru o fracţiune de secundă, devenind mare şi luminos, hotărât umanoid, apoi redeveni uman. Trupul meu a tresărit. El roşi şi se scuză, cum ar face cineva care a fost surprins dând vânturi în companie simandicoasă.

„Nu-ţi face griji”, am spus.

„De ce să nu-şi facă griji? Şi de ce te ruşinezi?” întrebă Ramona pe Alaster, întrucât realiza că schimbul nostru nu se referea la bănuiala lor comună cum că eu aş fi eminenţa cenuşie din spatele situaţiei de faţă.

„Mi-e teamă că îmi este mult mai greu să păstrez constantă proiecţia formei umane în mintea prietenei tale

decât mă aşteptam. Îmi ocupă mult din atenţie. Şi aşa mi-e mai greu să mă concentrez şi să-mi dau seama ce-i cu situaţia asta şi ce ar fi de făcut”.

Dintr-odată m-am simţit foarte incomod în cameră, în toată clădirea, pe tot domeniul care îi aparţinea. Vroiam să plec. Mi-am scanat câmpul energetic ca să găsesc originea sentimentului de disconfort şi am văzut că este o proiecţie din partea cuiva care urmărea conversaţia, printr-un fel de tehnologie audiovizuală care semăna cu sistemele noastre video şi de televiziune. Doar că în acest caz era o experienţă multidimensională completă, ca un film holografic care includea energii subtile, gânduri şi emoţii. Toată pălăvrăgeala noastră mentală, corpurile energetice, emoţionale şi fizice, toate conversaţiile noastre interioare şi exterioare erau monitorizate, înregistrate şi trăite de alţii.

Aş fi vrut să urmăresc acea linie, câmpul de conştienţă care aparţinea speciei lui Alaster, dar ŞTIAM că trebuie să rămân concentrată pe Ramona şi Chad. Era o ramificaţie fundamentală a liniilor temporale pentru specia noastră. Aici erau informaţii care se cereau percepute de mii, dacă nu milioane de oameni, inclusiv de fiecare cititor. Informaţii care prezentau o alegere diferită, una care nu însemna reîntoarcerea în vechea paradigmă, nici păşirea în cea nouă, mai luminoasă, mai plină de putere, ci păşirea într-o *paradigmă esenţialmente diferită*, în care întunericul şi lumina există ca unul, în care unul nu există ca absenţă a celuilalt, nu se anihilează reciproc, ci există ca o vibraţie complet nouă. Nu una cenuşie, care ar însemna amestecarea albului cu negrul, ci de o culoare care nu există în spectrul nostru actual.

Doi asasini paranormali, unul în slujba luminii, celălalt într-a întunericului, trimişi ca să se elimine reciproc, s-au îndrăgostit, cumva şi-au unit câmpurile fără să ştie, amândoi şi-au continuat munca de a-l elimina pe

celălalt, rămânând cumva la extrema lor de spectru, şi totuşi prin apropierea lor fizică, înăuntrul corpurilor lor energetice, începuse să apară altceva. — ceva necunoscut până atunci în această realitate.

Am descoperit că în timp ce mă gândeam, scoteam mici fluierături ciudate, ca un amestec de zgomot alb şi sunetul conexiunilor de date din anii 80, când calculatoarele noastre apelau internetul prin liniile telefonice. Ramona se uita la mine curioasă, în timp ce Alaster îşi acoperea urechile.

Când m-am oprit, am deschis gura să-mi cer scuze de la Alaster care era în mod evident deranjat, dar înainte de a putea rosti ceva, mai mulţi „oameni” au năvălit în încăpere, înşfăcându-ne, cu excepţia lui Chad care acum era leşinat pe pat. Pe când mă târau afară din cameră, am văzut-o pe Ramona injectată cu ceva care a lăsat-o imediat lată. Gândul meu a fost tare şi răspicat: „Rahat!”; o mână rece şi netedă mi-a acoperit gura. Ceva din fluieratul meu a pornit procedura de panică. „Îmi pare rău?”, am gândit cât de tare am putut, explicându-le că oricare ar fi fost problema, n-a fost cu intenţie. Înţepătura din braţ a fost ascuţită şi rapidă, iar eu am căzut într-un puţ de genuni. Am recunoscut puţul, era non-existenţa individuală.

Capitolul şapte: Frică, bine ai venit

Când m-am trezit, m-am simţit foarte uşurată că sunt în viaţă. Nu pentru că sunt în mod special ataşată de viaţă, dar situaţia asta era atât de interesantă încât nu voiam să plec fără să fi aflat mai multe!

Trupul meu suferea de greaţă şi am început să vomez înainte de a-mi putea deschide ochii. Cineva m-a ridicat şi m-a ajutat în timp ce trupul meu arunca din el ultima sa cină într-o găleată.

L-am simţit pe Alaster intrând în încăpere. Acum era mai puţin „om”, era mai mult sinele lui adevărat. Aşa cum era în realitate nu prea avea energii cunoscute de mine pe care să le identific drept emoţii, sentimente sau alte asemenea chestiuni omeneşti. Am deschis ochii şi am fost uşurată să văd că încă avea forma unui om sau cel puţin creierul meu percepea în continuare proiecţia lui.

„Ce naiba, Alaster,” am reuşit să spun sau să gândesc. „Nu se face”, am adăugat.

Cea care mă ajutase era, după cum observasem, un medic uman obişnuit; mi-a dat la o parte părul de pe faţă, m-a ajutat să mă întind pe spate şi făcu ceva la transfuzia intravenoasă înfiptă în braţul meu. S-a uitat la Alaster încruntându-se, apoi din nou la mine, prietenoasă şi îngrijorată. „Trebuia să fie un sedativ uşor, dar corpul tău este alergic la el şi a făcut un şoc anafilactic total. Îţi administrez un tratament pe bază de adrenalină. De asemenea, eşti sub tratament cu un remediu dintr-o plantă locală care te va ajuta să-ţi revii foarte repede în puteri”.

Alaster s-a apropiat de mine, dar îl simţeam reţinut într-un fel. Creierul meu era înfundat şi gelatinos. Trăiam fragmente din vocea lui proiectată, amestecate cu trupul

lui tremurător şi a celorlalţi indivizi din specia lui care se aflau în sală. Un mesaj a răzbătut foarte clar şi tare, „nu este umană”, şi încă o vibraţie a cărei cea mai apropiată traducere în realitatea noastră ar fi „frică”.

Mi-am ridicat o mână generată mental, fiindcă cele fizice nu mă ascultau, şi am spus: „Scuze, dar sunt la fel de umană ca şi voi... oricare ar fi specia voastră. Totul e o mare neînţelegere, iar eu vreau să mă duc acasă acum. De fapt, nu. Cer să-i văd pe Ramona şi pe Chad. Sunt sub protecţia mea, aşa că luaţi-vă mânuţele reci de pe ei”.

Am realizat că vorbesc ca un om beat. Oricare ar fi fost sedativul pe care mi l-au dat, încă era în sistemul meu, iar eu mă simţeam ca şi când aş fi fost drogată bine. Totuşi, a face revendicări era ca şi când aş fi tras gloanţe în beznă, dar nu se ştie niciodată ce funcţionează în situaţiile astea, nu?

Alaster sau altcineva a spus ceva, după care singurul om din cameră, doctoriţa, a ieşit. Atunci am observat alte patru trupuri tremurătoare lângă mine. Trupuri cu arme!

„Oh, OK”., am spus, dându-mi seama că orice ar fi reprezentat sunetul pe care l-am fluierat, le-a spart cumva sistemul de securitate. Nu puteau să mă ţină adormită, fiindcă trupul meu a reacţionat alergic la sedativul lor altminteri nevinovat, iar ei s-au convins că nu sunt umană. Mai erau şi altele, dar deocamdată nu-mi dădeam seama ce. Creierul meu plutea într-o ceaţă de droguri.

„Ramona şi Chad?” am întrebat.

„Sunt în perfectă siguranţă. Nu vrem să le facem niciun rău, trebuie doar să procedăm cu grijă. Am respectat toate protocoalele acceptabile, n-am încălcat nicio lege. Ne cerem scuze pentru moartea ta neaşteptată, te-am adus înapoi la viaţă, iar trupul tău nu va suferi de

vătămări pe termen lung. De fapt, am şi vindecat câteva lucruri care nu funcţionau cum trebuie”.

M-am încruntat. Cuvintele lui, felul în care au fost rostite, sunau aproape ca şi când ar fi vorbit într-un microfon. Şi atunci mi-am dat seama: specia din care făcea parte avea o minte colectivă conştientă. Unul din ei putea să funcţioneze ca o cameră de luat vederi la distanţă, o cameră multidimensională completă, pentru întreg colectivul. Şi colectivul uman este de fapt la fel, doar că în prezent nu şi la nivel conştient.

Specia lor conştientizează atât mintea lor personală Sunt capabili să intre sau să iasă din oricare la alegere cât şi cea colectivă.

Nu vorbea cu mine, vorbea cu „colectivul” meu. Nu credea că sunt umană, nu ştia ce sunt, dar am reuşit cumva să le sparg sistemul de securitate, aşa că pentru el şi ai lui era un „prim contact”.

După câteva secunde am realizat că eram chiar ca un microfon, o cameră de luat vederi, pentru un colectiv foarte puternic. Colectivul uman. Şi într-adevăr, aceste evenimente erau trăite de colectivul meu, prin carte, prin citirea acestor idei şi cuvinte – odată ce le voi pune pe hârtie – în timp şi spaţiu. Împreună cu alţii de pe tot globul pământesc, tu, cititorule, priveşti, percepi, vezi ce am văzut, simţit şi trăit eu.

El însă nu vorbea cu colectivul uman. Cel puţin nu credea asta.

„Stai puţin. M-aţi omorât?”

Trupul lui Alaster alternă pentru o fracţiune de secundă între forma adevărată şi cea umană, iar cea umană roşi din nou.

„Nu a fost un act de agresiune. Nu am acţionat din rea-voinţă faţă de tine. A fost o moarte accidentală, total reversată, precum poţi să vezi, din moment ce acum eşti vie şi sănătoasă”.

„Ce naiba, Alaster, m-aţi omorât, măi! Nu e frumos. Şi acum îmi veniţi cu arme?” am răspuns, uitându-mă la însoţitorii lui.

„Suntem doar... prudenţi”.

Găseam toată situaţia foarte hilară şi mă gândeam că ar putea fi din cauza drogurilor, dar probabil că era doar simţul meu aiurit al umorului. Puteam să le înţeleg situaţia penibilă. Întrebarea era dacă să profit de ea şi să mă folosesc de teama lor evidentă faţă de mine şi de „colectivul” meu imaginar pentru a-i aduce înapoi pe Ramona şi pe Chad pe calea lor, oricare ar fi fost aceea, sau să fiu cinstită şi să recunosc că n-am idee ce se întâmplă? Am realizat că gândeam toate acestea tare şi răspicat (hopa!) şi m-am liniştit din nou.

Le-am spus „acoperiţi-vă urechile” şi am scos aceleaşi fluierături, dar de data asta numai mental. Reacţia lor a confirmat că au acelaşi efect, ceilalţi indivizi din cameră şi-au acoperit urechile, apoi s-au oprit şi şi-au îndreptat armele spre mine. De data asta armele erau pe poziţia „pornit”.

Am zâmbit.

Alaster a râs.

„Nu există nicio suprapunere de date în acest zgomot, e doar... o zgomotos,” spuse, şi le făcu semn soldaţilor să plece. „Aş vrea să ştiu cum de ai ştiut ce trebuie să faci. De unde ştiai că asta ne va bloca?”

„N-am ştiut. Pur şi simplu s-a întâmplat. De multe ori fac lucruri fără să le fi învăţat dinainte. Presupun că se descarcă direct din colectivul uman”. Am încercat să mă ridic, iar el a venit să mă ajute, aranjând pernele la spatele meu, ca să pot sta în şezut.

Nu mă mai vedea ca pe o ameninţare, ceea ce era un lucru bun. Niciodată nu m-am simţit confortabil între oameni înarmaţi, aşa că plecarea lor a fost un lucru bun pentru mine. Mă întrebam totuşi, dacă era dintr-o specie care nu cunoştea nici pacea, nici războiul, de ce aveau arme?

„Pentru unii care nu sunteţi nici război, nici pace, cu siguranţă aveţi o mulţime de arme,” am spus.

„Când avem de-a face cu oamenii, am descoperit că armele sunt necesare.

Nu le folosim cu rea-voinţă, ca să cucerim sau să ne impunem puterea asupra altora. De fapt, nu le-am folosit niciodată. Sunt mai mult de spectacol, un mijloc de comunicare pe care oamenii şi guvernele lor îl înţeleg”.

„Şi ce fac mai exact aceste arme?”

„Transmit un val de paralizie fizică şi inconştienţă. De asemenea, şterg memoria pe termen scurt a persoanei”.

Înainte de a întreba, a adăugat: „Nu, n-ai fost împuşcată cu aşa ceva”.

„Alaster,” am spus, „avem o problemă. De fapt, două. Una este că orice aţi fi voi, până acum secretul a fost păstrat de guvernele umane, dar odată cu publicarea cărţii mele, toţi vor începe să ştie de voi. A doua problemă este că acel câmp energetic pe care l-au creat Ramona şi Chad

nu este activ atâta timp cât ei sunt inconştienţi. Cum să continue să fie absorbit şi împărtăşit în colectivul uman dacă ei rămân inconştienţi? Iar Ramona este foarte periculoasă, odată ce se va trezi şi va vedea ce i-aţi făcut, va reacţiona înainte de a gândi sau a se putea comunica cu ea”.

„Noi am procedat fără rea-voinţă...”

„Da, ştiu,” l-am întrerupt, „dar Ramona va vedea lucrurile altfel. Ştii de ce este capabil un asasin paranormal?”

„Da, i-am... citit viaţa”.

Ştiam că termenul de „citit” nu descrie nici pe departe ceea ce vrea să spună. Ce vroia de fapt să spună era că i-au „trăit” viaţa într-o clipă. Au fost acea persoană şi au trăit experienţa vieţii ei în câteva momente.

Înainte de a putea pune alte întrebări, el interveni: „Avem nevoie să înţelegem cum a fost creat acest nou câmp al realităţii de Ramona şi Chad. I-am citit pe amândoi şi tot nu vedem cum a fost posibil. S-a mai întâmplat ca oameni cu vibraţii opuse să se unească pe viaţă, dar fără să genereze un câmp energetic nou. Ce este atât e unic la aceşti doi oameni? Trebuie să aflăm”.

Am simţit o claritate apărând în câmpul meu cognitiv, şi deşi am recunoscut vocea, nu reuşeam s-o identific. Se simţea ca şi când ar fi Gaia, o zeiţă frumoasă şi maternă a naturii. Părea să se ascundă, părea ca amintirea unei flori. M-am uitat mai atent la Alaster, eram încă foarte slăbită şi ameţită, dar mintea mea se limpezea rapid. El nu simţea prezenţa altcuiva în cameră. Energia din câmpul meu era atât de neprihănită, atât de clară, încât mi-am permis să mă conectez la ea. „Este important,” spunea ea, „să ieşi de aici în viaţă. Să publici ceea ce ai văzut. Părăseşte acest

loc acum”.

„Şi cum rămâne cu Ramona şi Chad?” am întrebat floarea.

„Lasă-i”.

Continuam să mă uit la Alaster care nu înregistrase noua prezenţă din conştiinţa mea. Cum era posibil? Eram obosită, de-abia respiram, de mişcat nici nu putea fi vorba, dar am mai fost în situaţia asta de câteva ori. Nu mi-a luat prea mult timp să realizez că Alaster n-a înregistrat noua conştiinţă din câmpul meu pentru că *nu exista* nicio conştiinţă nouă.

Era conştiinţa *lui* colectivă care îmi vorbea nemijlocit. Prima mea impresie că ar fi fost Gaia ascunsă însemna că imaginea şi vibraţia pe care o proiectau era una care rezona foarte bine cu mine, dar nu era neapărat esenţa sau vibraţia autentică. Pur şi simplu şi-au acordat comunicarea pe o frecvenţă pe care se aşteptau s-o ascult şi poate să mă şi supun. Dar niciodată nu m-am priceput să ascult de ordine, nici chiar atunci când erau date de entităţi considerate de alţii drept zei sau zeiţe. Dacă m-ar fi „citit” şi pe mine, ar fi ştiut asta.

Nu aveam de gând să-i abandonez pe Ramona şi pe Chad. Ar fi trebuit s-o ştie şi pe asta. E clar că nu mă „citeau” prea bine.

Alaster se încruntă şi-şi înclină capul într-o parte. Era clar că nu reacţionasem aşa cum se aşteptaseră. Apoi s-a relaxat şi a întrebat „OK, atunci ce propui? Ce să facem cu Ramona şi Chad?”

Trebuia gândit cu multă grijă, dar eu eram încă ameţită şi cumva extenuată de medicamente şi de efectele ulterioare ale reacţiei alergice.

„Da,” răspunse el, „îmi cer scuze. Ai nevoie să dormi ca să te refaci mai repede”.

„Cred că ar fi cel mai bine,” am spus, iar el a încuviinţat din cap şi a ieşit, închizând uşa după el.

M-am întors pe o parte cu mare greutate, întrucât trupul meu încă nu mă asculta, şi am închis ochii. Perna mirosea ca orice pernă bună dintr-un spital: supra-dezinfectată, fiartă şi călcată la abur.

Oricare ar fi fost leacul din plante pe care medicul mi l-a administrat în perfuzie, îmi circula prin vene şi-mi activa simţurile. Nu aveam nicio şansă să adorm. Nu cu planta asta şi cu adrenalina în perfuzie. Deşi nu eram foarte sigură dacă mai este şi adrenalină în perfuzie sau am rămas doar cu planta. Oricum, era multă adrenalină în trupul meu, deci nu aveam să adorm prea curând.

Aşa că am respirat adânc, m-am relaxat fizic şi am început să-mi scanez mediul, extinzându-mi tot mai mult câmpul. Simţeam lumea din afara bazei, multe niveluri subterane, un labirint de tuneluri şi structuri enorme de tip grotă, oraşe care se simţeau ca fiind „subterane”. Nu-mi dădeam seama dacă erau subterane fizic sau erau localizate ultradimensional. În orice caz, foloseau un spaţiu sub ceea ce noi cunoaştem drept suprafaţa Pământului.

Când am intrat într-unul dintre aceste oraşe, am simţit luminile diminuându-se în aceeaşi clipă de la un fel de comutator automat care restricţiona informaţiile vizuale. Mirosea a mâncare, a ceva gătit. A flori. Şi a apă, energia apei pure, cristaline. Şi ceva ce am interpretat ca fiind râset de copii.

Lumina deveni şi mai difuză, iar eu nu mai simţeam nici mirosurile şi nu mai auzeam nici copiii. Am continuat

să caut printr-unul din tuneluri. Era lung, iar la un moment dat se apropia de suprafaţă. Părea că aceste fiinţe chiar trăiesc în lumea noastră fizică, între „scoarţă”, sub stratul stâncos, şi deasupra centrului planetei. De fapt, puteam să percep mai multe niveluri de spaţii locuibile subterane, cu diferite vârste şi diferite vibraţii. Fiecare era ocupat de altă specie, cu alt grad de subtilitate şi alte energii. Unele fuseseră abandonate demult, altele erau ocupate, aproape colonizate, de alte specii. Am rămas surprinsă de mărimea planetei noastre, de câte straturi erau ocupate momentan sau fuseseră ocupate la un moment dat. Ocupate, abandonate, apoi re-fondate de altă grupare. Uluitor.

Lemurienii, de exemplu, se găseau aproape de suprafaţă, dar nu ajungeau la ea.

Nu puteam să înţeleg cum puteau coexista atâtea niveluri pe Terra. Pur şi simplu nu ieşea la socoteală. Părea fizic imposibil, şi totuşi, aceste niveluri erau realmente fizice, nu mai subtile sau în alte dimensiuni.

Poporul lui Alaster, pentru care încă nu aveam un nume, era foarte fizic şi venea dintr-un strat aflat destul de adânc, dar aveau puţine în comun cu specia noastră. În lumea lor chiar nu exista un model al luminii şi întunericului. Pur şi simplu nu existau aceste polarităţi. Era ca şi când ai vedea lumea prin ochii unui daltonist, unele culori pur şi simplu nu se văd.

Acum începeam să înţeleg mai bine acest areal geografic şi baza în care mă aflam. Alaster i-a spus pământ al nimănui, dar era mai mult de atât. Era ca un punct de întâlnire pentru mai multe existenţe. Iar senzaţia mea originală că era un punct de ancorare între trecut, prezent şi viitor în ceea ce priveşte lipsa războiului şi a păcii, era şi ea corectă. Acest loc părea să existe în afara timpului liniar. Şi totuşi, nu era aşa. Îmi amintea de trucul pe care-l poţi face cu un pix. Ai un pix solid, îl ţii cu vârful degetului

mare şi indexului şi-ţi mişti rapid în sus şi în jos mâna, în timp ce scuturi pixul repede astfel încât să apară ca aripile unei păsări colibri. În curând pixul care păruse solid şi drept începe să pară moale şi gelatinos. Îl percepem ca fiind moale şi gelatinos, dar dacă nu-l mai mişcăm, redevine un pix solid.

Când atenţia mea reveni la suprafaţă, în jurul bazei am observat ceva ca un nor de fierbinţeală. Încerca să răzbată. Încerca să intre în bază. L-am atins foarte uşor şi am recunoscut imediat energia. Era vechea agenţie a Ramonei. Intenţionau să captureze ţinta şi s-o ducă înapoi în SUA. Deci Alaster şi ai lui nu erau singurii care au detectat noul câmp generat de Ramona şi Chad. L-a detectat şi agenţia şi nu-ţi trebuia cine ştie ce imaginaţie să-ţi dai seama că şi organizaţia lui Chad trebuie să fie pe aproape, încercând să pătrundă şi ea.

Agenţia Ramonei vroia să pună mâna pe noul element pentru a se conecta la puterea lui sau să facă din el o armă. Era de înţeles, ei deturnează multe energii, oameni, intenţii şi situaţii. Reprezintă puterea asupra altora prin excelenţă.

Am simţit o soliditate în jurul corpului meu, era o vibraţie cunoscută şi totuşi nerecunoscută. Cel mai bine aş descrie-o ca pe o armură care se materializează cu câteva momente înainte de a intra în luptă. Nu avea sens, pentru că eu nu mai port lupte. Am privit atent vibraţia de soliditate şi am văzut că avea semnătura unui „paznic”. O forţă impenetrabilă care stă între ceva sau cineva şi orice sau oricine încearcă să ajungă la obiectul păzit. Armura de paznic nu conţine judecată, frică sau agresiune. Este pur şi simplu o armură, atât.

Pe măsură ce simţeam armura tot mai solidă, am înţeles ce trebuia făcut cu Ramona ca să nu-i ucidă pe toţi cei din jur în clipa în care-şi revine. Era atât de simplu. Era

îndeajuns s-o cuprind în armură un timp suficient de lung încât să devină conştientă de acţiunile ei, să-şi lase să se activeze programele distructive şi pur şi simplu să-şi consume muniţia. După aceea, nu-i va lua mult timp să înţeleagă situaţia în care suntem şi să aleagă să acţioneze altfel. Era o femeie deosebit de inteligentă.

Am deschis ochii şi am descoperit şocată că sala era plină de oameni. Adică, de neamul lui Alaster. Erau cel puţin douăzeci de indivizi care stăteau acolo, în jurul patului. Înfăţişarea lor umană se focaliza şi se defocaliza. Am căutat repede chipul familiar al lui Alaster şi l-am şi găsit în stânga mea, lângă perete. Erau îmbrăcaţi în veşminte foarte diferite de orice altceva am văzut vreodată. Purtau robe care păreau ca nişte tunici, sau pelerine făcute din... ei bine, lumini şi cristale. Erau tare frumoşi la vedere. Îmi doream tare mult una din pelerinele acelea.

„Aş putea avea şi eu o robă din asta?" gândul şi cuvintele mi-au scăpat înainte de a-mi da seama. Am închis gura repede, uşor jenată. Pentru mine, era ca un prim contact cu un grup care arăta ca ambasadorul unei specii, iar primele mele cuvinte au fost să le cer una din hainele lor.

S-au uitat unii la alţii, zâmbind. Alaster dădea din cap în spate. Ce naiba se întâmpla?

„Ne place de tine". Era o femeie, o femelă, care a vorbit. Şi ea stătea în stânga mea, imediat lângă pat.

„Mulţumesc. Şi mie îmi place de voi".

Ce altceva puteam să spun? În plus, chiar îi plăceam. Erau foarte drăguţi, iar vibraţia lor era diferită şi interesantă.

„Suntem sub asediu”. De data asta vorbise un bărbat; era lângă uşă, în faţa mea.

„Da,” am răspuns, „am simţit, este agenţia Ramonei. Îi vor pe Ramona şi pe Chad, ca să deturneze noul... element”.

S-au uitat unii la alţii pentru câteva momente, apoi din nou la mine, şi bărbatul a vorbit din nou: „Am prezis că asta se va întâmpla, şi tocmai de aceea am adus noul element aici. În mod normal agenţia nu ar putea intra aici, pentru că au acea polaritate a vibraţiei. Am deschis o poartă, ca să mă exprim aşa, pentru ca Ramona şi Chad să poată intra, şi cu toate că am închis poarta în urma lor, n-o putem ţine închisă mult timp şi nici nu putem să-i ţinem în bază mult timp, pentru că acest loc, această zonă, îi va neutraliza”.

Mă întrebam ce înţelegeau prin *neutralizarea* lor.

„Vor înceta. Se vor anihila. Nu vor mai fi”.

„Vor muri?”

„Nu suntem siguri. Nu s-a mai întâmplat aşa ceva”. Era un bărbat care arăta clar mai bătrân decât ceilalţi şi stătea în dreapta mea. Ceilalţi s-au dat la o parte, iar el s-a apropiat de mine. Mi-a luat mâna şi a ţinut-o într-a lui. Avea mâna caldă, iar trupul lui uman nu-şi pierdea consistenţa.

„Uau,” am spus, „ori eşti foarte bun la chestia cu proiecţia mentală, ori eşti om”.

„Sunt om”, spuse el. „Mă cheamă Sandro Renato”.

„Italian?”

„M-am născut în acea zonă geografică cam cu trei mii de ani în urmă”.

„Cam trei mii de ani? Uau”.

Zâmbi. „Tu, în schimb, îmi apari cât se poate de umană, deşi nu am aceeaşi profunzime a percepţiei ca poporul meu adoptiv. Poate că într-o zi vom putea să ne aşezăm şi să schimbăm câteva impresii. Dar în clipa asta, trebuie să-i punem în siguranţă pe Ramona şi pe Chad. Ziceai că ştii ce-i de făcut cu ei?”

„Ei bine, ştiu ce să fac cu Ramona, dar nu ştiu ce-i de făcut în final cu Ramona şi Chad, după ce se trezesc. De ce nu-i duceţi într-unul dintre oraşele voastre subterane? Tu eşti om şi e evident că trăieşti acolo jos de mult timp”.

„Ramona şi Chad au supravieţuit aici până acum pentru că e un pământ al nimănui. Dacă i-am lua cu noi într-unul dintre oraşele noastre, ar... înceta să existe”.

Când Sandro a rostit aceste cuvinte, am înţeles în fine ce vroiau să spună când s-au exprimat că o persoană ar înceta să existe. Am răspuns: „Ca şi când ar dispărea din spectrul vizibil deoarece culorile lor nu există acolo jos”.

„Da, ceva de genul”.

Am dat din cap. Avea sens. Tot ceea ce credem noi că există nu sunt altceva decât percepţii interpretate de trupurile noastre fizice şi minte. De aceea vedem doar o mică parte din ce se întâmplă în realitate în jurul nostru. Spectrul nostru de percepţie este intenţionat foarte redus.

Toţi din sală au schimbat priviri între ei, dând din cap, apoi m-au privit pe mine zâmbind.

Trebuia să-i întreb: „De ce vă uitaţi la mine?”

Toţi au râs, cu excepţia mea.

O femeie din stânga a răspuns: „Te găsim o fiinţă ciudată. Am vrut să te trăim direct. Specia noastră este separată în conştiinţe subcolective. Fiecare persoană din această sală este reprezentantul unuia dintre aceste subcolective. Când unul din noi ia contact direct cu tine, experienţa existenţei tale este simţită mai clar decât atunci când folosim o persoană dintr-un alt colectiv. Cu toţii facem, desigur, parte din întreg, dar fiecare subgrup există într-o rezonanţă uşor diferită, iar în interiorul fiecărui colectiv, fiecare individ poate să intre şi să iasă din conştiinţa sa personală, în conştiinţa mai vastă a subgrupului şi în conştiinţa întregului colectiv”.

„La fel sunt şi oamenii”, am spus, „doar că voi o faceţi conştient”.

„Da”, aprobă din nou femeia. „Pot să te ating?”

„Sigur,” i-am spus. Toată viaţa mea am fost întrebată ce sunt. Şi n-a existat niciun răspuns complet pe care să-l pot da. În felul său, şi această specie întreba acelaşi lucru, dar răspunsul nu era important sau relevant în acest moment. Am descoperit că în situaţiile în care apărea întrebarea – nu că aş mai fi fost vreodată într-o situaţie exact ca aceasta – cel mai util era să mă explic în funcţie de ce se întâmpla în acel moment.

Chiar dacă n-au întrebat direct ce sunt, am decis să le răspund oricum, vroiam să pun lucrurile în mişcare.

„Cea mai mare parte a vieţii mele am fost un jolly joker. Pur şi simplu mă potriveam acolo unde ceva lipsea, sau era nevoie de mine ca ceva să devină complet. În acest moment, eu sunt armura de care aveţi nevoie pentru a o

readuce pe Ramona în simţuri. Apoi, dacă puteţi, v-aş sugera să reparaţi vătămarea cerebrală a lui Chad, ca să poată funcţiona şi el cum trebuie. Vom avea nevoie de amândoi în cele ce vor urma”.

Au mai schimbat nişte priviri, de data asta a durat mai mult, câteva minute, apoi au dat din cap şi au ieşit. Înainte să iasă, Alaster a spus, „Ţi-o trimitem pe doctoriţă să te ajute să te ridici şi să te îmbraci”.

Capitolul opt: Asediul

A o readuce în simţiri pe Ramona fără să facă pe Rambo cu toţi cei prezenţi nu urma să fie o treabă uşoară.

Am căutat-o şi am descoperit că au pus-o în aceeaşi sală cu Chad, de fapt în acelaşi pat. Poate că gazdele noastre nu erau oameni, dar era clar că-i înţelegeau pe oameni. Cu toate că atât Chad cât şi Ramona erau sedaţi, trupurile lor simţeau proximitatea şi câmpul energetic al celuilalt, făcându-i mult mai liniştiţi, mai puţin stresaţi. De fapt, era frumos să-i vezi. Mâinile lor se atingeau, degetul ei mic se încolăcise în jurul degetului lui mare.

Încăperea era atât de ternă, patul neutru, metalic, aşternuturile albe, locul avea binecunoscutul miros de spital. Parcă simţeai nevoia să vezi flori, un strat de zugrăveală pe pereţi, poate lila? verde? galben?; sau un poster gigant, cu o pădure.

Brusc mi-a picat fisa. Puteam să-i iau cu mine într-o reverie sau într-un construct astral al unei păduri sau al unui alt loc frumos şi să port acolo cu ea prima conversaţie conştientă. Poate Gaia ar putea să ne dea o mână de ajutor şi să ne împrumute un loc fizic concret. Ştiam că un asemenea construct n-ar putea s-o frâneze mult timp pe Ramona, dar i-ar da suficient timp de confuzie ca să mă conectez cu ea şi să-i spun ce se întâmplă.

A fost îndeajuns să mă gândesc la o pădure deasă ca să mă conectez profund cu Gaia. Energia ei – vastă, proaspătă, iubitoare, hrănitoare şi susţinătoare – m-a cuprins instantaneu. Gaia urma să ne ajute cu locaţia şi m-am simţit încântată s-o simt luându-mă de mână.

Am închis ochii şi am văzut o pădure deasă, străveche. Arborii erau mai mult conifere, dar se vedeau şi

stejari, şi frasini, precum şi o mulţime de ferigi şi arbuşti fructiferi. Uitându-mă în jur, mi-am dat seama că Ramona nu s-ar simţi în siguranţă dacă s-ar trezi aici. Erau prea multe ascunzători pentru inamici. Am respirat adânc aerul proaspăt de pădure, i-am mulţumit Gaiei şi am cerut în schimb un loc cu orizonturi largi.

Următorul loc m-a luat prin surprindere: era o plajă din Marea Caraibilor, cu nisip alb strălucitor, o mare turcoaz, palmieri ici-colo şi tufe joase. Orizontul se întindea până unde vedeai cu ochii. Aerul era umed, dar spre deosebire de pădure, era cald şi purta mirosul oceanului. Am privit în jos şi am simţit nisipul auriu şi cald între degetele de la picioare. Înainte s-o cer, a apărut o mică baracă pe plajă. În loc de pereţi, avea draperii din pânză subţire, iar la mijloc avea un hamac încăpător.

Era perfect. Era un loc excelent. Părea să fie momentul de dinaintea răsăritului. La orizont tocmai se ivea o feliuţă subţirică de aur, transformând marea în milioane de scântei albe. Se părea că port o rochie albă de vară şi eram desculţă. Am stat un timp pe nisip, simţind căldura pe piele. Era atât de real încât dacă nu aş fi ştiut dinainte că era o realitate imaginară, aş fi crezut fără doar şi poate că eram undeva pe o insulă din Marea Caraibilor. Energia paznicului începu să crească în afara trupului meu, cuprinzând toată zona până la limita orizontului. Avea, de asemenea, culoarea aurului; cel puţin aşa o interpreta mintea mea.

Mi-am închis ochii imaginari şi i-am deschis pe cei fizici, apoi am luat-o pe Ramona de mână şi i-am căutat conştiinţa. Deloc surprinzător, era cu Chad, dormea.

N-a fost deloc greu să-i atrag în peisajul de pe plajă. Mi-am închis ochii fizici şi eram înapoi în baraca de pe plajă. În faţa mea Ramona şi Chad, îmbrăcaţi corespunzător, stăteau întinşi în hamac. Contactul fizic şi

intenţia lor de a mi se alătura au fost îndeajuns.

„Ramona, trezeşte-te, somnoroaso,” am şoptit, „o să ratezi răsăritul soarelui”.

Ramona se luptă să-şi deschidă ochii, se uită în jur derutată: „Unde suntem?”

„Nu contează, hai repede, hai să vezi răsăritul”.

Se ridică nesigură pe picioare, iar eu am condus-o afară. Ne-am aşezat pe nisip, iar ea continua să clatine din cap mijindu-şi ochii şi încercând să privească soarele care acum arăta ca o jumătate de monedă strălucitor de albă ieşind din oceanul scânteietor. Locul fremăta de viaţă: peşti în apă, păsări care-şi luau zborul, era minunat.

„Ramona, acum aş vrea să vezi şi altceva”.

Mă privi; simţeam că redevine complet conştientă. Aveam doar câteva secunde.

I-am luat ambele mâini într-ale mele şi i-am arătat evenimentele din ultimele ore. Inclusiv întâlnirea cu reprezentanţii subcolectivelor speciei lui Alaster.

Ochii ei deveniră două puţuri de întuneric, faţa ei s-a metamorfozat într-un chip de fiară, şi atacă.

Nu-mi dau seama ce s-a întâmplat exact din punctul ei de vedere, versiunea scurtă era că a crezut că fost păcălită, că eu eram inamicul, la fel ca şi toţi ceilalţi. Se simţea prinsă în cuşcă, ceea ce într-un fel era adevărat, iar singura cale de ieşire era prin distrugerea completă a tuturor inamicilor percepuţi.

Din perspectiva mea, dintr-odată „eu”, Inelia Benz, nu mai existam. Eram altceva. Eram tot peisajul, întreg

peisajul imaginar. Eram fiecare grăunte de nisip, aerul din plămânii noştri, palmierii, oceanul, coliba, Ramona, Chad, precum şi imaginea şi conştienţa imaginară a Ineliei Benz.

Am simţit ca şi cum loviturile ei treceau prin spaţiile dintre atomi, în timp ce percepţia ei devenea mai largă şi mai clară, apoi într-o fracţiune de secundă a realizat natura imaginară a peisajului în care eram, a simţit-o pe Gaia şi s-a oprit. Această pauză de milisecunde a fost îndeajuns ca să strecor experienţa de a fi lăsată să existe, să se exprime şi să FIE în toată plenitudinea ei: fără judecată, fără respingere, fără răzbunare, împreună cu rugămintea ca ea să verifice rezonanţa adevărului. O invitaţie de a răspunde mai degrabă decât de a reacţiona. De asemenea, i-am reamintit unde era în realitatea fizică, sedată, ţinând încă degetul mare al lui Chad cu degetul ei mic.

A înţeles. S-a trezit.

Mi-am deschis ochii fizici şi am urmărit-o pe Ramona redevenind conştientă. Din clipa în care a devenit trează şi conştientă în realitatea imaginară a fost capabilă să-şi redobândească controlul asupra trupului şi în realitatea fizică, ignorând sedativul.

Şi-a scos branula din braţ şi a zâmbit, „Zici că pot să vindece vătămarea creierului lui Chad?”

„Da, vreau să spun, le-am propus să-i dea drumul şi s-o rezolve. Nu ştiu dacă au şi făcut-o”.

„Hai să aflăm, ce zici?” spuse şi scoase acul din braţul lui Chad, apoi şi-a pus mâinile pe pieptul lui. El a deschis ochii şi a inspirat cu sete, apoi s-a uitat drept în ochii Ramonei şi a luat-o instantaneu în braţe.

Am ieşit de acolo. Prezenţa mea părea invazivă în

acest moment în care se revedeau după atâţia ani.

Alaster aştepta afară din cameră. Avea un aer de urgenţă, ca şi când ar fi înţeles că e nevoie de timp, dar că nu avem timp.

Forţe puternice au înconjurat baza şi nu mai erau doar energetice. Erau şi băieţi cu arme.

Dădu din cap şi mă conduse în afara clădirii. Nu vedeam pe nimeni, dar îi simţeam clar. Era ca sentimentul pe care-l ai într-o excursie când te pândeşte un prădător mare, cum ar fi o pumă sau un urs. Doar că, de data asta, era şi o energie crâncenă de eliminare a oricui ar sta în calea lor către ţintă.

Eram cu adevărat la capătul puterilor. Pierdusem noţiunea timpului, dar din câte îmi aduceam aminte, dimineaţa asta era penultima mea zi din Costa Rica. Nu dormisem de 24 de ore, încă eram afectată de sedative, respiram greu, iar munca pe plan energetic cu Ramona a avut preţul ei.

Alaster simţea epuizarea mea şi spuse: „Hai să luăm micul dejun. Ne va ajuta”.

M-am uitat la el cam încurcată. Iată-ne aici, înconjuraţi de băieţii răi, iar lui Alaster îi ardea de mic dejun. Dar apoi mi-am dat seama că nu prea aveam ce altceva să fac în starea asta. Aşa cum eram, nici măcar nu vedeam bine. De fapt, micul dejun era o idee bună. Hrana mă ajuta să elimin medicamentele din organism şi-mi oferea şi ceva energie. Ne-am întors în clădirea principală.

Când am intrat în cantina personalului, am fost surprinsă să constat că arăta ca orice cantină de personal de oriunde de pe glob. Mâncarea era în schimb proaspătă şi plină de viaţă. Altă surpriză a fost să-l văd pe Alaster

mâncând aceleaşi lucruri pe care noi, în sensul de „noi oamenii”, le mâncăm.

Ramona şi Chad au fost aduşi şi ei înainte să terminăm şi ni s-au alăturat la masă. Toată energia şi felul de-a fi al Ramonei erau clar diferite. Singurul cuvânt pe care-l pot folosi să le descriu este „complet”. O mare parte a furiei şi atitudinii defensive dispăruseră. Pe Chad încă nu îl întâlnisem cu adevărat, aşa că m-am ridicat şi m-am prezentat. Am dat mâna şi am schimbat amabilităţi.

Era o scenă ciudată în mijlocul a ceea ce era de fapt o bătălie de proporţii extraordinare.

Ne-am aşezat şi ne-am terminat micul dejun vorbind despre vreme, bucătăria locală şi beneficiile proteinelor non-animale. Era cam nebunesc.

Aş fi vrut să-l cunosc mai bine pe Chad, să-l intervievez şi pe el, dar ştiam că după ce toate astea se vor fi terminat, n-am să-l mai revăd nici pe el, nici pe Ramona. Aşa că, după ce am terminat masa, m-am hotărât să-i pun câteva întrebări.

Am aflat că era într-adevăr un asasin paranormal care lucra pentru partea adversă. Rolul lui ar putea fi descris mai degrabă ca luptător în lumină, întrucât ei nu se descriu cu termenul „asasin”. Fusese într-adevăr desemnat de o agenţie, care ar putea fi descrisă ca fiind opusul agenţiei Ramonei, s-o scoată din funcţiune sau s-o elimine pe ea. O treabă pe care n-a putut s-o ducă la bun sfârşit pentru că în clipa în care a văzut-o s-a îndrăgostit fără speranţă de ea.

Era ciudat să-i vezi pe aceşti doi oameni împreună. Energia ei încă se simţea ca sticla neagră transparentă, ca cerul noaptea, imens şi presărat cu stele, iar energia lui rămânea albă ca neaua, strălucitoare ca soarele, ca sticla

albă transparentă, sau ca un peisaj acoperit cu cea mai strălucitoare zăpadă, într-o zi însorită. Şi totuşi erau aici, umăr la umăr. Nici nu se eliminau, nici nu-şi diminuau reciproc frumuseţea sau intensitatea. Puteam acum să simt noul câmp de energie pe care-l formau ei amândoi. Era atât de diferit încât mi-era aproape imposibil să mă păstrez atentă sau concentrată pe el. Aproape ca atunci când vezi ceva cu coada ochiului, dar când te întorci să-l priveşti mai bine, nu mai e.

Şi mai era ceva. Aveam senzaţia că amândoi aveau câmpul energetic în curs de dizolvare pe la margini, ca şi când esenţele lor s-ar topi.

Şi legătura mea cu ce se întâmpla în jur era tot mai vagă. Era aproape ca şi când deveneam „mai puţin" Inelia Benz. Mai puţin „singulară" şi mai mult altceva. Energia de paznic era încă în câmpul meu, era câmpul meu, dar acum mai apăruse şi altceva. Era ca şi când mă detaşam rapid de orice construct, credinţă, realitate, soliditate sau dorinţă de finalitate, inclusiv existenţa persoanei mele.

Alaster m-a atins pe braţ, apoi i-am auzit vocea. Mă întrebam de ce fusese nevoie de contact fizic de data asta. Înainte nu fusese necesar.

„Şi eu, şi noi ne întrebăm ce se întâmplă cu tine. Cea mai apropiată descriere ar fi că devii acest pământ al nimănui în afara timpului şi spaţiului. N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Şi nu e doar cazul tău, se extinde în timp şi spaţiu, sunt milioane de indivizi. Este aproape ca şi cum devenind conştient de existenţa şi natura acestui loc, colectivul uman o creează în afara timpului şi spaţiului".

Cel mai amuzant lucru era că, în timp ce spunea astea, în loc să devin curioasă sau să vreau să aflu mai multe despre ce vede, cum ar fi făcut orice persoană obişnuită, nu mă puteam gândi decât la cum am să-mi aduc

aminte de cuvintele lui, din moment ce microfonul nu mi le putea capta din minte. Ideea era pe moment atât de hazlie încât am zâmbit.

Alaster răspunse: „Vom face o înregistrare pe care o vei putea accesa ori de câte ori vei avea nevoie”.

Nu înţelegeam cum va funcţiona asta, dar aveam încredere că o va face, aşa că nu m-am mai gândit la asta. După cum constat ulterior, arată ca o amintire extraordinar de clară, ca un fel de film 3D.

Gândul meu principal acum era: „Şi cum îi scoatem de aici pe ăştia doi”, adică pe Ramona şi pe Chad.

Şi atunci mi-am dat seama. Motivul pentru care erau afectaţi de acest loc şi unul de celălalt şi se incapacitau reciproc se datora unor acorduri conştiente sau inconştiente. Dacă ar fi eliminat aceste acorduri de a fi afectaţi în vreun fel de oricare parte prinsă în războiul dintre lumină şi întuneric, atunci teoretic ar fi putut să iasă de aici şi să trăiască oriunde ar fi vrut, fără a mai fi afectaţi vreodată. Problema era că pentru a atinge acel nivel de limpezime şi împuternicire ar fi putut să dureze ani întregi de muncă, în mod special pentru persoane cu energia puternic polarizată, cum erau şi Ramona şi Chad.

Am simţit o energie aurie, luminoasă, care creştea din trupul meu fizic. Era energia Paznicului, dar era întrepătrunsă cu altceva, cu o calitate foarte distinctă. Singurul cuvânt prin care puteam caracteriza acea calitate suplimentară era „hotărât”. Era o energie adesea descrisă ca încăpăţânare, dar ar putea fi văzută mai degrabă ca „decizie sigură” şi „neclintire până la realizare”, nu întotdeauna cu rezultate sau consecinţele pozitive, dar acum nu conta.

Atât Ramona cât şi Chad au observat-o. Chad zâmbi,

Ramona se încruntă.

Urma să fie interesant.

Energia se extinse prin spaţiul care ne despărţea şi începu să-i înconjoare încet şi blând pe Ramona şi pe Chad. Părea să „ceară” să devină una cu ei.

Chad a spus imediat da şi deveni auriu şi luminos. Ramona l-a privit pe Chad câtva timp, simţi ce simţea el, apoi şi-a dat acordul şi a devenit şi ea aurie şi luminoasă.

Am realizat că interpretau în mod diferit înfăţişarea, culoarea şi senzaţia energiei, dar rezultatul era acelaşi. Acum erau şi ei Paznici.

„Nu mă aşteptam la aşa ceva”, spuse Ramona, privindu-şi mâinile.

„E un sentiment absolut minunat”, i-a răspuns Chad. „E ca şi când nimic nu mi-ar putea schimba hotărârea sau să mă împiedice să fiu eu însumi”.

Întrebările „Cine face toate astea? Cine stă în spatele acestei situaţii? De unde vine energia Pazniculuі?” – au apărut în aceeaşi clipă în mintea lui Alaster, a Ramonei, a lui Chad şi a mea.

„Eu nu”, am răspuns repede. „Parcă am fi noi toţi”.

Şi în clipa în care am spus aceste cuvinte, ştiam că nu era vorba doar de oamenii din cameră, ci de toţi cei care au existat vreodată.

„OK,” zise Ramona, „cu scutul Pazniculuі putem minimiza atacurile energetice. Acum mai trebuie să vedem cum facem cu gloanţele”.

„Într-adevăr,” începu Alaster, „ei sunt în afara perimetrului nostru, deci nu putem să ne folosim armele împotriva lor”.

Nu că le-ar folosi, chiar dacă inamicul ar fi înăuntru, mă gândeam.

Alaster mă privi şi zâmbi.

„Avem două lucruri de rezolvat acum,” am intervenit eu, „unul e să-i scoatem pe Ramona şi pe Chad de aici cât mai repede. Văd că deja încep să se dizolve, în lipsa unui alt cuvânt mai potrivit. Celălalt lucru este ca după ce ei pleacă de aici, să se găsească un loc sau un mod în care să nu fie vătămaţi fizic; un loc în lumea noastră obişnuită, în care configuraţiile de lumină şi de întuneric pot exista simultan pe măsură ce noul element se va întrupa complet”.

Când am spus asta, am simţit teama colectivului de necunoscut. Frica mă lovi ca o tonă de cărămizi, dar mi-am dat seama că după ce frica va fi prelucrată, lucrurile vor arăta cu totul altfel.

„Ramona, Chad, vedeţi noul element ce deveniţi?”

S-au privit pentru câteva momente, apoi au dat din cap.

„Trebuie să lăsaţi orice frică legată de asta să existe, să crească şi să se exprime. Credeţi că puteţi s-o faceţi?”

„Da”. Răspunsul a fost unanim. Am fost surprinsă că venea şi din partea lui Alaster şi a conştiinţei colectivului său. Până acum nu mi-a trecut prin cap că şi lor le-ar putea fi frică de acest nou element.

Am închis ochii şi am căutat profund în propria mea

esenţă să văd dacă şi mie personal mi-e frică de noul element. Răspunsul a fost de asemenea da. Nici la asta nu mă aşteptasem.

Simpla contemplare a fricii era de ajuns ca să înceapă să se dizolve.

„Voi ştiţi cum să plantaţi în mintea altora idei, experienţe, energii şi gânduri astfel încât să pară că sunt ale lor proprii?” i-am întrebat pe Ramona şi pe Chad. Ştiam că Alaster poate şi că în cazul de faţă n-o va face.

„Da”, spuse Ramona, privindu-l pe Chad. Uitasem că ea n-a apucat să-şi dea seama că Chad era un mistic la fel de puternic ca şi ea.

„Da”, răspunse şi Chad.

„Bine. Uite la ce mă gândeam. Vom crea o proiecţie amplificată, unindu-ne capacităţile. După care voi doi veţi întrupa noul element cât de mult puteţi, prin emoţiile, gândurile şi interpretările voastre, şi-l veţi transmite tuturor celor interesaţi – inclusiv fiecărui membru al celor două agenţii. Îl proiectaţi asupra fiecărei persoane de pe planetă care vrea să-l simtă, pentru o clipă. Fiecare om va putea să-l adopte sau să-l ignore, dar o va face din propria sa voinţă. Ce credeţi?”

„Nu văd sensul,” spuse Chad.

„Aşa încetează omul să simtă frică şi începe să ia decizii care se sprijină pe sinele lui adevărat şi pe informaţii, mai degrabă decât pe construcţii egoiste sau intenţii dosnice,” răspunse Ramona. „Asta mi s-a întâmplat şi mie pe insula din Caraibe”.

„Ce insulă din Caraibe?” întrebă Chad.

„Îţi povestesc mai încolo” răspunse ea.

„Da, în esenţă, când ceva nu mai este necunoscut, este mai probabil să nu vrem să-l distrugem sau să-l oprim. Suntem înclinaţi mai degrabă să-l lăsăm să existe şi să crească”. Am adăugat că „nu există nicio garanţie că va funcţiona, întrucât ar putea fi unii care vor alege în continuare să încerce să elimine, să folosească, să exploateze sau să-şi însuşească noul element, dar cel puţin grosul fricii şi negativităţii va fi eliminat din decizia lor. Cunoaşterea necunoscutului creşte şansele de a lua decizii bune”.

„Mie-mi sună bine. Intru în joc” spuse Chad.

„Am putea insera decizia să-l lase să existe, să ne lase să trăim în pace şi să ne ignore,” spuse Ramona.

„Păi, asta ar viola liberul lor arbitru. Orice om ştie când i se încalcă liberul arbitru, chiar dacă la un nivel profund inconştient, şi va răspunde extrem de negativ la ce se întâmplă. Ar ricoşa înspre noi” am spus eu.

Aş fi putut să mă lansez în explicaţii şi să-i spun că nu sunt nici capabilă, nici dispusă să le spun oamenilor ce să facă sau cum să decidă. Ridicarea nivelului de vibraţie al planetei, precum şi ideea de a reda puterea oamenilor contravine complet acestei abordări. Însă am simţit că explicaţiile nu sunt nici necesare, nici relevante în clipa asta.

„Am dori să vă oferim o locaţie potrivită,” spuse Alaster ridicându-se şi indicând cu mâinile spre uşă.

Capitolul nouă: Libertate

Mă aşteptam ca Alaster să ne ducă într-o cameră prietenoasă şi liniştită, poate cu perne pe jos sau fotolii foarte comode, însă ne-a dus într-un loc mai uimitor decât mi-aş fi putut imagina vreodată.

Clădirea în care ne aflam era doar un mic punct de acces exterior către un complex subteran aparent imens de încăperi (unele foarte mari) şi tuneluri care duceau în depărtare.

Am urcat în ceva care ar putea fi numit lift de mare viteză cu scaune, dar care se mişca şi pe orizontală, şi pe verticală, precum şi spre faţă-spate în anumite locuri.

Când uşile liftului s-au deschis, toţi trei, Ramona, Chad şi cu mine, am rămas cu respiraţia tăiată de admiraţie şi uimire.

„Încăperea” arăta de parcă ar fi fost în aer liber, la suprafaţă. Şi totuşi, simţeam că nu e. Cerul arăta ca cerul real şi, ieşind din lift, câteva raze mi-au atins pielea coborând prin cel mai verde frunziş silvestru pe care l-am văzut vreodată. Frunzele aveau acel verde luminos, proaspăt al vieţii nou-născute de primăvară.

Aerul mirosea proaspăt, vag a flori de portocal. Dincolo de copaci se vedea un lac. Apa era cristalină, întinsă şi pură. Pădurea cobora până la lac, pe malul opus erau dealuri, iar în distanţă munţi.

„Nu înţeleg,” am spus, gândindu-mă că eram în subteran, dar după toate semnele, trebuia să fim totuşi sub cerul liber, la suprafaţă.

Alaster răspunse: „Cei mai mulţi dintre voi aţi fost

învăţaţi că ceea ce vedeţi cu ochii şi percepeţi cu toate celelalte simţuri, vine din afara voastră, că aceasta este realitatea, că este solidă, iar voi vă mişcaţi prin ea; că mediul este ceva din afara voastră”.

A ridicat câteva pietre şi ne-a dat câte una la fiecare. „Mai credeţi şi că ceea ce percepeţi ca fiind real, ca fiind mediu, nu este deformat sau schimbat de voi sau de alţii, că este separat de voi şi, de asemenea, independent de voi. Realitatea în care trăiţi este că lumea, Terra este rotundă, are o atmosferă, este făcută din roci şi apă, iar voi trăiţi pe suprafaţa ei. Dar nu v-aţi gândit niciodată că această realitate este în fond o proiecţie convenabilă a propriilor voastre minţi, a conştiinţei voastre colective”.

„Vrei să spui că Pământul nu este rotund, iar noi nu trăim pe suprafaţa lui?” întrebă Ramona.

„Afirm că aceasta este o percepţie şi o interpretare a locului unde trăiţi”.

„Şi care ar fi interpretarea ta?” întrebă ea.

„Interpretarea mea, a noastră, este că lumea, Pământul nostru, nu este rotund şi că nu are un exterior sau un interior”.

„Relativitatea lui Escher” am îngăimat eu, amintindu-mi de un desen al lui M.C. Escher. Desenul reprezenta o cameră care avea o mulţime de tavane, podele şi scări care duceau spre diverse spaţii, atât în sus cât şi în jos, dar şi cu capul în jos, simultan.

„Da,” răspunse Alaster, „şi aşa cum arată şi în pictura lui întitulată „Mâini care desenează”, mediul şi creatorul său nu sunt cu adevărat separaţi”.

N-am prins pe deplin proporţiile colosale ale ideii

exprimate, dar am înţeles ideea de bază. „Deci acum suntem în realitate la suprafaţa planetei, dar în acelaşi timp suntem şi în subteran”.

„Da”.

„Asta înseamnă că separarea dualităţii lumină-întuneric care are loc chiar acum pe Pământ, vreau să spun pe Pământul oamenilor, ar putea fi doar o separare la nivelul percepţiilor fizice despre planetă pentru cei care aleg să-şi redobândească puterea, respectiv cei care aleg frica?” am întrebat.

„Da, am putea spune că majoritatea „Pământurilor” au apărut prin separări la nivelul alcătuirii realităţii, a acordurilor şi percepţiilor privind realitatea de către una sau mai multe specii. Şi totuşi, vorbim de un singur Pământ”.

Trebuia să mă opresc pentru o clipă să mă gândesc la asta: „Dacă există un singur Pământ, înseamnă că există o singură Gaia. Dar de ceva vreme am simţit că Gaia că a ales să existe la un nivel de vibraţie mai înaltă, că ea de fapt trăieşte la un nivel vibraţional foarte înalt, de putere asumată şi pur şi simplu ne aşteaptă pe noi, cei care aleg să-şi redobândească puterea, să o ajungem din urmă. Dar dacă ce spui tu înseamnă că separarea are loc în Gaia însăşi, atunci această percepţie este incorectă. Asta ar însemna că tot ea a ales şi o continuare a vechiului model de realitate foarte întunecată, a vechii paradigme de putere asupra celorlalţi”. Aş fi vrut să mai dezvolt ideea, dar nu găseam cuvintele potrivite.

Alaster părea să înţeleagă ce vreau să spun şi răspunse: „Singurul mod în care eu o înţeleg este că ea nu trăieşte într-un spectru vibraţional redus, mititel, ci într-unul foarte larg şi este conştientă de întreg spectrul. Fiecare bandă de vibraţie există în propriul său timp şi

spaţiu, ca celulele unui corp, sau ca arborii dintr-o pădure. Când o persoană alege o bandă vibraţională sau alta, o percepe în Gaia şi este atrasă în acea realitate. De aceea unii oameni văd o Gaia distrusă, poluată, devastată, violată, care are nevoie să fie salvată, iar alţii văd o Gaia puternică, cu puterea asumată, minunat de luminoasă, de vibraţie înaltă, care ne aşteaptă. Nici unii nu-i invalidează sau neagă pe ceilalţi, sunt doar ca două celule într-un corp sau doi arbori dintr-o pădure. Iar oamenii, ca fiinţe fizice cu focalizare relativ redusă, percep doar celula sau arborele în care-şi duc traiul sau în care se vor muta. Există şi specii care şi-au propus să exploreze „Pământurile" sau benzile de percepţie vibraţională. Nişte indivizi fascinanţi".

Mai aveam o puzderie de întrebări, dar timpul ne presa. Puteam să mai întreb şi altă dată, după ce vom fi terminat ce aveam de făcut acum, după ce pericolul va fi trecut.

„Ce excursie," spuse Ramona, atingând copacul cel mai apropiat.

„E un loc de stat foarte drăguţ cam la cinci minute de aici," spuse Alaster şi porni.

Mintea mea gonea cu o mie de kilometri la oră. Tocmai când realitatea părea că nu poate deveni mai ciudată, a făcut-o. Am inspirat adânc de câteva ori şi am început să urmăresc configuraţia peisajului. Mergeam către un punct geometric perfect în care se întâlneau liniile energetice ale lacului, dealurilor din apropiere, munţilor şi pădurii însăşi.

Urmărind rezonanţa şi evitând disonanţa am ales un loc foarte aproape de apă.

Noi trei ne-am aşezat pe iarbă, iar Alaster se întoarse

de unde veniserăm, dispărând în pădure.

N-am rostit nimic, nu era nevoie. Ne-am aşezat fără un gând anume. Ei doi erau faţă în faţă, cu genunchii aproape atingându-se. Eu eram întoarsă spre ei, la câţiva metri. În minte îmi apăru cuvântul „martor”. Era foarte bine, o vor face fără participarea mea. Eu voi asista pur şi simplu, creând o poartă spre noul element pentru oricine ar fi vrut să-l exploreze, să intre înăuntrul lui sau să-l observe, după ce voi fi scris cartea.

Paşii erau clari... vom crea o conexiune directă cu mintea oamenilor, fie conştientă fie neconştientă. Odată ce conexiunea se va fi stabilit, Ramona şi Chad vor intra pur şi simplu şi vor întrupa noul element, iar atunci tot ceea ce simt, trăiesc şi sunt se va transmite direct în colectivul uman. Poate chiar şi în colectivul fiecărei specii de pe planetă şi a celor de dincolo de ea.

Au dat din cap spre mine; erau pregătiţi.

Am închis ochii şi am simţit cum se formează conexiunea. S-a extins rapid în toate direcţiile, de-a lungul şi de-a latul planetei. În mintea mea apărură miliarde de voci, experienţe, vieţi. Asta era. Transmiteam în direct, cu mare claritate.

Dintr-odată am simţit noul element ca fiind parte din mine, din mintea mea, din toată fiinţa mea. Energia, existenţa sa în sine mi-a fulgerat conştiinţa ca un trăsnet. O simţeam difuzându-se pe întreaga planetă, în fiecare voce, fiecare experienţă de viaţă, fiecare minte. Devenise ca un val care se extinde, repede şi clar.

Se făcu o pauză în mintea colectivă, zumzetul încetă pentru o milisecundă şi parcă asculta. Apoi murmurul se auzi din nou. De data asta era curiozitate, frică, furie, recunoaştere, care apoi se atenuă şi zgomotul reîncepu.

Şi atunci noul element reveni la noi. Se retrăgea din toate direcţiile la fel de repede precum se extinsese. Era ca şi când un râu cu ape bogate ar fi curs prin trupurile noastre. Şi se opri.

Am deschis ochii şi am văzut o sferă de lumină de o culoare nespus de frumoasă şi de nedescris. Plutea exact între Ramona şi Chad. Se priveau ochi în ochi zâmbind. Era cea mai frumoasă lumină pe care am văzut-o vreodată în viaţa mea. În timp ce o observam, parcă mă trăgea şi pe mine în ea, ca şi cum lumina aceea devenea totul, era peste tot, prin timp şi spaţiu. Îmi simţeam propria conştiinţă dispărând în ea. Apoi reapărând. Eram din nou în afară, observând lumina din propriul meu trup.

Brusc expandă din nou, acoperindu-i pe amândoi, apoi dispăru... şi cu ea dispărură şi Chad şi Ramona. Nu mai erau.

Mi s-a tăiat respiraţia.

Am scanat rapid zona. Nu era niciun semn, nici urmă de ei. Ramona şi Chad, împreună cu noul element, nu mai erau. Tot ce-a mai rămas era energia Pazniculuі. Era peste tot, făcea parte din fiecare frunză, munte sau piatră. Era lacul şi cerul, păsările şi aerul. Apoi chiar şi această energie deveni din ce în ce mai puţin perceptibilă.

Am stat tăcută, privind cum energia de paznic începe să se disipeze. Se dizolva, se transforma în alte energii şi vibraţii în jurul meu. Apoi dispărură şi acestea.

Inima îmi bătea tare. Mi-am amintit să respir din nou şi am continuat să stau acolo, în aşteptare. Nu sunt sigură ce aşteptam, dar nu concepeam, nici nu doream să fac altceva.

La un moment dat sosi Alaster şi se aşeză lângă mine.

După o eternitate, am întrebat: „Ce s-a întâmplat cu ei?”. Nu eram convinsă că ştie mai multe decât mine, dar merita întrebat.

„A avut loc Geneza” spuse el.

M-am uitat la el fără să înţeleg pe de-a-ntregul ce spune.

„În toate lumile, în toate culturile fiecărei lumi, există poveşti despre originea omului. Cele mai multe vorbesc despre primul bărbat şi prima femeie care au sosit din cer sau au fost creaţi de Dumnezeu, la începutul timpului. Aşa începe lumea”.

„Ramona şi Chad? Adam şi Eva ai unei lumi noi?”

„Da”.

„Dar poveştile astea sunt absurde. Cum se poate ca un singur bărbat şi o singură femeie să dea naştere unei planete pline cu oameni?”

„Nici vorbă. Ei pur şi simplu lasă poarta deschisă pentru ca oamenii să intre în noua expresie şi noua percepţie a Gaiei. Lasă poarta deschisă către noua celulă din corpul ei, către noul arbore al pădurii”.

„La început n-a fost nimic, apoi au fost Ramona şi Chad. Din ei se născu o planetă întreagă,” am spus. „Acum înţeleg cât de uşor e să interpretezi greşit toate astea”.

Alaster zâmbi: „Principala interpretare greşită este că adesea se crede că e vorba de o singură planetă, sau o planetă solidă rotundă, pe care nu există nimeni altcineva

în altă parte sau în alt timp”.

„Dar e vorba doar de un spectru diferit de percepţie care ocupă probabil acelaşi timp-spaţiu,” am spus eu.

„Poate”.

„A avut loc o ruptură în colectivul uman acum câţiva ani. Specia noastră s-a orientat în două direcţii diferite. Una era redobândirea puterii şi o conştienţă extinsă, cealaltă o continuare a paradigmei de putere asupra celorlalţi şi lipsirea lor de putere. Când mă uit la noul Pământ, la noua culoare a realităţii căreia i-au dat naştere Ramona şi Chad, mă gândesc că acum există şi o a treia alternativă”.

Şi în timp ce spuneam ultimele cuvinte, am realizat că pentru noi sunt acum accesibile chiar mai mult de cele trei opţiuni. Faptul că Alaster şi ai lui au devenit vizibili pentru noi, în mod public, însemna că realitatea lor, Pământul lor, în care nu există nici lumină, nici întuneric, era de asemenea deschis pentru noi să-l experimentăm şi să-l trăim dacă vrem.

Alaster dădu din cap şi adăugă: „Omul nu trebuie decât să vadă Pământul aşa cum este, iar realitatea, precum şi orice fel de experienţă şi-ar dori în viaţă, sunt deschise pentru el la fel. Există tot atâtea expresii ale Pământului câţi sunt şi oamenii care le visează”.

Am suspinat şi m-am ridicat, întinzându-mi picioarele.

„Îţi vom aranja transportul până la hotel şi la aeroport. Zborul tău pleacă în câteva ceasuri,” spuse el.

„Zborul meu spre casă,” m-am gândit. El dădu din cap.

Cumva ce era „acasă” era atât de irelevant în clipa asta, încât o simţeam ca pe o iluzie, un vis demult visat şi terminat.

„Ce vei face?” întrebă Alaster. Se referea la carte. O voi publica? O voi păstra în sertar?

Răspunsul era deja evident. Era clar: pentru că noul element era cunoscut şi perceput în timp şi spaţiu, devenise o opţiune de realitate eligibilă pentru orice persoană al cărei sistem de credinţe îi permitea să se mişte prin pereţii celulari sau rădăcinile Gaiei, indiferent cum explicăm treptele dintre sus şi jos – oricare ar fi şi susul şi care josul: moarte şi renaştere, portaluri prin toată planeta, locuri ca acesta, ale nimănui. Toate erau căi posibile către noua lume; către oricare dintre lumile alternative.

„Mă duc acasă şi o scriu,” i-am spus, „apoi s-ar putea s-o public”.

Am părăsit complexul în aceeaşi maşină neagră şi mă uitam la oamenii care se mişcau printre copaci. Câteva luminiţe roşii de laser mi-au scânteiat în ochii şi pe geam… le vedeam îndreptate spre pieptul şi capul meu. La început nu era clar ce urmau să facă, dar după câteva minute s-a dovedit că aveam trecere liberă. Am suspinat uşurată şi am închis ochii. Parcă n-aş fi dormit de zile întregi, iar drumul până la hotel era lung.

„Aţi dori o pernă, doamnă?” era unul din bărbaţii trupeşi care stăteau lângă mine.

„Da, ar fi minunat, mulţumesc”.

Cuvânt de încheiere

Pe drumul spre casă, în avion, am căutat noul element în colectiv, dar nu l-am putut găsi. Tot ce am putut găsi era o vagă conştienţă. O senzaţie micuţă, o energie la limita bucuriei şi emoţiei; ca un vis cu un peisaj mirific, abia vizibil.

Dar va creşte.

Chiar dacă nu pot şi nu voi fi în stare să descriu noul element încă mulţi ani de acum încolo, simpla cunoaştere că a existat, că toţi cei care vor citi această carte până la această pagină vor fi conştienţi de el, îl va face mai real, mai accesibil, mai descriptibil. Va veni şi o zi în care îi vom spune pe nume, îl vom cunoaşte din experienţă, va fi real, va avea probabil şi o istorie, o mitologie, poate chiar şi vestigii materiale în realitatea noastră. Atunci amintirea vremurilor în care el n-a existat va fi păstrată doar în cărţi cum e şi aceasta.

Când am ajuns acasă, am găsit un plic înfipt în uşă. Înăuntru, doar patru cuvinte:

„Dragă prietenă,

Îţi mulţumesc”.

Am deschis uşa şi am păşit în casă. Câinele meu a venit alergând şi am auzit vocile celor dragi apropiindu-se să mă salute. După câteva ore de îmbrăţişări, povestiri şi aduceri la zi, am intrat în birou şi am dat drumul la calculator.

Am scris:

INTERVIU CU UN ASASIN PARANORMAL

Un roman de Inelia Benz

CUPRINS

Introducere 3
Capitolul întâi: Prima conversaţie 6
Capitolul doi: A doua conversaţie 21
Capitolul trei: A treia conversaţie 36
Capitolul patru: A patra conversaţie 56
Capitolul cinci: A cincea conversaţie 77
Capitolul şase: În căutarea lui Chad 96
Capitolul şapte: Frică, bine ai venit 123
Capitolul opt: Asediul 142
Capitolul nouă: Libertate 158
Cuvânt de încheiere 170